

ჩვენი ჩრავალი
ნოდარ დუმბაძე
 ექვსტომეული
ტომი II სვ
 უზავიდათ უზავიდათ
 „გინს“ ან ნოდართან ერთად!
 წიგნი და „გზა“ ერთად
 6 ლარი ღირს
 წიგნის ფასი 5 ლარი
შემდეგ
ნოდარ დუმბაძე
ტომი III

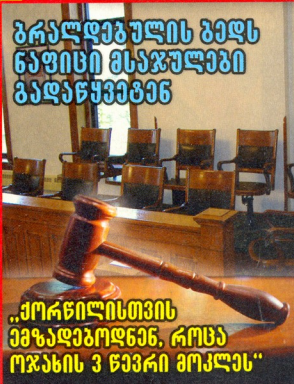
როდის აქლავს
უენიუვნას
გიორგი
ლიფონავა
საყვარელ
ადამიანს

„არ მიდა,
მეჩლინ მონროს
ბედი გავიზარო“

1168
 2011

რატომ გავუბრუნე
ქრნაღისტებს
ქრისტიანე იმედაძე

„ის ჩვენი ყველაზე დიდი
გულშემატკივარია“

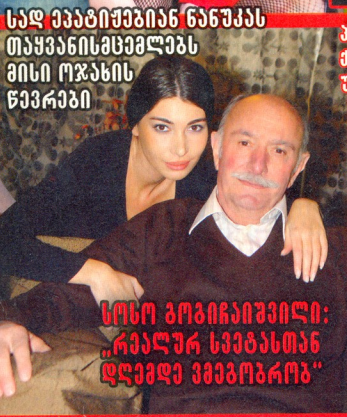

ბრალდებულის ბედს
ნაფიხი მსაჯულაბი
გადაწყვეტენ

„ქორწილისთვის
მეზადგოდნენ, როსა
ოჯანის 3 წებრი მოქლას“

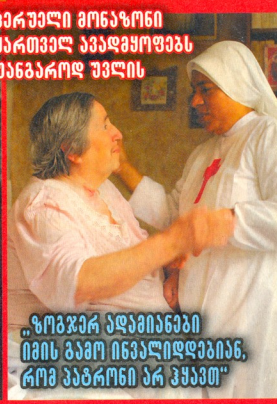
ლუნჯა 1
მიანება 1

მეგრეობა
მებს -
მანარჯვა
მკლავს

სად ევაბიუვიან ნანუკას
თაყვანისმცემლებს
მისი ოჯანის
წებრები

სოსო გოგინიაიუვილი:
„ჩეაღურ სვებანთან
დედაქდა ვეგობროვ“

პარუალი მონაწონი
ქართულ ავადმყოფებს
უანგაროდ უვლის

„ზოგჯერ ადამიანები
იმიხ ბაგო ინეაღიდეგია,
რომ ვებრონი არ ვყავთ“

უზვილოვის პრობლემა და გეოგრაფიისთვის ოცტიმალური ასაკი

ჯადოსნური ქისა ჯადოსნური შანსი!

აღმოაჩინეთ „ლურჯი მონეტები“
„კვირის პალიტრაში“, „ყველა სიახლეში“.
ამოჭერით და შეაგროვეთ

**შეაბრკოვებ მეტს
დახარჯავ ნაკლებს!**

გამოიყენეთ „ლურჯი მონეტები“
სხვადასხვა მაღაზიებში სასურველი
ნივთის შესაძენად გასაყიდ ფასზე გაცილებით იაფად!

ნოემბერში „ლურჯი მონეტები“ მოქმედებს:

სად მოქმედებს?	კურსი <small>(ჩას უბრუნ 1 „ლურჯი მონეტა“)</small>	მაქსიმალური ფასდაკლება „ლურჯი მონეტებით“	პროდუქციის ჩამონათვალი
გიბლსი <small>ნიმბიანი, ვაუზატიანი ძაღლი</small>	1 „ლურჯი მონეტა“ = 1 ლარი	50%	ნებისმიერი ნივთი მიწველი სერვისი/სა- ღმინი საბავშვო აპარტული ჯოჯოხეთი საბავშვო
Safilo <small>სათვალთვანი მალბრინთა ჯაშუღი</small>	1 „ლურჯი მონეტა“ = 10% ფასდაკლებას	30%	მზის სათვალთვალი და ოპტიკური ჩარჩოები
celio* <small>ბავშვების ტანსაცმლის მაღაზია</small>	1 „ლურჯი მონეტა“ = 5% ფასდაკლებას	20%	ნებისმიერი კარდუბტი
GERRY WEBER <small>ვალი ტანსაცმლის მაღაზია</small>	1 „ლურჯი მონეტა“ = 5% ფასდაკლებას	20%	ნებისმიერი კარდუბტი
du pareil... comme <small>ბავშვების მაღაზია</small>	1 „ლურჯი მონეტა“ = 5% ფასდაკლებას	20%	ნებისმიერი კარდუბტი
OSRAM <small>გაბრწყინებული ნათურები და ბავშვების სინტეზური</small>	1 „ლურჯი მონეტა“ = 5% ფასდაკლებას	20%	ავტო ნათურები

პრომობი მონაწილეობის ნებას გავსანიტ „კვირის პალიტრას“ და „ყველა სიახლეში“!

უქრნალი „კარიბჭე“ წარმოგიდგენთ
ყოველ ნომერთან ერთად, ორ კვირაში ერთხელ!

**ზღაპრად ნამშობი ყველაზე
მთავარი წიგნი!**

წიგნი 3

საღმართო ისტორია

იუსუსიბიჭული ბიბლია ბავშვებისთვის
იაკობ ეოვებაძეილისენ!

მისამ წიგნი:

- ▲ ბაბილონის ბაღი
- ▲ კარავანების მძებრობა
- ▲ აბრაამის მოწოდება
- ▲ აბრაამსა და ლოთის ბაჟა
- ▲ აბრაამის საჩვენებლობა
- ▲ ლოთის ტყვეობისა და მასსა
- ▲ უფალი თხოვდა აბრაამს

წიგნის ფასი: 3 ლარი
(ქრანულიან ვართად: 4 ლარი)

წიგნებს შს სარკა იგაძეაა უწინდებისა და უნებარესს
საბრძვალს კათოლიკოს-აბრაამის ილია II-ის ლოცვა-ქართსავეით.

აკლილ-h სინოფი

ოთხფურცელა მარწყვალასა, დარფილფილი,
აღკადრეა ვასიკა, ძირტბილა

**მეაერაული ამოსახველიაელი საშუალაბა
ამსირაბს:**

- სველას
- ყვალის ტკივილს
- ბრონეაზი ნახველის შებუბაბას

PSP

კბი ოქანის კუბიკა
კანკიბიბიბიბი 2019 1488

გამოწვების წინ ვაევიით ინსტრუქციას გვერდით მოულენეზე
დებულური ინფორმაციასთვის მამსროე ექმს.

ქ. თბილისის გერიის პატრონეით

**თიბისი ბანკი
TBC BANK**

მ² - 550\$-დან

**უპრევედენტო შემოთავაზება
მსოლოდ საბა ჯგუშთან ერთად
გურამიშვილის 78-ში**

გაიგევა იკოთეპური სესხები

- ▲ სესხის გავევა მსოლოდ პირადობის მოწმობის საფუკველზე
- ▲ თანამონაწილეობა 10%-დან
- ▲ სესხის დამტკიბება

გელ: 227 27 27

გურამიშვილის 78

www.saba-group.ge

***7222**

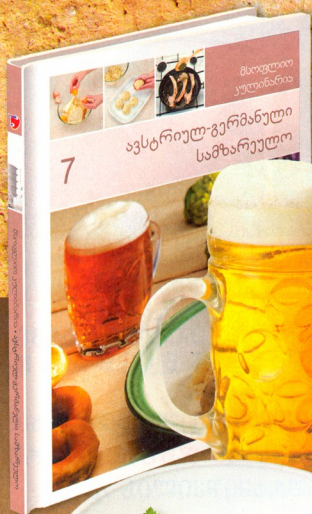
238 44 33
577 777 077
579 770 110

**ჩ ე ბ ე რ ე ბ ე
2012 წლის დეკემბერი**

მთავარი ოფისი:
თბილისი,
ბუღაკეშტის 7

მსოფლიო კულინარიის შეღებვები

გაზეთ „კვირის პალიტრის“ კოლექცია
ავსტრიულ-გერმანული სამზარეულო
21-დან - 28 ნომერამდე

სპეციალური ფასი
10 ლარი

მხოლოდ
„ხვინის პალატის“
მედიოხვედრისთვის

შემდეგი წიგნები:

- 8. ქართული სამზარეულო
- 9. არაბული სამზარეულო
- 10. ბერძნული სამზარეულო
- 11. რუსული სამზარეულო
- 12. თურქული სამზარეულო
- ...და სხვები

უკვე გამოსული ტომები შეიძინეთ წიგნის მალაზიებში!

ქვეყანა

ქორწილისთვის ეზაფალოდნენ. როცა მინასინავის ოჯახის საში წვრილი ამოსოცხს

ნაფიც მსაჯულთა პროცესი, ჩვეულებრივი სასამართლო სხდომებისგან განსხვავდება. არგუმენტებისა და მტკიცებულებების ნარმოდგენის გარდა, მხარეები ცდილობენ, თავიანთი ემოციური გამოხვედრებით მსაჯულებზე ფსიქოლოგიურად იმოქმედონ.

11

სახე

„ვსდილოვ, თავისუფალი დრო შვილს დავუთმო“

„მერნმუნე, იმდენს კონცერტზე გასვლის ნინ არ ვნერვიულობ, რამდენსაც ინტერვიუს გამოქვეყნებაზე“.

22

ცხოვრება

პირველი მონაზონი პართივლ ავადმყოფებს უწლის

„ჩემი პაციენტები ძირითადად მოხუცები და ინვალიდები არიან. სახლში ვაკითხავთ, რადგან გადაადგილება არ შეუძლიათ“.

32

№46 (597)
17 - 23 ნოემბერი, 2011 წ.
შაბათი 1 ლარი

- **მინიაბიურაკი** 5
„ფეხი დამადგით, კვერცხზე დამადგით!..“
- **ჭრალი მსოფლიო** 6
- **კონტაქტები** 10
- **სამართალი** 11
- **პოლიტიკა** 13
- **საზოგადოება** 16
- **ავტოვა** 18
როდის აძლევს შენიშვნას გიორგი ლიფონავა საყვარელ ადამიანს
- **ოჯახი** 20
„სამიში კაცი“, „კრასავიცა“ ნანუკას ახრებდა და გოგიჩაიშვილების შობი
- **ეკანს მიღვა** 22
რატომ გაურბის ჟურნალისტებთან ურთიერთობას ქრისტიანე იმედაძე
- **მეზამოცხოვრები** 24
ვის გემოვნებას ენდობა ია ჩანტლაძე
- **შემოქმედი** 26
ლექსით განკურნებული სული
- **პერსონა** 28
ნინელი ჭანკვეტაძის „აღიარება“ და ფარული ოცნებები
- **ალაშიანი-ლავანია** 30
9 გაურკვეველი ფაქტი სტივ ჯობსის ცხოვრებიდან

მეცნიერები

დროის უკან დაბრუნება რომ შეიძლოს

„მამარეში საბერძნეთშია. რომ შემეძლოს, იმ დროს დავაბრუნებდი, როდესაც დეიამ მამა მიატოვა და მათ ერთად ყოფნას ვისურვებდი. დღეს ბედნიერი ოჯახიც გვექნებოდა“.

64

2789

■ მისია პერსონალი მონაზონი ქართველ ავადმყოფებს უვლის	32
■ ადგილი მსოფლიოში ექსკლუზიური კორმების რეცეპტები და მეგობრისთვის დანერგილი ხატი	34
■ გასაჩირი „7 შვილის დედა შეუძლებელია, იმედით სავსე არ იყოს“	34
■ თინეიჯერული კონტაქტი რატომ ატარებენ მოზარდები იარაღს	37
■ მოქალაქე დეა ადამიას ოცნება	40
■ სოუზიანობა	43
■ კარული „კეთილი ოლიგარქი ვარ, რომელსაც კონკია შეუყვარდება“	44
■ ანტიდარსიანი	46
■ ბაქარი დავითის შეცოდება, ორმოცდამათე ფსალმუნის და აბესალომის აჯანყება	46
■ ჯანმრთელობა „ნატომი რომ შევიდეთ, ჯაზი უნდა განვაფითაროთ“	46
■ პოეზია „ნადირობის დროს ერთი „ცხოველი“ შენშიც იღვიძებს“	50
■ ჯანმრთელობა	52
■ წვეთი პოეზია	54
■ რჩეული	55
■ ქართული დებულებები რუსულადან ბერძნულად აბრეშუმის ვალები (გაგრძელება)	56
■ რომანი სევტა კვარაცხელია. ყალბი ლტოლვა (დასასრული)	60
■ გზავნილები დროის უკან დაბრუნება რომ შეეძლოს	64
■ ყველა ერთსადაც	67
■ ქართულის სიკვდილის ლაგანები	74
■ გასართობი	78
■ სტატუსი	80
■ სიყვარული	81
■ ეს საყვარელი	82

სამყარო

„სადაც უკვე ააშენა“ სინამდვილეში ჯერ არაფერიც არ აუშენებია — იგი მხოლოდ აშენებს საძირკვეს რაღაც გრანდიოზულიათვის, თვითონაც რომ ნარმოდგენა არა აქვს.

50

ბიზნესი

ქალიან მინდობა მსოფლიოს ჩემპიონის მესამე ოქროს მედალიც მომპოვებინა, მაგრამ ირანელი, ვერაფერი რომ ვერ მომიხერხა, თავით დამეჯახა მკერდში და ნეკნები ჩამიმტვრია“.

55

ბანი-აუზი

საზომადღობები-კოლიტიკური შურნალი „გზა“ ბამონის კვირის პირველ ხუთშაბათობით გაზით „კვირის პალიტიკის“ ღამათა ფურცლი ხელმძღვანელობს თავისუფალი პრესის პრინციპებით. რედაქციის აზრი შესაძლოა არ ემთხვეოდეს მასალის ავტორის აზრს.

74

მთავარი რედაქტორი: ზურაბ აბაშიძე
მთ. რედაქტორის მოადგილეები: ლალი ფაცია, ლიკა ქაჯავაძე
პასუხისმგებელი რედაქტორი: მარი ჯაფარიძე
მენეჯერი: მათე კობლაძე
დიზაინი: ანა უფორვაძე
კომპიუტერული უზრუნველყოფა: ირმა ლიპარტელიანი,
რეზო თბილიშვილი

მისამართი: თბილისი, იოსებძის ქ. #49
ტელ: 238-84-44, ფაქსი: 238-08-63. email: gza@palitra.ge
რეკლამა: „გზაში“, 237-78-07; 238-78-70.

„ფეხი დამადგიათ, ხვერცხზე დამადგიათ..“

შესავლის ნაცვლად „ფეხი დამადგიათ, გულზე დამადგიათ ფეხი ყოველ-მან, წყალობა შეყავით.“ — ეს ჩვენმა დიდმა პოეტმა ქალმა ანა კვალანდიაძემ დიდერა. მაგრამ „ნამდვილი აბტორი“ ხომ დავით იღ-მაშენებელია — მეფე წმინდანი, რომელმაც უზომო ღვაწლის მიუხედავად, თავმდაბლობის უბადლო მა-გალითი დატვირთვა ამ ანდერძით — ცოდვილი ვარ და დღე გელათის ტაძარში შემოსვლელმა ყოველმა მლოცველმა გულზე ფეხი დამადგასო!

გაგადა თითქმის 900 წელი და საქართველოს „მეორე აღმშენებელმა“ და „უახლესი ისტორიის შემოქმედმა“ იმ საფლავთან ფიციც დადო, 7-8 წელნიდამი ცვილიდფერი „ალაშენ“ კიდევ და როდუ-საც შეატყო, სიკვდილამდე შეფობა აღარ გამოიდ-ისო, „თავმდაბლობის ძეგლი“ ახლანდ დავიდე: ბა-თუმის „რედისონი“ ხომ დღეს ჩვენი გელათიც არის და ალავერდიც, შოდა, იმის წინ დაიდგა კომპოზი-ცია „შლოპანდები დამადგიათ კვერცხებზე“!

რაც შეეხება იმას, თუ ვისი ან რისი კვერცხებია შუა ბათუმში გამოზნუერებული, მაგაზე მკითხ-აობას ახლა არ დავიწყებ — მთა-ვრია, რომ „კვერცხობა“, მაგრამ კიდევ უფრო საინტერესო ის არის, რომ ამ „ქმნილებზე“ დიდი განმან-იაც გამართულა: დედაქალაქის მერს (ჯერჯერობით თბილისს ვკლასი-სებ) ისე მოსწონებია პროექტი, რომ მისი პატარა მაცუტი ახლაც კაბი-ნეტში უდგას თურმე, მაგრამ ბო-ლოს მაინც ყველაზე „ტურისტულ-სტრატეგიულ“ ქალაქში გადანიცდა ყველაზე „ტურისტულ-სტრატეგიუ-ლი“ ფესსაქმლის დადგმა.

დადაქალაქზე, ჯერჯერობით, რომ ვთქვი — ცხადია, ქუთაისის „გადადედაქალაქება“ ვიკვლისნებ და იმის მიუხედავად, რომ ამხე ადრეც არაერთხელ ვისაუბრეო, მაინც არის სიახლე: ესეივ ცეცხობა, აღარ ხუმრობენ და პარლამენტის აპარატის თანამშრომლებს მხოლოდ ორი კვირის ვადა მისცეს გადაწყვეტილების მისაღებად — ან ქუთაისში გადმოხვალთ საცხოვრებლად და საშუაოდ, ან დაწინაურდეთ ამ უმუშევრად და ავე — შალიკის მიტინგე-ბზე, ადგილი უამრავიაო (შალიკოზე გამახსენდა: ჩემი პირობა, რომ რადიო „პალიტრაში“, გადავიცემა „პროვოკა-ტორის“ ეთერში მოსვლანზე ლეიბორისტთა ელდერის და-თანხმებაში სახინლეს ვისრულობ, ძალაში).

სამაგიეროდ, ქუთაისი გახდება ყველაზე „დასაქმებუ-ლი“ ქალაქი საქართველოში.

სხვათა შორის, რუსეთისაგან „მსოფლიო საფქრო ორგა-ნიზაციაში“ განვრების სანაცვლოდ „ვითომ“ გამოგლე-ჯილი დაამოთხაც სახლერების მონიტორინგის შესახებ, „ბლუვი“ აღმოჩნდა „შევიცარიელები მსოფლიო სამხელეთო სახლერის გააკონტროლებენ“ ე.ი. თუკი რუსებს იარაღის ან სხვა „მამხაღლოის“ შემოტანა დასჯეროდ და ამისთვის თვითმფრინავები გამოიყენეს, ჩვენ და იმ შევიცარიელებმაც

ქვეიდან ავებდით და დავინახავთ, რაზეც დავეცივდენ. ან — კიდევ უფრო მარტივი სიტუაცია: ვთქვათ, მოადგა „ალაშენიკეები“ ან თუნდაც ვაუმსატყენით დატვირთული კოლონა როკის გამოსასვლელს, ან ფსოუს ხიდს და „შემთხ-ვევით“ ან შემთხვევით, მონიტორინგის ტექნიკა დაზიან-და, უცხოელებს, რომლებსაც მხოლოდ „ელექტრონული მონიტორინგის“ უფლება აქვთ, ხოლო ტვირის შექრე-ბა კი არ შეუძლიათ (თანაც, ეს ყველაფერი დიდად არ ადარდებთ), გგონიათ, პასუხს მოვიხსნით? და რაც ყველაზე მთავარია: ამ წინადადებას რუსები თვითონ გვათავაზობდნენ ადრე და რას მიამუნობთ და არტისტიბით ახლა, თქვე ჩემის შესახლერებო?

კარგი, ჯანდაბას მაგათი თავი... ცხისგლის არქიტექტუ-რე ვთქვათ ორიოდ სიტყვა: არ ვიცი, მეორე ტურში რა მოხდ-ება, მაგრამ პირველი ძალიან „საკავარლობა“ იყო — 32 ათასი რეკონსტრირებული ამომ-რჩველიდან შუადღისთვის შესამე-დე ნაკლებს ჰქონდა ხმა მიცეული, ზუსტად იმდენს, კომისიის რამდ-ენი წევრი და დაცვის თანამშრომე-ლიც იყო უზნებზე თვით კოკითსაც ბევრი უცინია ამ სტატისტიკაზე. ბოლოს მიუყვანიათ ორი შესამე-დე და, პრეზიდენტად რომ უნდა დასვან, იმ ბიბილოეს 24% მი-უხლია ახლა დაეთვალეთ: 32 ათა-სის 2/3 არის დაახლოებით 21000 და ამის 25% არის 5000!

ესეც ჩვენი ამოცანის პასუხი: 5000 კაცის არქული „პრეზიდენ-ტი“ რომ თავზე წამოგაჯდება და გაიფლებს, „შევიცარიელი მონი-ტორინგი“ დაუცვნო (მერე რა, რომ რუსეთის ზურგით), ზუსტად ის ძეგლი გვეკუთვნის, რაზეც შესე-ვალში მოგახსენებდით...

P.S. კიდევ ერთი „მიღწევა“, რითაც „მეორე აღმშენებელი“ ამაცობს, სამართლიანი სასამართლოა. ის „ძველი და დრო-მოკმეული“ აღმშენებელი „გალონალი სინანულისან-ში“ წერდა: „მსაფული მართად სჯიდა — მართალინი ნეტარებდნენ, ცოდვილთა ჰგვიმდეს ცეცხლი“, აქ კი — „აღმშენებულ-შლოპანდებთან-მონიტორინგობა“ საქართველოს გასულ კვირავში ცხინვად თვრამეტე წლის ქალიშვილი გამოვიდა, რომელც 13 წლისა დაიჭირეს და სრულად მოახდენეს სასჯელი არჩადენილი დანაშაულისთვის!

— ყველაზე ცუდი კი ის არის, რომ ოპოზიცი-ისაც მემინია... თორემ ამით, ბოლოს და ბოლოს, მართლაც დაადგამენ კვერცხებზე ფეხს, ისეა ხალხი გამართებული. მაგრამ მერე მათაც რაიმე უცნაური ძეგლი არ წამოგვიჭიონ უღალაკო ალაგას...

პროვოკატორი

შვეყანა

ს კვაპატივისგან განსჯრნაის პრეპარატი შუქნილია

„სან-ფრანცისკოში შუქმატოლოგთა საერთაშორისო კონფერენციაზე ახალი თაობის მედიკამენტი წარმოადგინეს, რომელიც ს კვაპატივით დაავადებულ პაციენტებს კურნავს“, — ეს ინფორმაცია ჰემატოლოგმა, პროფესორმა ლალი შარვაშიძემ გაავრცელა. მისი თქმით, ახალი პრეპარატი საქართველოში სავარაუდოდ, რამდენიმე წლის შემდეგ შემოვა და მისი რეალიზაცია შესაბამისი კანონმდებლობის მიხედვით, განსაზღვრული წესების შემდეგ გახდება შესაძლებელი. ■

კვირსხვაგვანი „შეღვირი“ გათუიის სხნბრუი

ბათუმში სასტუმრო „რედისონის“ წინ, კვერცხებზე შენდგარი წყვილი „შლოპანცი“ დადგეს. გიგანტური „შლოპანციები“ 12 კვერცხზეა დამაგრებული. სკულპტურას, რომლის სიმაღლე ნ მეტრს აღწევს, „სახიფათოდ თქვენი“ ჰქვია. მონუმენტის ავტორი ფრანგი მოქანდაკე ლილი ფანტოცია. როგორც გაირკვა, ფანტოციმ ქანდაკების მოდელი თბილისის მერიას 2 წლის წინ გააცნო. გიგი უგულავას მოდელი იმდენად მოსწონებია, რომ თურმე დღემდე კაბინეტში უდგას. ფანტოცის იდეის თანახმად, კვერცხებზე თავდაპირველად სპორტული კედები იყო აღმართული და ის საქართველოს მიერ განვლილ საშიშ გზას განასახიერებდა. მოგვიანებით, როცა ქანდაკების დადგმა ბათუმში გადაწყვიტეს, კედები საზღვაო ქალაქისთვის უფრო შესაფერისი აქვსუარით — „შლოპანციებით“ შეცვალეს. ქანდაკებას ღამის განათების სისტემა ახლავს, რომელიც მწლიან გარანტიას იძლევა. რა დაუფდა საქართველოს ამ არქიტექტურული საოცრების შექმნა, ჯერჯერობით უცნობია. ■

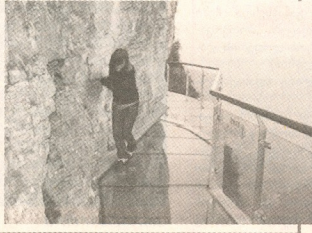

აფრიკაში რუსი კანიბალები იპოვეს

საერთაშორისო ექსპედიციის წევრებმა ტანზანიის მახლობლად, კანიბალების რუსულად მოლაპარაკე ტომი აღმოაჩინეს. „ყველაზე უცნაური ის არის, რომ ტომი მეცხრამეტე საუკუნის სუფთა რუსულ ენაზე ლაპარაკობს“, — ამბობს სანქტ-პეტერბურგის უნივერსიტეტის აფრიკის ისტორიის კათედრის თავმჯდომარე და ექსპედიციის ხელმძღვანელი, ალექსანდრე ფელტოვი. როგორც გამოცემა — *Argumenty nedeli* წერს, „ტანზანიელი რუსები“ პირველყოფილი ტომების ცხოვრებას მისდევენ და მათთვის უცხო ადამიანებს მხოლოდ საკვების დანიშნულება აქვთ. ექსპედიციის წევრები ამბობენ, რომ მათ ჯერ კიდევ ვერ მოახერხეს იმის გარკვევა, თუ ვინ და როგორ ასწავლა კანიბალებს მეცხრამეტე საუკუნის რუსული ენა და რატომ თქვეს უარი მშობლიურ ენაზე. მკვლევრებისთვის ეს ნამდვილად რთული მოსაპოვებელი ინფორმაცია იქნებოდა, თუ გაკითხვისას იმდენად იმას, რომ პეტერბურგელი პროფესორები კანიბალების თვალში უბრალოდ, ნოიერი სადილი წარმოადგენდნენ. ■

ჩინელები „ცის ბილიკუა“ სიირსოვან

ჩინელებმა ზღვის დონიდან 4700 მეტრის სიმაღლეზე, ტაივანის კლდის გასწვრივ შუშის ბილიკი ააგეს. ის სიგანეში 1.5 მეტრამდეა, სიგრძე კი 60 მეტრი აქვს. „ცის ბილიკზე“ სეირნობა ყველა ადამიანს გულს უჩქარებს და დაუინყარ შეგრძნებას ჩუქნის. ტურისტებმა ბილიკზე ფაჩუჩებით უნდა იარონ, რათა შუშა არ დაზიანდეს. ■

ყველაზე უსანზურო, არაეთიკური და სკანდალური...

პრემიერ ბერლუსკონის ეპოქა დასრულდა

იტალია მსოფლიოს ისტორიაში ყველაზე უცენზურო და არაეთიკური პრემიერ-მინისტრის, სილიო ბერლუსკონის გადადგომას ზემოთს 75 წლის სკანდალურმა პოლიტიკოსმა პოსტო მ-ნლიანი მმართველობის შემდეგ დატოვა. ქვეყნის სათავეში, მუსოლინის შემდეგ, ასე დიდხანს აღარავინ ყოფილა.

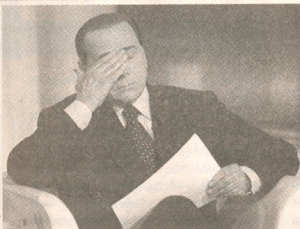
ხათუნა გაბტაშვილი

დონ სილვიო პრემიერ-მინისტრად პირველად 1994 წელს აირჩიეს. მაშინ ის ქვეყნის პრეზიდენტულად მოხაროვნე პოლიტიკოსად მოვევლინა, რომელიც საზოგადოებას ეკონომიკურ რეფორმებს პირადებდა. იმ დროისათვის, ვერავინ წარმოიდგენდა, რომ სახელმწიფოს მომავალი ხელმძღვანელი უმთავრესად, უცენზურო გამონათქვამებით, უჩემი მანერებითა და სექსუალუალუბით შევიდოდა ისტორიაში. 75 წლის ლოველასის კიდევ ერთი სისუფთა — სიმღერა. ცოტა ხნის წინ, საკუთარი ოუბილეს აღსანიშნავად, ახალი სიმღერა ჩაწერა. კანტატა სახელით „ქუმარტი სივარული“ ბერლუსკონიმ თავისი დიდი ხნის მეგობრისა და ცნობილი მუსიკოსის მხარდაჭერით შესარულა და თავყანის სცენაზე მოუძღვნა. სხვათა შორის, 2003 წელს ბერლუსკონიმ სიმღერა — „მე შენზე გამუდმებით ვეჭირობ“ — ვლადიმერ პუტინის ვიზიტისთვის საგანგებოდ დაწერა...

ბოლო დროს დასავლური მასმედია ხშირად წერდა იტალიელი პრემიერის მიერ მონყოლილი ორგანიების (ახალგაზრდა ქალების, მოდელებისა

რუბო

და მესავეების მონაწილეობით) შესახებ და პროცესებზე, სადაც ბერლუსკონის სასამართლოების მოსყიდვები, კორუფცია და ტრეფიკინგი სდებდნენ ბრალს. გავლენის, ფულისა და ორატორული ნიჭის წყალობით ის ბრალდებების გაბათილებას ყოველთვის ახერხებდა. როგორც ამერიკელი პრესა წერს, სილიოს სიაზოვნებით უსქმნენდნენ მაშინაც, როცა მისი ნაიქვამის არავის სჯეროდა.

იმის გამო, რომ პრემიერი მუდმივად სკანდალში იყო გახვედრი და პროტოკოლსაც ხშირად არღვევდა, „მასმედიის საყვარელ პოლიტპერსონად“ შერაცხეს. მისი ბიოგრაფია აუარება კურიოზს შეიცავს. როდესაც ბარაკ ობამამ აშშ-ის საპრეზიდენტო არჩევნებში გაიმარჯვა, ბერლუსკონიმ მას საჯარო გამოსვლისას „გაოუფული ბიჭი“ უწოდა... გერმანიის კანცლერ ანგელა მერკელთან ოფიციალური შეხვედრისას იტალიის პრემიერის ჯიბეში მობილური აწკიპილდა; იმის მაგივრად, რომ კოლეგისათვის ბოდიში მოეხადა და ტელეფონი გაეთიშა, ფრაუ ანგელას ზურგი შეუქცია და ტელეფონზე საუბარი გააბა. ესაბნეთის პრემიერ-მინისტრთან შეხვედრისას კი საკონფერენციო დარბაზი ისე სწრაფად დაატოვა, აუდიტორიაც სახტად დარჩა და ესაბნეთის პრემიერიც, მან ერთხელ ისიც კი აღიარა, რომ საკუთარ ქვეყანას ვერ იტანს. ამის შესახებ მას შემდეგ გახდა ცნობილი, რაც იტალიურმა პრესამ მისი სატელეფონო საუბრები გამოაშუქურა. „ჩემთვის სულერიოთაი რამდენიმე თვეში პოლიტიკიდან წახვლასა და ჩემი საქმეების მიხედვას ვგეგმავ. ნავალ ამ დაწყე-

ლილი ქვეყნიდან, რომელზეც უკვე გული მერევა“, — აღნიშნა ბერლუსკონიმ ერთ-ერთი სატელეფონო საუბრისას.

უცნაურია, მაგრამ დონ სილვიო, რომელიც სამშობლოს ვერ იტანს, სამშობლოზე უსახლგროდ შეყვარებულმა ადამიანებმა გაზარდეს. ის 1936 წლის 29 სექტემბერს დაიბადა. მამამისი პროფესიით ბანკირი გახლდათ, თუმცა ძალიან იყო დაინტერესებული სამხედრო ისტორიით. პატარა სილვიო ხშირად დაჰყავდა სამხედროების სასაფლაოზე და ერთგულების ფიცს ადებინებდა. „მთელი ცხოვრება იმ ჯარისკაცების იდეალებს ერთგული იქნები, რომლებმაც შენი თავისუფლებისათვის თავი განირის“, — უმეორებდა ბანკირი შვილს. ისიც ისმენდა და კარგად იმახსოვრებდა. ნიჭი და მისი გამიყენების შო აშკარად შესაშური ჰქონდა. ჯერ კიდევ სკოლაში სწავლისას, უნარინად და დუზარულ სილვიოს კლასელები და მასზე ცოტა მოზრდილი მეგობრები დახმარებისთვის ხშირად მიმართავდნენ. ბერლუსკონიც დაუ-

ქალმულ ბარბარასთან ერთად

ზარლად ეხმარებოდა, მაგრამ — არა უსასყიდლოდ: ჯერ ტვიტლებლის სანაცვლოდ, მოგვიანებით კი — თანხის ფასად. მიუხედავად იმისა, რომ სილვიო საკმაოდ შედეგებულ ოჯახის შვილი გახლდათ, ფულის შოვნა ადრეული ასაკიდანვე დამოუკიდებლად დაიწყო. სკოლის დამთავრებისთანავე ღამის კლუბებსა და საკურიოზ გემებზე მომღერლად მოეწყო. ამას ხელი არ შეუშლია მისთვის, რომ პირველივე ცდაზე ორიდოული ფაულტების სტუდენტო გამხდარიყო. უმაღლესი სასწავლებლის დამთავრების შემდეგ სილვიომ სამშენებლო ბიზნესს მიაშურა... 10 წლის შემდეგ საკაბელო ტელევიზია სახელწოდებით — „ტელევიზიონი“ დააარსა, რომელმაც უდიდეს მდიდრებას — „მედიასტრას“ დაუდო სათავე („მედიასტრას“ ბერლუსკონის „ფინანსტს პოლიდინგს“ შეზადგენილი ნან-

ილია) დღეს ბერლუსკონი იტალიაში ერთ-ერთი ყველაზე მდიდარი ადამიანია. წაუღეს იტალიის პრემიერმა ჟურნალ „ფორბსის“ რეიტინგში, 7,8 მილიარდ დოლარის ქონებით, მსოფლიოს ყველაზე მდიდარ ადამიანთა სიაში 118-ე ადგილი დაიკავა.

პოლიტიკაში, როგორც თავად ირწმუნება, შემოხვევით მოხვდა. „ბედისწერის გაკვლით მიხვდა ისეთი რამის კეთება, რასაც არასდროს მიიციან. ყოველთვის მინდოდა ორკესტრის დირიჟორობა. ეს ჩემი ბავშვობის დროინდელი ოცნებაა. ერთადერთი, რაც არასდროს მიტაცებდა, პოლიტიკაა“, — აღნიშნა ერთ-ერთი ინტერვიუს დროს ჯერ კიდევ პრემიერ-მინისტრის პოსტზე მყოფმა დონ სილვიომ. „ბერლუსკონის გამარჯვებამ ყველაზე დაუფრთხილებელი ალბათ ისაა, რომ ბერს იტალიასა და ევროპის სხვა ქვეყნებშიც მისი წარმატება ექვეყნოდა. მაგრამ ეს გამარჯვება სწორედ იმან განაპირობა, რომ მისი მოძრაობა — „ნიჩ, იტალია!“ ნაკლებად ჰგავდა პოლიტიკურ პარტიას, თავად ბერლუსკონი კი მართლაც ასაბუთდა იყო პოლიტიკაში“, — წერდა თავის დროზე „ტაიმსი“. „თავისუფლება, ოჯახი, იტალიური ტრადიციები, ქვმოპირიტიპი ქრისტიანული ციკვა და სუსტების დახმარება“ — სწორედ ეს იყო პროგრამა, რომლითაც ბერლუსკონის პარტიამ ჯერ პოპულარობა, შემდეგ კი გამარჯვება მოიპოვა. მაგრამ ბერლუსკონიმ პატიოსანი მმართველის იმიჯი დიდხანს ვერ შეინარჩუნა: პრემიერ-მინისტრის პოსტზე დანიშნვიდან ერთი წლისთავზე ის საგადასახადო თაღლითობაში დადასაშადა მამულეს. მას შემდეგ ბერლუსკონი მუდმივად კორუფციულ საქმიანობასა და სექსუალურ სკანდალებშია გახვეული. ოფიციალურად ორჯერ იყო დაქორწინებული და ორივე მუღლევ ერთი და იმავე სიტყვებით დაშორდა.

„ასე ცხოვრება უკვე შეუძლებელია“. რაც შეეხება დაურეგისტრირებელ ურთიერთობებს, სია გრძელი და საინტერესოა, დანაყოფი 17 წლის ასაკის გოგონებიდან, დამთავრებული ზრდასრული ქალბატონების. იტალიელი პრემიერის პირადად ყველაზე ცნობილი ქალი ყოფილი დანტისტი, დახვეწილი იერისა და მანერ-

ბის მქონე ქალბატონი ნიკოლ მინტი გალავთ. ჩინოვნიკთან განაღებულმა რომანმა ლამაზმანი სტოპტოლოგის კაბინეტიდან პოლიტიკურ საფარძალად მიიყვანა, თანაც — „თავისუფალი ხალხის“ პარტიული სიით. სწორედ ამ გლამურული ქალბატონის დამასხურებმა იყო ბერლუსკონის შურაგაცხადი თავდაპირველი მიერ დაზიანებული კბილების აღდგენა.

ყველაზე ხმაურიანი და სკანდალური, 17 წლის ევგიბტელი კარიმ ელ მარუგას, იმავ რუბის შემთხვევა იყო. არასრულწლოვანი გოგონა დიდმა პოლიტიკოსმა მოხიბლა და აცდუნდა... მერე რამდენჯერმე ცისქსაც გადაარჩინა და გულუხვადც დაასაშურა. „რუბის საქმის“ ირველი პტეტილიმა საცანდალმა ბერლუსკონის პოლიტიკური მოზიციები საგრძნობლად შეაწყვია, იტალიურმა პრესამ და ოპოზიციამ მას „იტალიის სიჩტებილი უწოდა“. ბოლო წვითი იტალიელი ხალხისთვის, ქვეყანაში მკვეთრი ცვლილებები ივარდნა აღმოჩნდა. შექმნილმა სიტუაციამ კონკურენტული პოლიტიკური პარტიების, პოლიტიკური ექსპერტების და საზოგადოების აღმუშოება გამოიწვია. მათ უკვე კატეგორიულად მოსთხოვეს იტალიის „მამო“ ხელმძღვანელს პოსტის დატოვება.

მიუხედავად იმისა, რომ დონ სილვიოს სახალხო პოპულარობის გამო მოუწია გადადგომა, ხელისუფლებაში დაბრუნების იმედს მაინც არ კარგავს. „ეკონომიკაზე თქვენს ხედვებსა და ვიმედვინებ, რომ ჩვენ ერთად გაეაგრძელებთ გზას ხელისუფლებისკენ“, — ასეთი წერილი მისწერა მან იტალიის ახალ პრემიერ-მინისტრს, ევროკომისიის ყოფილი კომისარ მარიო მონტის.

68 წლის მონტი ევრომიკის პროფესორი და მილანის პრესტიჟული უნივერსიტეტის დეკანი. ის ბერლუსკონისგან განსხვავებით, სერიოზულ სპეციალისტად მიიჩნევა. საერთოდაც, აბსოლუტურად განსხვავებული იმიჯის პერსონალი და ბერლუსკონისთან ერთადვე იმუშავეს. პოლიტიკური ექსპერტების ვარაუდით, მონტი იტალიის პოლიტიკაში მთელ რიგ ცვლილებებს განახორციელებს. მათი თქმით, შესაძლოა, იტალიამ რუსეთთან „შედეგად დამობარი“ ურთიერთობაც შეცვალოს. ■

ბრავალშვილიანი დედა გეოსა ბავშვს პოვდა

მრავალშვილიანი დედა მიშელ დაგარი, რომელიც „პო-ში“, არგანზანში ცხოვრობს, ამოცნა შვილს ელოდება. 45 წლის მიშელი და 46 წლის ბობ დაგარი ამბობენ, რომ თავადაც გაოცებული არიან ბედის ამ სასურქრით. „არ გვევონა, რომ დემრთი კიდევ ერთ შვილს გამოვგვზახენიდა“, — ამბობენ 19 შვილის მშობლები. დაგარების ოჯახში ამჟამად 10 ბიჭი და 9 გოგონა იზრდებიან. მათგან ყველაზე პატარაა 23 თვისაა, ყველაზე უფროსი კი — 23 წლის. ■

რუსებს ნაბონს აზრი არ აინტერესათ

ნატოში რუსეთის მუდმივმა წარმომადგენელმა დიტირი როგოზინმა განაცხადა, რომ ცხინვალში ჩატარებულ ენ. საბრუნოდნო არჩევნებთან დაკავშირებით ჩრდილოატლანტიკური ალიანსის შემოვითება არ ინტერესებს. რამდენიმე დღის წინ ნატოს გენერალურმა მდივანმა ანდერს ფოგ რასმუსენმა ენ. სამხრეთ ოსეთში ჩატარებული დე ფაქტო არჩევნების გამო შემოვითება გამოთქვა და აღნიშნა, რომ ალიანსი არჩევნებს არ აღიარებს. ■

ჯადოსური ქისის ჯადოსური შანსი

მეამროვებ მის - ღახარავ ნახაჯს

„კუპონი“ ფრანგული სიტყვაა და ამოქრას ნიშნავს. კუპონის დაბადების თარიღად 1887 წელი მიიჩნევა. პირველი კუპონი ამერიკაში შეიქმნა. XX საუკუნის 50-60-იან წლებში კუპონების ნამდვილი ბუმი დაიწყო. ევროპაში ძვერი ადამიანი აქტიურად მისდევს კუპონების შეგროვებასა და სადაჭრო თუ მომსახურების სფეროს სხვადასხვა დაწესებულების მეშვეობით მის გამოყენებას, რადგან ამ გზით ეძლევა შესაძლებლობა, აირჩიოს სხვადასხვა სახის პროდუქტები და ნაკლებ ფასად იყიდოს.

„პალიტრა მედიამს“ გათვალისწინა ეს ინტერესი და დაიწყო ახალი პროექტი „ჯადოსური ქისა“ ლურჯი მონეტებით, რომელიც ითვალისწინებს ლურჯი მონეტების (კუპონების) შეგროვებასა და მათ გამოყენებას სასურველი ნივთების შესაძენად, გასაყიდ ფასზე გატეხილით ნაკლებად.

შიშველოვანია, რომ ეს არ არის მოკლევადიანი პროექტი, ამიტომ არჩევს, დაგროვებისა და მონეტების გადახარჯების ძალიან სახალისო და საინტერესო პროცესს ითვალისწინებს.

კუპონები ლურჯი მონეტების გამოსახულებით გაფორმებულია „კუპონის პალიტრაში“ და „ველა სიახლის“ ყოველ ნომერში იქნება აქვე დეტალურად არის აღწერილი პროექტში მონაწილეობის წესები.

მონეტების გამოყენება შესაძლებელია სხვადასხვა მალაზიასა და დაწესებულებაში. რადგან პროექტი ხანგრძლივია,

ამიტომ ცვლილებები ყოველთვე შეიძლება იყოს შესაძლოა გაიზარდოს პროდუქციისა და მალაზების ჩამონათვალი, რომელზეც ლურჯი მონეტები იმოქმედებს. ამიტომ, კუპონთან ერთად აუცილებლად ყურადღება მიუქცეთ მისი მოქმედების ადგილებსა და პროდუქციასაც. ამ ეტაპზე აქციაში მონაწილეობს რამდენიმე მალაზია „ბიბლუსი“ — წიგნების მალაზიათა „ტელი“, „საფილი“ — სათვალავების მალაზიათა „ტელი“, „სელი“ — მამაკაცის ტანსაცმლის მალაზია, „გერი ვებერ“ — ქლის ტანსაცმლის მალაზია, Diu parell — ბავშვების მალაზია და „ოსრამი“ — გერმანული ნივთებისა და განათების სისტემების მალაზია.

მონეტები ძალაში შევიდა 11 ნოემბრიდან. ამავე დღეს გამოჩნდნენ უკვე ადამიანები, რომლებიც შეგროვილი კუპონებით მივიდნენ აქციაში ჩართულ მალაზიაში და მათთვის სასურველი ნივთები შეიძინეს. აქ მოსულმა ქალბატონმა თავისი აზრზე გაგიზიარა.

თანამრ პირაპბი:

— ევროპაში კუპონების შეგროვება ფართოდ გავრცელებული ფორმაა, და მოსახლეობა აქტიურადაა ჩაბმული მსგავს პროექტებში. გერმანიაში ცხოვრებასს ვაგროვებდი კუმონებს და ყვირდულმობი ხარისხიან პროდუქციას, რომელზეც ყოველთვის გამოირჩეოდა მრავალფეროვნებით შე-

მიძინა როგორც საყოფაცხოვრებო ნივთები, ასევე წიგნები, საოჯახო ტექნიკა და სხვ. ახლაც, სწორედ იმან მომზიბლა „ჯადოსნურ ქისაში“, რომ შემიძლია, სხვადასხვა მალაზიაში ავირჩიო ნივთები მრავალფეროვანი ჩამონათვილიდან. მოლოდინი იმდენად დიდი იყო, როგორც კი კუპონები ძალაში შევიდა, მაღალიზში რიგები დგებოდა. მიხარია, რომ აქაც მომეცა იმის შესაძლებლობა, რომ შევგროვო კუპონები და გამოვიყენო ჩემს სასარგებლოდ. ვისაც არსადროს შეუგროვებია მსგავსი კუპონები, მინდა ვთხოვა, რომ ჩაერთონ, რადგან ეს მართლაც ძალიან ხელსაყრელიცაა და სახალისოც.

— სხვა ქვეყნების გამოცდილებიდან ვიცოდი, რომ ამავეარი აქციები ძალას ნელ-ნელა იკრებს და გარკვეული დროსტორდება. სწორედ ამიტომ გავჯიხარა, ინტერესი პირველვეკვირიდან რომ დავიჭირა. სამწხაროა, რომ პირობებს ვარგად არ ეცნობიან, ეს ეტყობა ჩვენი საერთო სენია — ინსტრუქციების კითხვა არ გვიყვარს. არადა, ქისას წესები კითხვაპასუხის პრინციპით აიგო, რომ პროექტი ადვილად აგვესინა. ყველას ვურჩევ, წაიკითხოს; მინდა გითხარა, გარდა ახსნასა, საკითხავადც სახალისოა. არც ჩვენ დავიზარებთ, რომ პასუხები გავცეთ, თუ ვინმეს კიდევ გაუჩნდება შეკითხვები. მთავარია, ჩართოთ და თავად გადამწყობთ, სად, როგორ და რა პროექტია გინდათ შეიძინოთ „ლურჯი მონეტებით“ და ისიაზოვნით დანაზოგი, — განვიმარტა „პალიტრა მედიის“ კრებულმა დროეტორმა მამრიპა ღბრჩიამ.

„საქართველო-უკრაინა: ორი გული — ერთი სული“

10 დღის განმავლობაში თბილისში უკრაინის დღეები, სახელწოდებით „საქართველო-უკრაინა: ორი გული — ერთი სული“ გაიმართა, რომლის ფარგლებშიც ქართველებს საშუალება მიეცათ, გასცნობდნენ უკრაინულ მუსიკას, კინოსა და ხელოვნებას... პირველად ეს პროექტი მაისში განხორციელდა, როდესაც უკრაინაში, ჩვენი ქვეყნის დამოუკიდებლობის 20 წლისთავისადმი მიძღვნილი „საქართველოს დღეები“ გაიმართა. ამჯერად ჩვენ ვუმასპინძლებ უკრაინელებს. იქიური ხელოვნების ნამუშევრები ვახტანგ ჭაბუკიანის მუზეუმში გამოიფინა.

ელენე ბასილიძე

წალი ნაღარიბილი, მუზეუმის კულტურულ ღონისძიებათა მენეჯერი:

— პროექტის ფარგლებში მოეწყო უკრაინული ფოლკლორული ბენდის, „დრიბა და ძილასა“ და რუსულანა შველიოვას კონცერტები. ქართული ვეჯეფებიდან — „ზუმბა“, ფოლკლორული ანსამბლი „ქართველო“ და აჩიკო ნიგარაძე მონაწილეობდნენ. ჩატარდა კონფერენცია, სადაც უკრაინის კულტურაზე, ხელოვნებასა და ტრადიციებზე იური მელნიჩუკმა — ივან გონჩარის მუზეუმის დირექტორის მოადგილემ და ტრასა კრამარენკომ — უკრაინის ხალხური ოსტატების ეროვნული საზოგადოების წევრმა — ისაუბრეს. ბატონი ტრასა არაჩვეულებრივ „ვიტინაგებს“ კვებს (უძვე-

ლადი. ამასთანავე, მოეწყო უკრაინული ტრადიციული სამოსით შემოსილი თოჯინების გამოფენა. გამოფენილი გახლდათ მამაკაცის ეროვნული სამოსიც, რომელსაც უკრაინელები მთელი ცხოვრების განმავლობაში სულ საძვერ იცვამდნენ: პირველად — ქორწინლის დღეს, მეორედ — ქორწინილიდან მემუდღეს, ხოლო მესამედ მათ გარდაცვალებას აღმეფენდნენ და ამ სამოსით კრძალავდნენ.

გრაფიკული ნამუშევრების გამოფენა მოეწყო...

— დიას, ეს ნამუშევრები მარინა მიხაილოვინას ეუთუების. მოეწყო აგრეთვე კატერინა დუდნიკის ფერწერული ნივთების გამოფენა, რომან გურისა და იგორ გონჩარენკოს ფოტოების გამოფენა. მათი გამოფენა ნიკოლოზ ბარათაშვილის მუზეუმში უნდა გამართულიყო, მაგრამ სამსუხაროდ, იქ ყველა ნამუშევარი ვერ დაეტიდა და ავტორებისთვის ვახტანგ ჭაბუკიანის მუზეუმს ემასპინძლა. მოგესვენებთ, ბატონი ვახტანგი 3 წელი უკრაინაში მოღვაწეობდა. გამოფენაზე ის ნაციონალური კონსტიტუციური გამოცემით, რომელიც იმ დროს იმდენად ცნობილი იყო, როგორც „სტარა ბულა“ ანდრეის პრეტის ასრულებდა. ეს კოსტუმები 1940 წელს შეიკრა.

როგორც ვიცი, ფესტივალის ერთი დღე უკრაინულ კინოსაც მიეძღვნა.

— დიას, ცნობილი უკრაინელი რეჟისორის, მიხაილ ილიენკოს რომანტიკული პალადის — „ფუჩკოუსა“ და თანამედროვე უკრაინელი რეჟისორების მოკლემეტრაჟიანი ფილმების ჩვენებაზე მოეწყო. ეს პროექტი ახლა იდგამს ფესს და იმედი გვაქვს, საქართველოსა და უკრაინის კულტურული დღეები მომავალშიც გაუძლიერდება. ალბათ შეგეძლია, რომ

ორი გული ერთ სულად გაგვეერთიანებინა...

ორინა არხიპინა, პროექტის ავტორი:

— სიმართლე გითხროთ, თავადაც არ ვიცი, საიდან მომხდომდა ამ კულტურული ღონისძიების ჩატარების იდეა. ცველავერი ისე წარიმართა, თითქოს დიდი ხნის წინ ვიქნებოდა და დავგვიღებოდა პროექტს ახორციელებდი. სინამდვილეში კი ამაზე ვიპოვედნენ მიხეილა. ჩვენი პროექტის პირველი ნაწილი უკრაინაში ძალიან მოულოდნელად ჩატარდა და ალბათ ბევრი ვერც კი წარმოიდ-

წელი ნაღარიბილი და ორინა არხიპინა

გენდა, ეს პროექტი წარმატებით თუ განხორციელდებოდა.

მიანდამარც საქართველო-უკრაინის კულტურული დღეების ჩატარების იდეა რატომ გაგიჩნდათ?

— ალბათ იმიტომ, რომ თქვენი ქვეყნის მიმართ ინტერესს გამოხატავს უკრაინის მიმართ. უკრაინაში გამართულ არც ერთ ქართულ ღონისძიებას არ გავლდებოდა — იქნებოდა ეს ფიროსმანის გამოფენა, ბატონი რობერტ სტურუას რომელიმე სექციული თუ „სუსიმიუილების“ კონცერტები... მერე ქართული ცეცხის შესწავლა დაიწყო და დღემდე ვეცევა ხოლო როცა საქართველოში ჩამოვედი, თქვენს ქვეყანასთან ისეთი სიახლოვე ვიგრძენი, გადაწყვიტე, ღონისძიება მომეწყობა და ამ ორი ქვეყნის მოქალაქეობისთვის ერთმანეთის კულტურა გაეცნო. პროფესიით იურისტი ვარ, 6 წელი ჩემი სპეციალობით ვმუშაობდი, ხოლო როცა ამ ფესტივალის ჩატარების იდეა მომივიდა, სამსახური მივატოვე და დღეს მხოლოდ ამ პროექტით ვცხოვრობ. ჩემთვის უცნობ სფეროში გზის გავკვლევა არ ყოფილა იოლი, მაგრამ პრობლემები თითქოს თავისთავად გვარდებოდა. ალბათ ეს ფესტივალი აუცილებლად უნდა ჩატარებულიყო. ■

უკრაინის დღეების ფარგლებში რამდენიმე გამოფენა მოეწყო

ლესი სკითხური კულტურის ნიმუშის ასე მზადდებოდა: ჩუქურთმის ტრადიციული ცხოველების ტყეზე, გამოჩრილი ფიგურას ადებდნენ სხვა ტყავს და ფიგურებს ცხელი ქვით სწავდნენ; დღეს „ვიტინაგა“ ქალაქისგან კუდებდა. — ავტ.) პროექტის ფარგლებში მოეწყო უკრაინული ტრადიციული სამოსისა და „რუმინების“ (ნაქარგი პირსახოკები — ავტ.) გამოფენა, „რუმინების“ თითოეული გეგმავალი 150-180 წლის ითარბდებოდა, რომელიც იური მელნიჩუკის პირადი კოლექციიდან გახ-

როგორი იქნება ნაფიცო მსჯელების პირველი ვერდიქტი?

ქორცილსთვის ანაზაბოლენა, როცა მინასიაების ოჯახის სამი წევრი ამოხრცეს

თბა სპრილივაა

რამდენიმე დღეა, თბილისის საქალაქო სასამართლოში, მინასიაების ოჯახში 1994 წლის თებერვალში მომხდარი შეზარატი მკვლელობის საქმე იხილება. საქმის მიმართ საზოგადოების ინტერესი დიდია, რადგან ქართული მართლმსაჯულების ისტორიაში პირველად, ბრალდებულის ბეის ნაფიცი მსაჯულები გადაწყვეტენ. 150-ადგილიანი სხდომის დარბაზი ორი დღის განმავლობაში სავსე იყო, შემდეგი სხდომებზე კი დამსწრეთა რიცხვმა საგრძნობლად იკლო.

12 ნაფიცი მსაჯული და 3 სათადარიგო მსაჯული ერთიანი საარჩევნო სიიდან შეირჩა. მათი ვინაობა გასაიდუმლოებულია. სასამართლო სხდომას მოსამართლე ნინო სანდოძე თავმჯდომარეობს. ნაფიცებს მსაჯულებმა სასამართლოს წინაშე ასეთი ფიცი დადეს: „გვიცავ, პატიოსნად და მიუკერძოებლად აღვასრულო ნაფიცი მსაჯულის მოვალეობა, გავითვალისწინო ყველა ეპრობირი მტკიცებულება, გადაწყვეტილება მივიღო შინაგანი რწმუნის საფუძველზე, როგორც შეეფერება სამართალს და ადამიანს“.

ნაფიც მსაჯულთა პროცესი, ჩვეულებრივი სასამართლო სხდომებისგან განსხვავდება. არგუმენტებისა და მტკიცებულებების წარმოდგენის გარდა, მზარეობი ცდილობენ, თავიანთი ემოციური გამოხატვებით მსაჯულებზე ფსიქოლოგიურად იმოქმედონ. ეს მათ უფრო მნიშვნელოვანია, რომ მსაჯულებს ოურიდული განათლება არა აქვთ.

საბრალდებო სკამზე 41 წლის რევან დემეტრაშვილი ზის. მას ბრალად ედება 1994 წელს, ვაზგენ მინასიანის გატაცებაში დახმარება, ასევე 2 ან მეტი პირის განზრახ მკვლელობაში დახმარება. მართალია, მასთან ერთად დაჯგუფების სხვა წევრებიც — გიორგი ოთარაშვილი და ალექსანდრე რევანიშვილი დააკავეს, მაგრამ მათი საქმეები ერთად არ იხილება; სხვებმა პროკურატურასთან ითანამშრომლეს, დემეტრაშვილი კი წარდგენილ ბრალდებაში თავს დამნაშავედ არ ცნობს.

პროცესზე გაირკვა, რომ 17 წლის

წინ თბილისში მომხდარი შეზარატი მკვლელობა საქმეში მონაწილე ლევან კეკელიძის ჩვენებით გაიხსნა. კეკელიძე აყაყად, ნარკოტიკის შექმნა-შენახვისთვის იხდის სასჯულს. მისთვის სასჯელი რომ შეესაბამებოდნენ, გადაწყვიტა, წემან, ფლორა და ვაზგენ მინასიაების მკვლელობაში თავისი მეგობრები ეწილა.

წლების განმავლობაში გამოსწვლი, მტკერმოღებული სისხლის საბრალისის საქმე მიენწყებულაც იყო. იმ პერიოდის ძალაღებები სტრუქტურაში აღარც მუშაობენ. ერთადერთი, ვისაც ის საბედინსწერო დღე არასოდეს დაავიწყდება, მინასიაების გადარჩენილი ოჯახის წევრები არიან.

საქმის მასალების მიხედვით, დანაშაული საქართველოში მოქმედმა საშემშია დაჯგუფებამ ჩაიდინა. ჯგუფის ორგანიზატორად ვახტანგ გერციტოვილს ასახელებენ, წევრებად — მის ძმას, კობა გერციტოვილს, გიორგი ოთარაშვილს, გელა ქავთარაძეს, რევან დემეტრაშვილს, ალექსანდრე რევანიშვილსა და ან გარდაცვილი მალხაზ მოდებავისა.

ძმები გერციტოვილები მსებობა, საზღვარგარეთ ცხოვრობენ და მათზე ძებნა უკვე გამოცხდდა. ჯერ-ჯერობით უცნობია, ცნობილ თუ არა ისინი წარდგენილ ბრალდებაში თავს დამნაშავედ.

გამოძიების მტკიცებით, ზემოთ დასახელებულ მეგობრებს ფული წამლისთვის სჭირდებოდათ. ნეშან მინასიანის ოჯახის შემდეგული იყო და ამიტომ, ფულის გამოძიების მიზნით, ცნობილი „ცეხავიკის“ 19 წლის ვაჟი გაიტაცდა.

1994 წლის 18 იანვარს ვაზგენ მინასიანი მეგობართან ერთად, ბარათაშვილის სიბთან მანქანით მოძრაობდა, როცა თეთრი ფერის „ჟუგულის“ მძღოლმა გააჩერა. დემეტრაშვილმა მინასიანს პოლიციელის მონშობა უჩვენა და მასთან ერთად მყოფებმა, განყოფილებული გაცალა მოსთხოვეს, ვითომდა ნარკოტიკზე შემოწმების მიზნით... გამტაცებლებს ვაზგენი 10 დღე ჯერ ოროში, შემდეგ კი — სოფელ დილოში, ერთ-ერთ სახლში ჰკავდათ დამწყედული. ოჯახისგან 150 ათასი დოლარი მოითხოვეს... თანხის ნაწილის — 75 ათასი დოლარის გადახდის შემდეგ, ვაზგენ მინასიანი გაათავისუფლეს და ოჯახის წევრებისგან პირობა მიიღეს, რომ დაარჩენილ თანხას უახლოეს დღეებში მიიღებდნენ. ბრალდების მტკიცებით, გამტაცებლები ვარაუდობდნენ, რომ მათი ვინაობა ცნობილი იყო ოჯახისთვის და გატაცების ფაქტი რომ არ გასაუ-

talizi
თბის გალანარკვის ხანგარი

ბანკაწმის 27, ბაღ: 2141515
www.talizi.ge

რებულო, ჯგუფის წევრებს ყაზაღ-
ბის ინსტრუქტორს გადამწყობს. მათი
მოთავე გუგამ — მინსაინების საბლ-
ში შედგენა და ავტორიტურობის ცხელ-
სასროლი იარაღით ნუშან მინსაინის,
მისი მუდღის — ფლორასა და შვი-
ლის — ვახტანგის მოკლა იყო.

პროკურორი ნათია მოგვლადე მოსა-
მართლოს წინაშე საგანგებოდ მოსა-
დებულო წარდგა. თუ ჩვეულებრივ სასა-
მართლო სხდომებზე პროკურორები მტ-
კიცებულებების მომწველებას ცდილობენ,
ამჯერად მოგვლადის გამოსვლა ძალზე
ემოციური იყო. მან შოუს დადგამ ნამ-
დვილად მოხერხდა. თავის შესავალ სი-
ტყვეში ყველავეს აკვირებდა იმისთვის,
რომ ნაიცი მსაჯულზე მის სიტყვებს
ფსიქოლოგიურად ემოციურად. მინსაინ-
ების ოჯახში მომადარი ტრავმადია, 1937
წლების მოვლენებს შუადარა:

„...იმი პერიოდში თავად პოლიციულე-
ბი სხადიდდნენ დანაშაულს. დეტერმინი-
ვითი ნარკოტიკის მომხმარებელი იყო.
ჯგუფის წევრებს ერთმანეთთან ნამა-
ბი აკავშირებდათ და მინსაინების
ოჯახს „ვერციდი“ მოუწყვეს... 19
თებერვალი საბედისწერო აღმოჩნდა
ამ ბედსწერი ოჯახისთვის. შუიარაბული
იმორტოქოქმედები მინსაინების
სახლში შეჭრენ, ამ დროს ოთახში
ბედსწერი მრავალსულიანი ოჯახი იყო...
ყველაზე მთავრად სართულზე ერთ ოთახ-
ში შეჭრეს და სასტიკი ნაშტიბი ოჯახის
სამი წევრი მოკლეს დაიჭრა ნენძანის
ქალიშვილიც... მინსაინების ოჯახის
უბედურების მიზეზი, მათი მატერი-
ალიური მდგომარეობა გახდა... თქვენ
ყველას გვათ საყვარელი ადამიანები
მინსაინა პროკურორმა მსაჯულეს. —
ავტ. წარმოიდგინეთ საკუთარი თავი
მათ მდგომარეობაში. შეუცდეთ, ნარ-
მოიდგინეთ მისი ახალსუთული
მუდღის მდგომარეობა, რომელსაც
საყვარელი მუდღის თვალწინ მოუკ-
ვდა, ის იხდა და უყურებდა და-
სისხლიანებულ ქანარს და ამ დროს
გულში ჩახტებულად ჰყავდა 18 დღის
ჩვილი, რომელსაც შამის სითბო
ნარჩვევს, ისიც მხოლოდ იმდებო გა-
დარა, რომ ხელში ბავშვი ვერა
დანაშაულის ჩადენის მიზეზი — ნარკო-
ტიკი იყო, ამოცანა — ფლის შოვნა
და მინსაინების ოჯახის „ვერციდი“...
17 წლის შემდეგ, ნარკოტიკებისთვის
დაკავებულს ლევან კიკაბიძემ გადამ-
წყობა, სიმართლე თქვა და დანაშაუ-
ლი ასე გაიხსნა დანაშაულებს დღე-
დღე ეგონათ, რომ იმ საბედისწერო
დღეს სიმართლეც მოკლეს... თქვენს
ვრდოვებს ელოდებთან მინსაინების
ოჯახის წევრები... ვახსოვდები, რომ
მართლმსაჯულესა საზოგადოების სახ-

ელით ხორციელდება ცივისსილიან,
ულმოხელ დანაშაულზე“

პროკურორის ემოციური გამოსვლის
შემდეგ, ბრალდებულის ადვოკატმა
დავით მოვლადემ მისი ნათქვამის გაქარ-
წყობა ცხადა. პროკურორისგან განს-
ვავებით, მან აქცენტები საქმეში არსე-
ბულ სამართლებრივ დარღვევებზე გა-
ეთა, მაგრამ რამდენად ესაგებები იყო
ეს ნიუანსები არაიურიუსტი მსაჯულე-
ბისთვის და რამდენად გაიზიარებენ მის
პოზიციას, ეს განაწინებთ გამოჩნდება.

ადვოკატი დავით მოვლადე

„შთამბეჭდავი იყო თქვენი გამოსვ-
ლა პროკურორო, ისეთი გახდა დაბეჭუ-
ვლას, რომ კურორის“ ურნალობას
უფლებდა... უფრო შთამბეჭდავი იქნე-
ბოდაც ეს სიმართლე პროკურორის ვახტ-
ანგის მინსაინის გატაცებას და 19 თებერ-
ვლის მინსაინების ოჯახში მომადარი
ყაზაღურ თავდასხმას და მკვლელობას
ერთმანეთთან საერთო არაფერი აქვს.
პროკურორი ცდილობს, რომ ეს ორი
საქმე დაუკავშიროს ერთმანეთს, რად-
გან მინსაინის გატაცების საქმე უკვე
ხანდაზმულია პროკურატურას არა აქვს
მტკიცებულებები და ამიტომ ემოციუ-
რებ აკვირებს აქცენტს... თავისუფლება
მონატრებულს კიკაბიძემ მიანიღდა მთა-
ვარ პროკურატურას ინფორმაცია. ამის
შემდეგ თითარაშვილი, რევაზიშვილი
და დეტერმინივითი ერთ დღეს სხვა-
დასხვა ადგილას დააკავს სოღ-ის თან-
დასმობაზე, ერთი და იმავე ბრალ-
დებით — ნარკოტიკების შეტანა-შენა-
სისთვის და არა — მინსაინის მკ-
ვლელობის საქმეზე... თითარაშვილსაც
გაუფორმებს საპროცესო შეთანხმება; მო-
სადადნელი მკაცრი სასჯელისგან თავის
დაღწევის მიზნით, ყველამ ხელი გაიშ-
ვინა დეტერმინივითისკენ... ის მხოლოდ
ბრალდებულების ჩვენებების საფუძ-
ველზე ზის საბრალდებო საქმეზე... „მო-
დები, მშო, მტული ვსქე... ასე ტყავი
გადვირობენ“, — სწორედ დეტერმინი-
ვითს. პროკურატურას ნაიცი მსაჯულე-
ლების წინაშე ასე არტისტულად მარე-
ვიბო არ დასჭირდებოდა, სიმართლე
მის მხარეს რომ იყოს და მტკიცე-
ბულებები ჰქონდეს! სიმართლე დეტე-
რმინივითის მხარეს არის! პროკურა-
ტიურის კარგად შეუთუთულ მტულს კი
კარგად დანატვა უნდა... ყველა ადამი-
ანმა ამაყად უნდა იაროს, იმ იმედი,
რომ უდანაშაულო ადამიანს ვერავინ
დასჯის. მე მჯერა თქვენ!“

მოვლადესთან ერთად, საქმეში ად-
ვოკატ გიორგი ტურაშვილიც მონაწი-
ლეობს. სასამართლოში პროკუ-
რატორმა მტკიცებულებების წარდგე-
ვა დაიწყო და რამდენიმე პარი უკვე
დაიკითხა.

ლევან კიკაბიძის ჩვენებიდან:

„რევაზ დეტერმინივითი და ჯგუფის
სხვა წევრებთან ნარკოტიკი მკაცრად
და. შორიდან ცივისსილიან მინსაინებს...
მე და დეტერმინივითი ჩემ მეგობართან
აღუესანდურ რევაზიშვილთან მივედი
მასთან ნაშლის „ბარია“ ცხოვრობდა
კოტა თანა დაგვავდა და ესაბოროდა
ილი, სად გვემოვა ფული რევაზიშვილ-
მა გეითხრა, რომ მის საშეზობლოში
„ცხაკვი“ ცხოვრობდა და მის შვილს
თუ გავტაცებდით, ოჯახი 100-150 ათას
დოლარს გადაიხდოდა 1938 წლის ბოლო
იყო. მე და დეტერმინივითს ეს ამავე
მეგობრებს ვუამბო. წერი გვრცოტიკი-
ვითი ავტორიტეტით სარგებლობდა;
პირველად ის დავითანზე შემდეგ
სხვები და დავეხმეთ, როგორ უნდა
მოვტაცებო ვახტანგ მინსაინი. მებში
გვრცოტიკები, ქეთარაშვილ თითარაშვილი,
მოვლადე მინსაინების სახლში მივეც-
ანე და მე ნამოვიდა... დეტერმინივითი
როგორც პოლიციელს იგი უნდა ჩუქვა
მანქანაში და მერე ბიჭები ნაცენტების
წინასწარ გაზაზმებულ სახლში... რამ-
დენიმე დღეში, სოფელ დილოში მე და
დეტერმინივითს ბიჭები ავიართო. მი-
ნსაინი უკან ოთახში ჰყავდა. მისი
ოქროს „ცეპი“ და ჯვარი ბიჭებს ჰქონ-
და... 10 დღის შემდეგ გაუშვეს და
მიიხრეს, ოჯახს 10 ათასი დოლარი
გადაიხდათ. მთელი თანხა წერი
გვრცოტიკებს ჰქონდა; მე არაფერი მა-
მობა და არც სხვებს მან რამდენიმე
წალში გვიყვოდა... ამის შემდეგ დეტე-
რმინივითს შეხვედრა მთხოვა და
გვრცოტიკების სახლში მივედი. სხე-
ბიც იქ დამხვედი. იქ ითქვა რომ ოჯახ-
მა გამტაცებების ვინაობა გაიგო და
პოლიციაში ჩვილს აპირებდა გვრცოტი-
ვითს თუკა, სამა კიდევ დროა ისინი
უნდა დაჭოცოთო. ყველაში დათამბდ-
ენი უნდა ავიცი იყო გზაში პრობლე-
მები პოლიციათან რომ არ შეშლილიყო
დეტერმინივითი ნაცენტად მათ და გარე-
ვითად გაკოტრობოდად სიტუაციას დან-
არჩენები, ვითომ დასაჯოდა, მინსაინ-
ების სახლში შევიდოდნენ ერთ ოთახში
შურდნენ მათ და დათვაჯდნენ. მე ეს
არ მომწონდა, მაგრამ ხმას ვერ ამოე-
ილედი, რადგან ჩემი ინფორმაცია არას-
წორი აღმოჩნდა — ისინი ისეთი მე-
ოდნები არ იყვნენ, როგორც ვამბობდი“.
კიკაბიძემ თავის ჩვენებებში დეტე-
რმინივითს დასუბრა იწვევდა, თუ ეს რა
იარაღი ჰქონდა მკვლელობის მომენ-
ტი. ირწმუნება, რომ შემთხვევის ად-
გილზე თავად არ ყოფილა და ეს დე-
ტალები შემდეგ მეგობრებისგან შეტყა-
მისი პოზიცია პროკურატურამ გაიზი-
არა და ამ საქმეში თანამონაწილეობა
კიკაბიძის ბრალად არ ედება.

„არჩივნი“ ოსეთში და გეორჯია „სახელმწიფო ენა“ გამოცხადებული რუსული

რა განზრახვა აქვს რუსეთს?

„გრანტიჭამია“, „ალკოპოლის მოყვარული“, „გარუსებულები“ — ამ და კიდევ უამრავი ეპითეთი შემკული ედვარდ კოკოითი „პრეზიდენტის“ პოსტს რამდენიმე დღეში დატოვებს. როგორც ცხინვალელი ოსები ამბობენ, საშრეთ ოსეთმა „დამოუკიდებლობა“ მისი ხელმძღვანელობის დროს მოიპოვა, მაგრამ ამ სტატუსის მოპოვების შედეგად, ქვეყანა არაფერი უტყვირა. მართალია, კოკოითის ნასვლის შემდეგ ცხინვალში მნიშვნელოვან პოლიტიკურ ცვლილებებს არ ელოდებოდნენ, მაგრამ მოსახლეობის ერთ ნაწილს იმედი აქვს, რომ ვითარება ოდნავ მაინც გამოსწორდება და რაც მთავარია, რუსეთი ყველა იმ განზრახვას ვერ მოიყვანს სასრულში, რაც კოკოითის „პრეზიდენტობის“ დროს დაიხატა მინდა.

ლალი პაპასკირი

ერთი სიტყვით, ცხინვალის რეგიონში ენ. საშრეთიდეტო არჩევნებმა საკმაოდ მშვიდად, „მინაურული გარემოში“, შედეგები ხალხის გარეშე ჩაიარა. მართალია, ცხინვალის „ცესკო“ ირწმუნება, რომ დაეკვირვებულნი 73 ქვეყნიდან ჰყავდათ, მაგრამ ადგილობრივთა თქმით, ცხინვალის არჩევნებს რუსეთიდან, აფხაზეთიდან და ყაბარდოვან ჩაოხსულები ესწრებოდნენ. ხელისუფლებამ მოსახლეობის საარჩევნო უბნებში მისვლანად, ცხინვალის გარეუბნებში და საოფელში ავტობუსები დააყენა. „ნეტავ, ასე სხვა დროსაც ზრუნავდნენ ჩვენზე, უკუზობისა და უფულობაში რომ ვცხვრება ასული“, — მწარედ ხუმრობდნენ ოსები... საარჩევნო უბნები გახსნილი იყო სობუსმა და მოსკოვშიც.

არჩევნებში სულ 11 კანდიდატი მონაწილეობდა და მხოლოდ 50% ვერც ერთმა ვერ დააგროვა აბიტომაც დაინიშნა მეორე ტური, რომელიც 27 ნოემბერს ჩატარდება. „ცესკოს“ თავმჯდომარის, ბელა ფლოყას ინფორმაციით „პრეზიდენტობისთვის“, სავანგებო სიტუაციების სამინისტროს ხელმძღვანელი ანატოლი ბიბილოვი (მან მხოლოდ 25,44% მიიღო) და განთავლების ყოფილი მინისტრი ალა ვიციევა (26,37%) იბრძოდნენ. პირველად კავკასიაში შესაძლოა, „პრეზიდენტი“ ქალი გახდება.

— ავტაბურ ცხინვალის რეგიონში. 13 ნოემბერს ენ. საშრეთ ოსეთში კიდევ ერთი მნიშვნელოვანი ფაქტიც მოხდა არჩევნებთან ერთად, რეჟერნდუმი ჩატარდა და მხოლოდ უმრავლესობით, რუსული ენა ენ. სახელმწიფო ენად გამოცხადდა ამახ ამომრჩევლთა 83,9%-მა დაუჭირა მხარი, ხოლო წინააღმდეგი — 16,1%-ია ადგილობრივი ოსების

თქმით, ენ. საშრეთ ოსეთში ყველაფერი ისე ხდება, როგორც რუსეთს უნდა.

სხვაბას აკოპოძე, ცხინვალის მკვლელი:

— ძალიან მინდა, ამ არჩევნებმა უბრალო ადამიანების ყოველდღიური ცხოვრება უკეთესი გახადოს. იქნებ სხვა გვემელოს და ქალაქის აღმშენებლობა დაიწყოს. აღარ გვიცნობს. დავიკლავთ. დღემდე 2008 წლის ომის ნანგრევებს ვუყურებთ და იმ აკადრებით ვცხოვრობთ“. ყველას სურვილია, ცხოვრება ნორმალურ კალამოტს დაუბრუნდეს, მაგრამ საშრეთ ოსეთის ტიპის ქვეყნისთვის ეს აღბათ შეუძლებელი იქნება. ჩვენი არაფერი გაგვანია — არც ეკონომიკა, არც ჯარი, განათლების სისტემასაც კი მოსკოვიდან აკონტროლებენ. რუსეთი „გვიპრდება“, — საშხედრო ბაზუხებს დავაყენებთ და ქართული მხრიდან საფრთხი აღარ დაგეუქრებთო. ეს იმას ნიშნავს, რომ ათასობით ადამიანი დარჩება უსახლკაროდ არადა, ჩვენს ხელისუფლებას მილიონობით დოლარი გადაუხადეს და მათ არაფერი ენადუღებია... აბა, რა მნიშვნელობა აქვს, ძალიან შეგჭამს თუ — მგლისფერი

მგელი? აქ სულ რამდენიმე თვეული ადამიანი ცხოვრობს კარგად, დანარჩენები შიმშილობენ.

— თუ არჩევნები ოციციცილი მონაწილე ადგილობრივი მოსახლეობის რაოდენობის შესახებ?

— ურთიერთგამომირცხავი მონაცემები არსებობს: ერთ-ერთი ვრსიით, საშრეთ ოსეთში 70000 მოსახლეა, მაგრამ ჩემი აზრით, რეალურად ქვეყანაში ამ რიცხვის ნახევარი დარჩა, დანარჩენები საშუალო რუსეთსა და ჩრდილოეთ კავკასიაში გადაიხუნვნენ, რათა აქაური ნათესავები არჩინონ...

ნათია ჩოჩია:

— კოკოითის უფლება რომ მისცენ, კიდევ ერთი ვადით მოვა პრეზიდენტად. იმიტომაც უნდა კონსტიტუციონი შევალა, — სულ რაღაც 45 წლის ვარ და ქვეყნის მართვა შემიძლია. მაგრამ მას შემდეგ, რაც მოსკოვში უსაფრთხო მომავალს შეპირდნენ, გაჩუბდა... აქ ნებისმიერ პროცესს რუსეთთან შეთანხმებით წყვეტენ, ჩვენ სტადიონზე მჯდომი მაყურებლის ფუნქციას ვაქვს: ხან ერთს ვგულშემატკივრობთ, ხანაც — მეორეს.

— ახლა ვერ სარგებლობს ხალხს მხარდაჭერით?

— ალა ვიციევა. მას გამოცდილ პოლიტიკოსად ახასიათებენ... ადრე კოკოითის ადგილზე, მისივე ნათესავი, გენერალური პროკურორი თეიმურაზ ზუბაევი განიხილებოდა, მაგრამ ის ბიბილოვმა შეცვალა, არ ვიცი — რატომ? ვიციევა ფაბულაზე თვედევის პოლიტიკური კურსის გამტარებელია. თვედევს აქ ძალიან დიდ პატივს სცემენ, მაგრამ მას კოკოითი იფინებს და ახლა ჩრდილოეთ ოსეთში იბიბილავა. ამიტომ, რომ ისიც რუსეთისგან იფინმსდება, მაგრამ მას უტყვირის მონიხალმდეგებები უმარებენ ზურგს... ანუ ცხინვალში რეალური ოპოზიცია აღარ არსებობს. თვედევი და მისი თანამოაზრე აღბურტ ვუსულიერ კოკოითის პირიად წყნის გამო დაუბისპირდნენ — კოკოითი მათ ბიზნესი წართუვა.

ქსაშრეთი კავკასიის საკითხებში მამუკა არეშიაძე მიიჩნევს, რომ საშრეთ ოსეთში ენ. საშრეთიდეტო არჩევნებში გამარჯვებისთვის შემოძროლი კანდიდატები პრორუსულ ძალებს წარმოადგენენ, თუმცა ერთ-ერთი მთავარის გამარჯვების შემთხვევაში მაინც არსებობს მცირე შანსი, რომ ქართულს

გაგრძელება იხ. გვ. 77

თვედევი და მისი თანამოაზრე აღბურტ ვუსულიერ კოკოითის პირდაპირ წყნის გამო დაუბისპირდნენ

ავთონსაზიან სიმსივნეთა მკურნალობის ახალი გზა

დევი დევიძე

ონკოლოგიური დაავადებების მკურნალობა, როგორც წესი, კომპლექსურია და ქირურგიულ მკურნალობას, ქიმიოთერაპიას და სხივურ თერაპიას მოიცავს. ეს მეთოდები ხშირად კომბინირებულია (მაგალითად, ქირურგიულს პლუს ქიმიოთერაპია ან სხივური თერაპია) გამოიყენება. ამჟამად მკურნალობის კიდევ ერთ, შედარებით ახალ მეთოდს — ციტოკინოთერაპიას გვატყობთ, რომელშიც გამოიყენებულია პრეპარატების დასახევენად მსოფლიოს მრავალ ქვეყანაში, წლების განმავლობაში მუშაოდნენ, მაგრამ საბოლოოდ, მხოლოდ რუს მეცნიერებს გაუპართლათ და შედეგად, როგორც ისინი ამბობენ, ონკოლოგიაში რევოლუციური ძვრებია მოსალოდნელი.

მაშ ასე, ადამიანის ორგანიზმში არსებობს ქიმიური ნივთიერებები, რომელსაც ციტოკინებს უწოდებენ. მათ ათბების საწინააღმდეგო, იმუნომარეგულირებელი და ზოგადად სხვა ფუნქცია აქვთ. ციტოკინებიდან კლინიკურ პრაქტიკაში უფრო მეტად პოპულარული გახლდათ ინტერფერონ-ალფა, ინტერფერონ-გამა, ინტერლეიკინ-2 და სიმსივნეთა ნეკროზის ფაქტორი-ალფა (FHO-ალფა), რომელიც დღემდე ყველაზე მეტ ეფექტიანობას მხოლოდ თირკმლის კიბოსა და კანის მელანომის წინააღმდეგ იჩენდნენ. საჭიროების დროს FHO-ალფას ძირითადი მიზანი ავთვისებიანი უჯრედებამდე მივსვლა და მათი განადგურების პროგრამის გაშვებაა. სწორედ ასე მუშაობს ადამიანის იმუნური სისტემა. თავად ციტოკინები ორგანიზმში ძალიან მცირე რაოდენობით გამოიშვება, ხოლო სიმსივნის საწინააღმდეგოდ მათი გამოყენება უფრო დიდი დოზებით იყენი საჭირო. დიდი დოზებით კი მოსივნეთა ნეკროზის ფაქტორი-ალფა ძლიერ ტოქსიკური (მომწამვლელი) გახლდათ. ამ პრობლემაზე მუშაობა ჯერ კიდევ გასული საუკუნის ოთხმოციანი წლებიდან დაიწყო. კლინიკური კვლევები ათუ-

ლობით წლის განმავლობაში მიმდინარეობდა და 2009 წელს კიდევ ერთი ახალი ფარმაკოლოგიური პრეპარატის ოფიციალური რეგისტრაციით დასრულდა. მოკლედ რომ ვთქვათ, სიმსივნეთა ნეკროზის ფაქტორისა და ერთ-ერთი ნივთიერების, თიმოზინ-ალფა 1-ის ნახავს სიმსივნის საწინააღმდეგო ძლიერი თვისებები აღმოჩნდა, ხოლო მისი ტოქსიკურობა ბუნებრივ სიმსივნეთა ნეკროზის ფაქტორი-ალფაზე 100-ჯერ ნაკლები აღმოჩნდა. პრეპარატმა კლინიკური კვლევების სამი სრული ფაზა გაიარა და მისი გამოყენება ათვისებებიან სიმსივნეთა მკურნალობისათვის ოფიციალურად არის ნებადართული. იგი სადღეისოდ აქტიურად ინერგება პრაქტიკულ ონკოლოგიაში სხვადასხვა სიმსივნეთა სამკურნალოდ. დაბალი ტოქსიკურობის გამო ის აქტიურად გამოიყენება როგორც სიმსივნის პირველადი კერის, ასევე შორეული მეტასტაზების წინააღმდეგ.

ციტოკინოთერაპიის უახლესი მეთოდი, რომელიც ახალი პრეპარატების შექმნის საფუძველზე ჩამოყალიბდა, შემდეგი სახის სიმსივნეების დროს გამოიყენება: საშვილოსნოს ცერვიკალური კარცინომები, ფოლკვების, კუჭის კარცინომები, ნერვული სისტემის გლიომები, თავისა და კისრის ბრტყელუჯრედოვანი კარცინომები, კუჭქვეშა ჯირკვლის ადენოკარცინომები, სარქველ ჯირკვლის პორმოინდამოკიდებული ადენოკარცინომები.

ეს მეთოდი იმითაცაა გამოჩეული, რომ ახალი პრეპარატების კომბინაციის აქვს სინერგიული (ზერძ. „სინერგია“ — თანამშრომლობა, ხელშეწყობა — ზოგადედ ერთობლივი მუშაობა, შეთანხმებულობა, ურთიერთგამაძლიერებელი ზემოქმედება) სიმსივნის საწინააღმდეგო ეფექტი შემდეგი ლოკალიზაციის — ზემოაღინიშნულთან დამატებით — სიმსივნეების მკურნალობის დროს: საშვილოსნოს ყელის ბრტყელუჯრედოვანი კარცინომა და ადენოკარცინომა, სარქველ ჯირკვლის პორმოინდამოკიდებული და პორმოინდამოკიდ-

ბელი ადენოკარცინომა, მცხოვრებლობა, მსხვილი ნაწლავის, საკვრცხეებისა და წინამდებარე ჯირკვლის (პროსტატა) კარცინომები, ოსტეოსარკომები და შარდის ბუშტის სიმსივნეები (განსაკუთრებით, თავად შარდის ბუშტში შეყვანის დროს).

გარდა ამისა, მისი წყალობით შესაძლებელი გახდა შემდეგი ქიმიოთერაპიების: მიტომიცინ C, აქტინომიცინ D, დოქსორუბიცინის, ადრიამიცინის, 5-ფტორუროცილის და სხვათა ეფექტურობის გაზრდა, მათ შორის, იმ სიმსივნურ უჯრედების წინააღმდეგ, რომლებიც სუსტად მგრძობიარენი ან სრულიად არამგრძობიარენი არიან ქიმიოთერაპიების მიმართ.

ამ მეთოდიით მკურნალობის დროს გამოიყენებული სიმსივნის საწინააღმდეგო პრეპარატები არ ახდენენ მომწამვლელ ზემოქმედებას ნორმალურ უჯრედებზე, ისინი მხოლოდ სიმსივნის უჯრედებს ესხმებიან თავს.

ცალკე აღნიშვნის ღირსია ამ მეთოდის ის ჩვენებები, რომლებიც ჯერ კიდევ არ არის დარეგისტრირებული, მაგრამ ამაზე მუშაობა უკვე მიმდინარეობს და სულ მალე ისინიც ხელმისაწვდომი იქნება ექიმებისა თუ პაციენტებისთვის. ეს ჩვენებებია: ონკოლოგიური დაავადებები ქირურგიულ ჩარევამდე და ქირურგიული ჩარევის შემდეგ, რადიოთერაპიასთან, ქიმიოთერაპიასთან ერთად. შორს წასული არაოპერაბელი (რომლის შემთხვევაშიც ოპერაციის არ არის ვერაულოება) სიმსივნეების დროს აუხლესი ციტოკინების უშუალოდ სიმსივნეში შეყვანა შესაძლებლობას იძლეოდა, სიმსივნის ზომები საგრძობლად შემცირებულიყო, რის შემდეგაც შესაძლებელი ხდებოდა მისი ქირურგიული ამოკვეთა.

აღამიანს შეიძლება მოუხვედროს, რომ მოქმედების მსგავსი მექანიზმის დროს ციტოკინებს 100%-იანი ეფექტურობა აქვს, მაგრამ პრაქტიკაში არც ახლა საქმე ციტოკინოთერაპიის დადებითი ეფექტი დაახლოებით 70-80%-ს შეადგენს.

ამ რაოდენობის 15-20%-ის შემთხვევაში სიმსივნის სრული რეკრესი (უკუგაბივიანობა) აღინიშნება, ხოლო დარჩენილ 55-60%-ში მოხალდენილი პროცესის სტაბილიზაცია ან ნაწილობრივ რეგრესია, მდგომარეობის შემდგომი სტაბილიზაცია. რა თქმა უნდა, რაც უფრო მაღალია სტადია და რაც უფრო მძიმეა პაციენტის საერთო მდგომარეობა, მით ნაკლებია მკურნალობის შედეგანობაც. თუმცა ციტოკინოთერაპიის გამოყენების ეფექტურობა იმ დროსაც აღინიშნება, როცა საქმე გვაქვს გავრცელებულ სიმსივნურ პროცესთან სხვადასხვა ორგანოში მრავლობითი მეტასტაზით, ამასთან პაციენტის საერთო მდგომარეობა საშუალო სიმძიმისა და ქიმოთერაპიის ყველა შესაძლებლობა ამონურულია, ან ადამიანის საერთო მძიმე მდგომარეობის გამო ქიმოთერაპიის ჩატარება შეუძლებელია. ასეთ შემთხვევაში სიმსივნეზე პირდაპირი მოქმედების გარდა, ციტოკინოთერაპიის პროცესში პაციენტებს უშეზღობებდათ მადა, იმატებს საერთო ტონუსი, ფიზიკური აქტიურობა. ონკოლოგიური დაავადების მოთხებ სტადიის დროს ავადმყოფის სრულიად გამოჯანმრთობების შანსი თითქმის არ არსებობს, მაგრამ დაავადების შედგომი განვითარების შეჩერება და ადამიანის სიცოცხლის რამდენიმე წლით გახანგრძლივება ისე, რომ შენარჩუნებული იყოს ცხოვრების კარგი ხარისხი, ეს უკვე დიდი მიღწევაა.

ციტოკინების დამოუკიდებელ მეთოდად გამოყენების გარდა, შესაძლებელია მათი ქიმიო და სხივური თერაპიასთან ერთად გამოყენებაც, რაც საკმაოდ დიდი ხარისხით აღიერებს ამ უკანასკნელთა საშუალებებით მკურნალობის გადატანას. ციტოკინები აქვეითებენ ინტოქსიკაციის (ორგანიზმის მონაწილეს) მოკლევნებს და ქიმოთერაპიის შემდგომ შესალო ინფექციური გართულებების განვითარების რისკს.

ამ სტადიის წაკითხვის შემდეგ, მკითხველმა შეასაძლოა იკითხოს, რატომ არ იყენებენ უახლეს ციტოკინებს ფართოდ და აქტიურად, თუ მათი მოქმედება მართლაც ასეთი ეფექტურია? საქმე ის გახლავთ, რომ ამ მეთოდში გამოყ-

ენებული ახალი პრეპარატები ოფიციალურად დარეგისტრირებულია და გამოყენებისთვის ნებადართული მხოლოდ 2005 და 2009 წელს, რუსეთში იყო (ახლა მათი გამოყენება რუსეთის, უკრაინისა და ბელარუსიის გარდა, საქართველოშიცაა შესაძლებელი). სწორედ ამიტომ, მათ შესახებ ინფორმაცია ბევრ ექიმს ჯერ ნაკლებად აქვს; და მეორე — ენებისმიერ ახალი სამედიცინო პრეპარატის თუ მეთოდის ფართოდ გამოყენებისას გარკვეული სირთულეები იჩენს თავს, რომელთა დაძლევა მოკლე დროში მეტად რთულია.

დაბოლოს, მკითხველის ყურადღება გვინდა გადავახვიოთ იმაზე, რომ ციტოკინოთერაპია — ეს კიბოს სანიანალმდეგო პანაცეა არაა. ეს დამოუკიდებელი მეთოდია, რომელიც მტკიცებითი მედიცინის საფუძველზე რამდენიმე აღნიშნულის წინ წარმოიშვა. აღნიშნული მეთოდის ახალი შესაძლებლობები იმ უახლესი და მეტად ეფექტური პრეპარატების გამოჩენით წარმოიშვა, რომლებმაც გარღვევა მოახდინეს ციტოკინოთერაპიაში. აღნიშნულმა პრეპარატებმა კლინიკური კვლევები გაიარა და ავთვისებიანი სიმსივნეების მკურნალობაში გამოყენების ოფიციალური ნებართვა მიიღო. ციტოკინოთერაპია საშუალებას იძლევა წარმატებით და ეფექტურად ვებრძოლოთ სიმსივნეთა უამრავ ნაირსახეობას, მაგრამ ეს არ ნიშნავს იმას, რომ ციტოკინოთერაპიის სასარგებლოდ უფრო ითქვას მკურნალობის სხვა კლასიკური მეთოდების გამოყენებაც. ყველა მეთოდს აქვს ავთვისებიანი სიმსივნეზე მოქმედების საკუთარი მექანიზმი. სწორედ ამიტომ, მკურნალობის შესალო მაქსიმალური ეფექტა მიიღწევა მკურნალობის ყველა მეთოდის კომპლექსური გამოყენებით, რომლებიც ნაჩვენებია თითოეული კონკრეტული კლინიკური სიტუაციისთვის.

პ.ს. დაინტერესებულ მკითხველს ვთავაზობთ იმ საიტის მისამართს, რომლის დახმარებითაც ის გაცემილით უფრო მეტ ინფორმაციას მიიღებს: www.refnot.ge.

აბო მთავარაზოთ ცხელი ხაზის ნომერსაც: 225 06 00.

პირველად რუსეთის მეცნიერების მიერ დამუშავებული ავთვისებიანი დაავადებების მკურნალობის მეცნიერულად დასაბუთებული ინოვაციური მეთოდია.

ახალი პრეპარატების შექმნის საფუძველზე დამყარებული სიმსივნის სანიანალმდეგო თერაპიის ღირებულება მოკლედ შემდეგნაირად შეიძლება ჩამოითვალეს:

* ხასიათდება მინიმალური გვერდითი მოვლენებითა და ტოქსიკურობით;

* მისი მოქმედება მიმართულია როგორც უშუალოდ კიბოს უჯრედებისკენ, ასევე ადამიანის ორგანიზმის საკუთარი სიმსივნის სანიანალმდეგო იმუნიტეტის სტიმულაციისკენ;

* თითქმის არ გააჩნია ნიანალმდეგეფერენტობა და გვერდითი მოვლენები;

* არჩვევითად მოქმედებს მხოლოდ სიმსივნურ უჯრედებზე მოიცავს ლოკალზაციისა და მისი მიჯობის მიუხედავად (მათ შორის მეტასტაზებზეც), ისე, რომ არ ეხება ჯანმრთელ უჯრედებს;

* ბიოლოგიურად ეთავსება ადამიანის ორგანიზმს; ეკოლოგიურად სუფთა და უსაფრთხოა;

* აქვეითებს კლასიკური ქიმოთერაპიის ტოქსიკურობას და საკმაოდ ამაღლებს მის ეფექტიანობას (მისი ჩატარების აუცილებლობის შემთხვევაში, კომბინირებული მკურნალობა);

* გამოირჩევა რეციდივის სანიანალმდეგო მკურნალობის უნიკალური ეფექტიანობით.

კლინიკური კვლევები არაერთი ათეული წლის განმავლობაში მიმდინარეობდა და საბოლოო 2009 წელს დასრულდა ფარმაკოლოგიური პრეპარატის ოფიციალური რეგისტრაცია.

გაჩნდა მეტად ტრავმული ოპერაციებისა და მათი შედეგების თავიდან აცილებისა; და კიდევ იმის შანსი, რომ მნიშვნელოვნად შემცირდეს ოპერაციების მოცულობა მათი გარდაუვალობის შემთხვევაში.

ეს უახლესი სამკურნალო საშუალებები მხოლოდ ექიმის რეცეპტით გავიყვამ.

ამ მეთოდის ეფექტიანობა და უსაფრთხოება დამყარებულია მხოლოდ მტკიცებითი მედიცინის პრინციპებზე.

სამეფო დინასტია, გარეინლი კითხვები და მონარქიის მიმდევართა ხელვა ქვეყნის მოწყობის უსახავო

ლელა:

— ბევრს საუბრობენ სამეფო ოჯახზე. პირველად გაგიგებ, რომ სამეფო ოჯახიც გვეყავს, სამეფო სახლიც გვაქვს და ტახტის მემკვიდრეც გვეზრდება. თუ შეიძლება, განგვიმარტეთ, რის მიხედვით დედგინდა, ვინ არის ბაგრატიონთა ტახტის მემკვიდრე?

— მემკვიდრეობითაა მონარქიულ-დინასტიური ხელისუფლების ერთ-ერთი ძირითადი საყრდენი სვეტია. მემკვიდრეობით, წინასწარ განსაზღვრული ხელისუფლება და ხელისუფალი მიიჩნევა სიმშვიდის, მუდმივობის და ხელისუფლების მცველობის გარანტიად. ასეთი დინასტიები მომდინარე ხელისუფალი ერთის სიღრმეიდან, ტრადიციიდან, ისტორიიდან მომდინარე თილისმად და ერის მცველად გველიწინება. დინასტიურობის აუცილებელი თანამდევია მკაცრად განსაზღვრული მემკვიდრეობითობის წესი. მსოფლიო პრაქტიკაში ცნობილია მემკვიდრეობითობის 3 წესი: სტერიორული, როდესაც ტახტზე ადის გვანამ უფროსი მემკვიდრე მათორატი, გარდაცვალების მომენტისათვის მონარქის უფროსი ვაჟი; პრიმოგენიტურა პირამუობის წესი, რომელიც გულისხმობს მემკვიდრეობის გადაცემას პირდაპირი დაღმავალი გზით, უფროს შტოზე (უფროსი ვაჟი...); ასეთი უფროს შტოზე და ა.შ. საქართველოში ძირითადად, სამეფო ტახტის გადაცემის 2 წესი არსებობდა: უსუცესობის (სტერიორული), მოგვიანო ხანაში კი — პირმშობის (პრიმოგენიტურა) მიხედ-

ვით. ბოლო დროს საქართველოს სამეფო ტახტი და სამეფო ოჯახი არაერთხელ მოექცა საზოგადოების ყურადღების ცენტრში. ბაგრატიონთა მხარეაწინა ქორწილმა, სკანდალურმა უთანამოებამ და მემკვიდრის დაბადებამ ამ ოჯახის მიმართ ბევრი კითხვა წარმოიშვა... ამიტომაც, ინტერნეტპორტალმა — ambibi.ge ინტერნეტპორტალზე კონფერენცია მოაწესა. მკითხველთა კითხვებზე, რომლებიც სამეფო ოჯახის მიმართ დასვა, ბაგრატიონების უფლებამოსილმა წარმომადგენელმა ნინო ბურჯანაძემ უპასუხა. უწინააღი „გზა“ კ აღნიშნული ინტერნეტპორტალზე კონფერენციის შემოკლებულ ვარიანტს გთავაზობთ.

ვით. სამეფო ოჯახი სწორედ ამ ორი წესის სიმბიოზია, ბაგრატიონ-მურხან-სუკია — პრიმოგენიტურა, ხოლო ბაგრატიონ-გროუსნიკები — სტერიორული.

დაბათი:

— როგორ ცხოვრობს ნუგზარ ბაგრატიონ-გროუსნიკის ოჯახი? ვთქვათ, შემოვიღეთ საქართველოში მონარქული მმართველობა; რა შემოსაღებით იცხოვრებს ქართული სამეფო ოჯახი?

— სიმართლე გითხრათ, ჩემთვის რთულად გასაგებია საზოგადოების იმ ნაწილის პოზიცია, რომელიც აპირირი პროტესტების მონარქიას იმ მოტივით, რომ არ სურს „მეფის რჩენა“, ჩემთვის კიდევ უფრო გაუგებარია ეს დღეს მიმდინარე მოვლენების ფონზე. დაგინებთ ისეთ, რომ სამეფო ხელისუფლების უფლებამოსილება განისაზღვრება კონსტიტუციით; ამგვარ არანაირ დოკუმენტზე არ არსებობს, რის მიხედვითაც შეგვიძლია ვიმსჯელოთ ან ვიკამათოთ, რა და როგორ... ამ თემის ირგვლივ რაიმე დავა უსაფუძვლოა, თუ არ ჩავთვლით ვერაულო პირთა პირად მოსაზრებებს, რომლებსაც არანაირი სამართლებრივი საფუძველი არ გააჩნია. იგივე შეიძლება ითქვას მათ პოზიციანზე, ვისაც ჰგონია, რომ დაინებება მამულებისა და ტრეტულების დაბრუნება და ახლების გაცემა. ამ კუთხითაც შემიძლია დავარწმუნო საზოგადოების ის ნაწილი და კიდევ ერთხელ გაგიმელო, რომ ამ ყველაფერს კონსტიტუცია და კანონმდებლობა დაარეგულირებს. როგორც ჩანს, ქვეცნობიერად, ძელია საბჭოთა სტერეოტიპების ერთბაშად დაწვევა: იმდენად ღრმად იქნა ბოლშევიკების მიერ ჩანერგული ბოლშა და ზიზლი არისტოკრატისადმი, რომ თაობები გაიხარდა, ბოლშა კი მაინც დარჩნა ცნობიერებაში. ამასთან, მიხდა განვმარტო, რომ ქართული სახელმწიფო ვერაინებდა საზოგადოების ორ ძირითად ფენას — ვინც ღვრიდა სისხლს და ვინც ღვრიდა ოფლს, ანუ ერთნი

იცავდნენ, ხოლო მეორენი კვებავდნენ. წყალობა დამოკიდებული იყო თავად პირსა და კომლზე. ვინ რას გავლენდა იმანობის ვაჟს, რამდენი გამოვიდოდა „ქუდაზე კაცად“ და „კომლზე კაცად“. შესაბამისი იყო წყალობაც — ქორწინა, მამულითა და ტრეტულით.

ხატუნა:

— გაგვარკვეთ, რატომ დამოკიდებულია ბაგრატიონებმა ქსანდოში გაზრდილი დაფით? მით რა დღევანდები მოიხილდნენ? სამეფო ოჯახი კი არა, სახისმთერე ოჯახი ინტერესდება სახისის წარსულით, ყოვეტვეტით და პატრიარქალი. დაფითა რით გამოიხიანა თავი?

— როგორც აღვნიშნე, ბაგრატიონთა ტახტის აღდგენას უფრო საკრალური მნიშვნელობა აქვს, ვიდრე — პოლიტიკური. სწორედ ამ ვითარებიდან გამოდინარე, შეიძლება აიხსნას იმ ბნელ ძალითა კონსოლიდირება, რომლებიც წინ ელობებიან ამ სანუჯვარ აქტს. თანამედროვე პრობლების გათავალისწინებით, ცნობით თუ უსწრებით, ისინი შენიღბულნი არიან სხვადასხვა სახის პოლიტიკური თუ საზოგადოებრივი ორგანიზაციის შირმით და ყველა მეთოდით ებრძვიან ანიდვას. მათ არსენალითა ქორწინა, საზოგადოების დენინფორმირება, ე.წ. კომპრომიტებით ბრძოლა, ცრუბრალდებები, პიროვნული უგურობები, მანტაის გზით ოჯახის ახლომდებლობა და ბავშვობის კვალობების გადმოიხრება, შემდგომი შუღლის დასათესად და ოჯახის წევრთა ერთმანეთთან დასაპირისპირებლად... ისინი ათისათვის იყენებენ ყველა საშუალებას — ტელევიზიას, ბუქდვით მედიას, ასევე გრანტებს „რესპუბლიკლითა“ ცენტრიდან. ერთი სული აქვთ, როგორმე ბაგრატიონთა შორის შუღლის ჩამოგდება შექონონ, რომ ისინი ერთმანეთს საჯაროდ დაუპირისპირონ. საზოგადოებისთვის კარგადაც ცნობილი მათი რეჟიცია, როცა გამოიშურება, რომ მათ მიერ ათასჯერ

მონარქიულ მეფის შექცევა იყის მემორიალულ ფაქტობათა გარანტი

ნაქიციები სამეფო ოჯახი არ იყო დანგრეული და მექვიდრეს ელოდებოდა, ხოლო როცა უფლისწულ გიორგის დაბადება შეიტყვეს, სრულიად გატყდნენ და „ეიფორიაში“ მყოფმა ჩანერგულმა ავენტებმა, ვითარებაში გაურკვევლობის გამო, თვითლუსტრაცია მოახდინეს. ღრმად ვარ დარწმუნებული, რომ საქართველოსა და ბაგრატიონთა მტრები, ძალისხმევით მიუხედავად, ვერ მიაღწევენ თავიანთ საწვევარ მიზანს და ვერ მოახერხებენ ბაგრატიონთა დინასტიის სხვადასხვა შტოს ურთიერთდაპირისპირებას. ყველა ამგვარი პროვოკაცია სათანადოდ იქნება აღკვეთილი.

ირინა:

გავიგეთ, რომ ბატონი ნუგზარ შვილიშვილს არ აღიარებს ბატონის მემკვიდრედ. რა არის ამის მიზეზი?

— მავანთა მცდელობის მიუხედავად, შედეგ ბაგრატიონ-გურუზინსკებისა და ბაგრატიონ-მურხანსკების უქველესი დინასტიების გაერთიანება, რისი ხორცშესხული დახტურიცაა ახალ-შობილი უფლისწული, ბატონიშვილი გიორგი ბაგრატიონ-ბაგრატიონი, მომავალი მირონცხეული მეფე სრულიად საქართველოსა — „შესის მახვილი“, რომელმაც დაბადებისთანავე გაერთიანა დინასტია და წერტილი დაესვა რუსულ დაბოლოებებს საქართველოს სამეფო დინასტიამ.

ილირიძე:

სხვა ბაგრატიონებიც ხომ არსებობენ. ავიგნებთ, რა სხვაობა სხვადასხვა შტოს ბაგრატიონებს შორის, ისინი ხომ ერთი დინასტიიდან მოდიან?

— საქართველო და სამეფო სახლი ბატონიანა ქრისტინაობის ერთ-ერთი უპირველესი სიმნიშვნისა — კვართისა უფლისა ჩვენისა იქნა ქრისტინა. მის ფლობას ბაგრატიონები განსაკუთრებით უყვარენ ხაზს. დასტურად ღვთიური წარმომავლობისა, მიბღღური მეფე დავითის ქართან და შურდულთან ერთად, უფლის კვართი მოთავსებულია სამეფო გერბზე, რასაც თან ახლავს საგერბო წარწერა: „სამეფო კვართიან დავითიანი საქართველი“. ბაგრატიონთა სამეფო დინასტიის დღეობები წარმომავლობაზე ადრეულ შუა საუკუნეებშივე მოგვიხიხრობს ბიზანტიის იმპერატორის, კონსტანტინე პორფიროგენეტის (საუკუნე) და ბაგრატიონთა გვარის ისტორიკოსის, სუმბატ დავითის ძის (X საუკუნე) საისტორიო თხზულებები, რომელთა მიხედვითაც, ბაგრატიონები ბიბლიური მეფეების — იცხ-დავითის-სოლომონის შთამომავლები არიან

და ამიტომაც ინოვებიან „იესიან, დავითიან, სოლომონიანებდ“, აშენებ, ისინი მარიამ ღვთისმშობლის პირდაპირი შთამომავლები არიან. აქედან კი გამომდინარეობს მათი კავშირი იესო ქრისტესთან. სწორედ ამ გენეალოგიური კავშირით არის განხორციელებული ბაგრატიონთა ამქვეყნიური მისიის საკრალიზაცია. სამეფო ხელისუფლების კონცეფცია შედგება რამდენიმე ნაწილისაგან: 1. წარმომავლობა; 2. გვარის ხანდაზმულობა; 3. ლეგიტიმურობა, მემკვიდრეობა; 4. საერო და სასულიერო ფუნქციათა სიმბიოზი; 5. ტიტულატურათა იერარქია.

ირა:

რამდენადც ვიცი, თავდაზნაურული გვარების წარმომადგენლებს თავიანთი გვერთინება აქვთ შექმნილი. თუ ატარებენ რაიმე ღონისძიებებს ამ შტოებს? საერთოდ, რა მიზანი აქვს ამ კეთილშობილი გვარების წარმომადგენლებს გვერთინებასა და თავმოყრას?

— თავდაბა და აზნაურობა უბრედელსა და იყო უდიდესი პასუხისმგებლობა და არა პრივილეგია; პასუხისმგებლობა უფლის, მეფის, მამულის, საკუთარი წინაპრებისა და ღირსების წინაშე, რაც დადასტურდა კიდევაც საკუთარი ქმედებით, როცა XX საუკუნის დამსწყისში ეროვნული კრების მიერ დასაუკიდებლობის გამოცხადებისთანავე, ქართველმა არისტოკრატებმა მიეღო თავისი ქონება საშქრად გადასვლა ქართულ სახელმწიფოს. ამჟამად, როცა ქართველ თავდაზნაურთა შთამომავლები იკრიბებიან, წინაპართა სისხლისუფლი და გენეტიკური დასაბამიდან გამომდინარე, კვლავაც ერთგული და პირობებულ სამსახურის სწეურიანი უფლის, მეფისა და მამულისათვის, რასაც ყოველგვარი პრივილეგიებისა და მერკანტილური ინტერესების გარეშე ახორციელებენ.

დიმიტრ:

როგორია კონსტიტუციური მონარქიის მომართა ხვევა ქვეყნის მონარქიის შესახებ?

— საქართველოში მიმდინარე პოლიტიკური ვითარების გაანალიზებისას, ნათლად ვხედავთ, რომ სახელმწიფო მონარქიის აქამდე მოქმედება მოედლებდა ვერ უსასუსა მოთხოვნებს... პოლიტიკურმა სისტემამ უნდა დაასაშაროს ყოველგვარი შემდგომი შედეგობა, რეკლუციებითა და სხვა რაიმე ფორმით შეცვლილ ქვეყნის განვითარების ვეტიორი. მან უნდა შექმნოს ეროვნული ტრადიციების, რწმენისა და საკუთარი იდენტობის შენარჩუნე-

ბაგრატიონთა გახდის აღდგენის უფრო საკრალური მნიშვნელობა აქვს, ვიდრე — პოლიტიკური

ბა გლობალიზაციის პირობებში. ჩვენს სამიათასწლიანი ისტორია სახელმწიფოებრიობის დადგენისა და ბრძოლის ისტორიაა. ჩვენს ქვეყანაზე მოედნივად აქვს პოქმედება სხვადასხვა ძალის ინტერესები, რომელთა დახალასება ქართველ მეფეთა გონიერებასა და მოქნილობაზე იყო დამოკიდებული... ჩვენ და სამსუხაროდ, საქართველოს საერთაშორისო ურთიერთობის პირობები დღესაც დაფუძნებულია არა სახელმწიფოს მიერ ჩამოყალიბებულ გეოპოლიტიკურ დოქტრინაზე, რომელმაც შეცნირთა ნააზრეს ეყარება, არამედ ცალკეული პიროვნების განსაკუთრებულ ალიბისა და უნარზე ვითარებას ისიც ამიძებს, რომ ხელისუფლების ხელში ჩაგდებას მიზნით, მიმდინარეობს ბინძური ბრძოლა სხვადასხვა ქვეყნის მიერ ანგვირეულ პოლიტიკურ ძალთა შორის. დარწმუნებული ვარ, რომ არც ერთი პოლიტიკური სუბიექტი არ უნდა იყოს წარმოდგენილი საკანონმდებლო ორგანოში საკონსტიტუციო ანუ აბსოლუტური უმრავლესობით. ეს წორმა დაცული უნდა იყოს კანონმდებლობით. კონსტიტუციური ცვლილებებს ყოველთვის რეგულრულში ამ პლუსისტიკი უნდა უქმოდეს წინ და გადაწყვეტილება არა 2/3-ით, არამედ — 3/4-ით უნდა მიიღებოდეს. მნიშვნელოვანდ მიგვაჩნია, სახელმწიფოს სათავეში პოლიტიკურად ნეიტრალური და მირონცხეული პირის არსებობა, რომელიც ერთი მხრივ — სახელმწიფოს ერთიანობის სიმბოლო და მეორე მხრივ, დამოუკიდებელი და მიუკერძოებელი არბიტრი იქნება პოლიტიკურ მიმდინარეობათა და პარტიის შორის პოლემიკისა; მირონცხეულ მეფეს შეუძლია იყოს დემოკრატიული დასუფლობათა გარანტი და ურდული ხიდ ერის წარსული, აწყობისა და მომავალს შორის.

სასხე

როდის აქლავს უნიფორმას გიორგი ლიფონავა საყვარელ ადამიანს

„მერიდიმ მონროსთან მსგავსებაზე დამალა“

მსახიობი სოფია სპინსკვირბაძე ქართულ ტელეეკრანზე პირველად სერიალში — „მესამე თაობა“ გამოჩნდა, შემდეგ სერიალში — „დეტექტივები“, მოგვიანებით კი ფილმებში — „მამაჩემის გელაფრენდი“, „ჭამა და სექსი“ — მიიწვიეს. სოფიას ხშირად ადარებენ მსახიობ მერილინ მონროს, რაც მაინცდამაინც არ სიამოვნებს და იმიჯის შეცვლაზეც ფიქრობს. რეჟისორ გიორგი ლიფონავას შეეჯერებულ იმ ახალ სერიალზეც გვესაუბრება, რომელსაც მაცურებელი სულ მალე იხილავს.

თამაშა დაღუპული

— სოფია, როგორც ვიცი, რამდენიმე წლის განმავლობაში კიევში ცხოვრობდით, საქართველოში დაბრუნებულს კი გაგამართლათ და საკმაოდ კარგ რეჟისორებთან მოიხდათ მუშაობა. რა ხდებოდა თქვენს ცხოვრებაში მანამ, ვიდრე როგორც მსახიობს, გაიცნობდით?

— მე და ჩემი ყოფილი მეუღლე მართლაც კიევში ვცხოვრობდით. მასთან დაშორების შემდეგ გადავწყვიტე, საქართველოში ჩამოვსულიყავი. სხვათა შორის, უქმად ვდგომა არასდროს მომწონდა და ყოველთვის რაღაცას ვსაქმიანობდი. კიევში ყოფნისას ხან ფოტოზე-

ლოვნებას ვუფლებოდი, ხან სიმღერების ჩანაწერებს ვაკეთებდი (მოყვარულის დონეზე) და ა.შ. სულ რაღაც 3-4 წელია, სამსახიობო საქმიანობას დაუბრუნდი. პირველად სერიალ „მესამე თაობაში“, ეღეს როლზე მიმიწვიეს, შემდეგ კი ჩემი ფოტოები სხვადასხვა სააგენტოში დავარიგე და შედეგიც სახეზეა — ფილმებსა და რეკლამებში გადავიღეს... თეატრალურ ინსტიტუტში, მესამე კურსზე ვიყავი, როცა გავთხოვდი. ვინაიდან ჩემს მეუღლეს არ უნდოდა, რომ მსახიობი გაემხდარიყავი, საბუთები სამსახიობოდან ხელოვნებათმცოდნეობის ფაკულტეტზე გადავიტანე. ამას არ ვნანობ, რადგან ხელოვნების შესახებ ბევრი რამ ვისწავლე და კარგი მეგობრებიც შევიძინე.

— თეატრშიც ხომ არ გიმუშავიათ?

— შარშან რეჟისორმა მიმა ჩარკვიანმა მარჯანიწვილის თეატრის „სენემა“ ნოელ ქოუვარდის პიესის მიხედვით — „სული გამოძახებით“ დადგა და ერთ-ერთ როლში მეც დამაკავა. ამჟამად მიშა რუსთავის თეატრშია მიწვეული, სადაც მოლიერის „ტარტიუფის“ დადგმას აპირებს და მასთან თანამშრომლობა მეც გავაგრძელებ. ძირითადად, ქარაფშუტა, შტერი გოგონებ-

არტისტი, რომელიც ამა თუ იმ გმირს საკუთარ თავთან აიგივებს, არაპროფესიონალია

ის როლში ვარ, მაგრამ უნდა აღვნიშნო, რომ მხოლოდ ერთ ჟანრში არ ვმუშაობ. მაგალითად, სექსტაკლში — „სული გამოძახებით“ ჩემი პერსონაჟი ცოტა შემანუხებელი ხასიათის მქონე, დრამატული და ამავედროულად კომიკური გმირიცაა... — სერიალ „დეტექტივებში“ სტრიპტიზოორი ქალის როლს ასრულებთ. ამ პერსონაჟმა რით დაგაინტერესათ?

— მსახიობი ვარ და ეს როლი ჩემთვის თავისებურად საინტერესო იყო. ჩემი აზრით, არტისტი, რომელიც ამა თუ იმ გმირს საკუთარ თავთან აიგივებს, არაპროფესიონალია. ვფიქრობ, სტრიპტიზოორი გოგო-

ჩვენი ურთიერთობა უცებ არ დაწყებულა. ერთმანეთს ნელ-ნელა დაგვეახლოვდით...

ნა, რომელიც მე განვასახიერე და რომელსაც პარტიზონი საკმაოდ ცუდად მოეცა, ისეთი ცუდი მერსონაჟი არ იყო, რომ ამ როლის შესრულებაზე უარი მიეთქვა.

— საკმაოდ კარგი გარეგნობა გაქვთ. რომელმე ფილმში პაკანტურ სცენებში მონაწილეობა რომ შემოგთავაზონ, დათანხმდებით?

— მსოფლო იმ შემთხვევაში, თუ რეჟისორს ვენდობი და მისი შემოთავაზების სტილი მომწონს. როცა ყველაფერი პროფესიონალურ დონეზე კეთდება, თუ ესთეტიკურად დახეული და სასიამოვნო საყურებელი იქნება, რატომაც არა?

— მსახიობებს თამამ სცენებში მონაწილეობისთვის კარგ გასამრჯელის გადაცემენ?

— ფილმის გადაღებისას შრომის ანაზღაურება ყოველდღიურად ხდება, მაგრამ სამწუხაროდ, საქართველოში მსახიობებს, გამონაკლისების გარდა, კარგი შემოსავალი ნამდვილად არა აქვთ. თეატრში კიდევ უფრო ცოტას უხდიან, მაგრამ იქ მუშაობა საოცრად საინტერესოა.

— ცნობილია, რომ რეჟისორ გიორგი ლოფუნასთან რომანი გაქვთ. ერთმანეთი სად გაიცინათ?

— გიორგი სერიალზე — „შესაშე თაობა“ — მუშაობისას გავიცანი. ჩვენი ურთიერთობა უცებ არ დაიწყო, ერთმანეთს ნელ-ნელა დავუახლოვები... ამ თემსზე ლაპარაკი არ მინდა, შეტს ვერაფერს გეტყვით.

— გიორგი საკმაოდ მკაცრი და სიტყვაყუნჩი ადამიანის შთაბეჭდილებას ტოვებს. როგორია იგი მსახიობებთან, ახლობელ ადამიანებთან ურთიერთობისა?

— ყოველთვის ყველასგან მაქსიმუმს ითხოვს. ცდილობს, მსახიობებს ისეთი რჩევა მისცეს, რომელიც მათ ზუსტად მიხედვრება, თუ როგორი უნდა იყოს ესა თუ ის პერსონაჟი და სხვათა შორის, ეს გამოსდის კიდევ. გადასაღებ მოედანზე ყოფინისას ვერ მიხვდები, გიორგის გამორჩეულად ვინ უყვარს და ვინ — არა. იქ ერთმანეთის მიმართ მხოლოდ პროფესიონალური დამოკიდებულება გვაქვს და მეც ისეთივე შენიშვნებს მაძლევს, როგორსაც — სხვას. მოკლედ, არანაირი პრივილეგია არ მაქვს.

— თქვენს შვილებს რას გავტყვით, მარიტა როგორი გოგონაა?

— ჩემი შვილი — მარიამ ბუხნიკაშვილი, რომელსაც მარტინას ვეძახიბი, მეოთხე კლასის მოსწავლეა. მრავალმხრივი ინტერესი აქვს: ხან

ხატავს, ხან სიმღერა მოსწონს, ვიოლინოზე დაკრასაც სწავლობდა; ახლა, მგონი, მსახიობობა უნდა და ბუზლუნებს, — ეს რეჟისორის სულ შენ რომ გეძახიან, რაიმე როლზე მე რატომ არ მინდევნილი?

— თქვენს იმიჯზე ვისაუბრობთ. მერილინ მონროს გამსგავსებენ...

— დაახლოებით 10 წლის ვიყავი, როცა მეზობელთან თოჯინებით ვთამაშობდი. უცერად ქერა პარიკი დავიხვე და თავზე ჩამოვიფხავტე. მეგობრის დედამ რომ ადინახა, გაცივებულმა იყვირა: — ვაიმე, როგორ ჰგავხარ მერილინ მონროსო! — ეს სიტყვები პირველად მაშინ გავიგონე, ახლა კი ძალიან ხშირად მესმის.

— ბუნებრივად რა ფერის თმა გაქვთ?

— ღია წაბლისფერი, უფრო — ულათან მიახლოებული. დაახლოებით 20 წლის ვიყავი, თმა რომ შევიღებე და მას შემდეგ ფერს ხშირად ვიცვლი. ახლაც მინდა, იმიჯი შევიცვალო — მერილინ მონროსთან მსგავსებამ დაძლია.

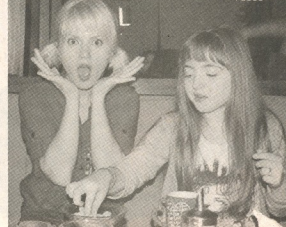
— შენ ადგილას ბევრი იამაყებდა, თუ მსოფლიოში აღიარებულ ვარსკვლავს მამსგავსებდნენ...

— გეთანხმებით, ეს მსახიობი მეც ძალიან მიყვარს, მაგრამ ზომ გაგაგონოს: შეძახილმა შე გაახმოო? პოდა, არ მინდა, მერილინის ბუდი გავიხსირო. ზოგი ამბობს, — მასავენი დადის და იცვამსო, არადა,

ძირითადად, ჯინსით, საორტულად ჩაცმული დავდივარ და არც ცხოვერების სტილი მაქვს მისი მსგავსი. თმასაც იშვიათად, მხოლოდ მაშინ ვიხვევ, როცა როლისთვის მჭირდება. ჩვენ შორის რაღაც მსგავსება შესაძლოა, არის, მაგრამ მას ნამდვილად არ ებძაბა.

— როგორი ვიცე, რეჟისორი გიორგი ლოფუნაგა ახალ სერი-

მსახიობობა უნდა და ბუზლუნებს — ეს რეჟისორის სულ შენ რომ გეძახიან, რაიმე როლზე მე რატომ არ მინდევნილი?

აღს იღებს. რა შეგიძლიათ გავთვრათ ამის შესახებ?

— მხოლოდ იმის თქმა შემიძლია, რომ ქალბატონებსა და მათ პრობლემებზე, ცხოვერებაზე. ეს სერიალი ძალიან საინტერესო იქნება და დარწმუნებული ვარ, ბევრი მაყურებელიც ყვოლება.

როზინ უილიამსი მისამად ქორწინდება

60 წლის მსახიობმა სიუზან შნაიდერთან ორწლიანი ურთიერთობა ოფიციალურად გააფორმა. საქონინო ცერემონია კალიფორნიაში ჩატარდა. ქორწინა VIP-სტუმრები — სტივენ სიმლიერი, ჯორჯ ლუკასი და ბილი კრისტალი ესწრებოდნენ. გრაფიკული დიზაინის ფირმის ხელმძღვანელმა — სიუზენ შნაიდერმა ქორწინლის წინ San Francisco ქონილის მისცა ინტერვიუ და აღიარა, რომ საოცრად ბედნიერია, ძალიან დღეავს. ცნობისათვის, წველიან ერთმანეთი 2009 წელს გაიცნო. გულზე ჩატარებული ოპერაციის შემდეგ სიუზენი მსახიობს უვლიდა და გვერდიდან არ შორდებოდა...

უილიამსმა და მისმა პირველმა მეუღლემ, ვალერი ვლარდიმ 10 წელი იტვირეს ერთად. მათ შვილიც შეეძინათ. რაც შეეხება მეორე ცოლს, როზინმა მარშა გარსისთან 20-წლიანი თანაცხოვრების შემდეგ მასთან განქორწინება გადაწყვიტა და გასულ წელს დაშორდა (მათ ორი შვილი ჰყავთ) კიდევ. როზინ უილიამსის სამივე შვილი სრულწლოვანია: ზახარი 28 წლისა, ზელდა რეი — 21-ის, კოდი ალანს კი 19 წელი შესრულდა.

„საუიუი კასი“, „კრასავიცა“ ნანუკას უსირება და გოგირაიუვილუბის ჰოზი

„რალარ სვაბასთან ღვამდა ვიგობრობ“

თაუვრა კინიკაპი

— ბატონო სოსო, როგორ გახდით კოტე ბაბუა?

— „ღამის შოუს“ სტუდიამ კასტინგი გამოაცხადა. სხვებთან ერთად, მეც იქ მივედი, მერე კი დამირიგეს და მითხრეს, — როლზე დაგამტკიცებოთ. „შუა ქალაქს“ მანამდეც ვუჭურებდი და მომწონდა. ასეთ რეიტინგულ სერიალში მონაწილეობა საბასუხისმგებლო საქმეა. შემოქმედებით ჯგუფთან მუშაობა ძალიან სასიამოვნოა. მსახიობებს გვაფასებენ, ჩვენს დროს უფროსილდებთან, ყველანაირ პირობას გვიქმნიან იმისთვის, რომ კარგად ვითამაშოთ. ერთი დიდი ოჯახი ვართ, იქ მისვლა მიხარია.

— თქვენს პერსონაზე რას გავტყობთ?

— ცხოვრებაშიც ბაბუა ვარ და სერიალშიც. მე და ჩემი „შვილიშვილი“ პეტო ერთმანეთს ვგავართ. გადაღებას თავისებური დღეცა ახლავს. უკვე 12 სერია ჩვენერეთ.

— ნანუკა, პეტომ ბაბუა რომ წავართხა, ამ ამბავს როგორ ეპუბო?

— (ივინის) ბაბუა ცხოვრებაშიც ისეთი მზრუნველია, როგორიც — სერიალში. პეტოს კანფეტებს, კარაქთან პურსა და თაფლან ჩაის რომ აძალეხს, სულაც არ მიკვირს, რადგან მე და ნინისაც (ნანუკას და — ავტ.) ასე გავმცეოდა. როცა სახლ-

„შუა ქალაქს“ პერსონაი — კოტე ბაბუა მაცურებელმა უკვე შეიყვარა. ამ როლის შემსრულებელ მსახიობ სოსო გოგირაიუვილს პოპულარობა არც მანამდე აკლდა, მაგრამ ახლა ამბობს, რომ მისმა ცნობადობამ ჰკეს მიღწეა და ყველა კოტე ბაბუას ეცხებს. თუ როგორი ბაბუაა კერძზე ამას ვხედავთ, მაგრამ საინტერესოა, როგორი ურთიერთობა აქვს რეალურ შვილიშვილებთან? — ამის გასარკვევად ბატონ სოსოს შინ ვესტუმრეთ და ერთ-ერთ შვილ-შვილთან, მოდელ და ტელემწყვან ნანუკა გოგირაიუვილთან ერთად ჩვენერეთ.

იდან გავდივარ და იცის, რომ იმ დღეს შინ გვიანობამდე ვერ დავებრუნდები, კარამდე მომყვება და მეხვეწება, — ბაბუ, ჩანთაში ერთი კანფეტი მაინც ჩაიდეთ. ბაბუს გაზრდილი ვარ. ის ძალიან მზრუნველი და მეგობრულია.

— ბატონო სოსო, თქვენს პერსონაზე მართლა ასე ძალიან ჰგვებართ?

— ესა ვარ, რაც ვარ (ივინის). ალბათ, ნესიერებით ვგავართ, თან — ორივეს გვიყვარს შვილები და შვილიშვილები... ნანუკა ბავშვობაში ძალიან მსუქანი იყო. ასეთი არ დარჩენსო, — ყველანი განვიციდებით. მეზობელი გვამშვიდებდა: ნუ ნერვიულობთ, გაიზრდება და „განვიციდება“. მისი სიტყვები გამართლდა. ბაბუ რომ მივიყვანეთ, რამდენიმე დღის შემდეგ გამოგვიცხადა, იქ აღარ წავალო. — რატომ, ბაბუ, ვინმე განწყინდა-მეთქი? — „კრასავიცას“ არ შეხებო. ბაბი ჩვენს სახლთან ახლოს იყო, მეორე დღეს დილაადრინად გავიქეცი და პედაგოგებს ვიხივე. „კრასავიცა“ დაუბრუნებ-მეთქი. მერე სახლში წამოვიდი, ნანუკა მხარზე შევისვი და წავიყვანე. შევედით ეზოში და რას ვხედავთ, ბაბის მომსახურე პერსონალი გარეთაა გამოფენილი; ყვირიან: „მოიღეს, ჩვენი „კრასავიცა“ მოედის“. ნანუკას ხმა აღარ ამოუღია. შევატყვე, გაუხარდა.

ნანუკა: — (ივინის) ეს ეპიზოდი ძალიან კარგად მახსოვს, ლამის წითელი ხალიჩა დამიფინეს.

— ბატონო სოსო, სერიალში პეტოსთვის გოგო გვავთ შეგულბული.

— ასეა, მაგრამ ის გოგო შვილიშვილს მინუნებს. თქვენ ალბათ გაინტერესებთ, ნანუკასთვისაც ხომ არავინ მყავს შეგულბული, არა? ნანუკას უმარავი თაყვანისმცემელი ჰყავს, მისთვის საჩუქრებიც ხშირად მოაქვთ. ზარი დაირეგება, მივალ, გავაღებ და არაინაა, იქვე კუთხურში კი საჩუქარი დევს. ნანუკას პირად ცხოვრებაში არ ვერევი.

ნანუკა: — პეტოს, მაგონი, ამ საკითხში ბაბუს დახმარება მართლა სჭირდება. ბაბუ მართა, თავისი გოგონები ჰყავს.

ბატონი სოსო:

— ისე, სვეტა მართლა არსებობს.

— ჩემს შესახებ გვიამბობთ?

— მისი მებოძლად ცხოვრობს.

ულამაზესი გოგო იყო და სკოლაში მართლა ბევრ ბიჭს უყვარდა. ახლაც ვეფერებობთ. მისი სახელი სერიალში ხშირად რომ იხსნის, უხარია; ამბობს, ბავშვობა ვაგასტენდო.

— სცენარისტები სვეტას სერიალში მინვებას ხომ არ ფიქრობენ?

— არ ვიცი. თავიდან სცენარი რომ მომცეს, იქ ენერა, რომ ჩემი ბავშვობის სიყვარული, ვინმე სვეტლანა ხშირად უნდა მეხსენებინა. რეჟისორის დროს სცენარისტებს ვხოხვი — თუ შეიძლება, სვეტლანას ნაცვლად სვეტას ვიტყვი-მეთქი და რეალური სვეტას შესახებ ვუამბებ. ასე დამკვიდრდა ეს სახელი.

ნანუკა:

— სერიალში გოგონები რომ იყინიან, ჩემი და ჩემი დის სცილილ მასხენდება; ზუსტად ისე ვიცივით, როგორც მისი და უფროსები გვეჩუბებინან, — მეზობლები რას იტყვიან, სირცხვილიაო.

— ნოდარ გურგენიშვილს იცნობ?

— არა, მაგრამ მისი გაცნობის სურვილი მაქვს. ბოლოს და ბოლოს, ჩვენ ხომ ერთი ბაბუას შვილიშვილები ვართ. წინდა, ერთ დღეს ჩანერაზე მე, ნინი და მამაშემი მივიდეთ. ის სტუდია ბაბუს მეორე ოჯახია.

— ნანუკა, ახლა რით ხარ დაკავებული?

— სამოდელო სფეროში ვარ, გადაღებები, ჩანერები მაქვს და თან, ტელევიზიაში ვმუშაობ. კიდევ ბევრი ჩინაფიქერი და გეგმა მაქვს, მაგრამ ამ ყველაფერზე წინასწარ ლაპარაკი არ მიყვარს.

— შენი გეგმა კარიერის საზღვარგარეთ ანკობას ხომ არ უკავშირდება?

— ამაზეც ვფიქრობ. საზღვარგარეთ 1-2 თვით წასვლა კარგი იქნება. იდეები ხნით ვერ წავალ, რადგან ტელევიზიაში კონტრაქტი მაქვს გაფორმებული. მოედლება ჩემი შობია, ისე კი შაბიბობა უფრო მომწონს. შარშან ამერიკის ერთ-ერთი სამოდელო სააგენტოსგან შემონდა შემოთავაზება, მაგრამ მათ წინადადებაზე უარი ვთქვი — თანხმობის შემთხვევაში 3-წლიანი კონტრაქტისთვის უნდა მომწერა ხელი, აიღენ ხანს კი ოჯახისგან შორს ვერ ვიცხოვრებდი.

— მსახიობობა მომწონსო, — მითხარო. რეჟისორები ფილმებში არ განვენენ?

— 2 ქართული ფილმიდან შეიძლება შემოთავაზება: პირველ შემთხვევაში ამერიკაში ვიყავი და უხარი ამის გამო ვთქვი, მეორე კი ახლანაა იყო. დამირეკეს და მიხივეს, — კასტინგზე მივსულიყავი. ვნახით, რა მიმდება.

— ბატონო სოსო, პოპულარობა არც აქამდე გავლდა; არიერთი როლი გაქვთ შესრულებული.

— მაგრამ ახლა უფრო მეტი ადამიანი მცნობს და ამიტომაცაა, რომ ქუჩაში გაცვდის წინ ქუდს ჩამოვიფხავტებ ხოლმე, მეუღლეს მალაზიში აღარ ვგზავნები... რამდენიმე დღის წინ ლიფტში გავიქვე; კოტე ბაბუა გაიქვდაო, — მეზობლები დამესიხნენ და გამომიკვირეს. ჩვენთან ნათესავის ბავშვი მოდის ხოლმე და ჩემს ახალ სახელს აპროტესტებს: კოტე ბაბუას რატომ ეძახით, როცა სოსო უქვიანო?

— მარჯანიშვილის თეატრის დღის წერილობითი რედაქტორი, ახალ სექტაკლებზე მუშაობთ.

— დიახ, გიზო ჟორდანიანი "რევიზორს" დგამს და ამ სექტაკლში ვარ დაკავებული.

— თქვენი შვილი, რბალი, შველი შვილი — ყველანი ძალიან პოპულარულები არიან. ასეთი ოჯახის თვავაობა რთული არ არის?

— რთული — არა, მაგრამ სასიამოვნო კია. ახალგაზრდობაში რამდენიმე ფილმში მაცურებლის წინაშე იარაღისმბიული გამოყენდი. იმ ფილმებს თურმე, ნათია არ უყურებდა და თვალს მაინც თუ მომკრავდა, ამბობდა, — ამ კაცის შემსიარო. გიორგის რომ გამოჰყვა, ის „საშიში კაცი“ სახლში დაგვხვდი (იციინია).

ახლა ერთმანეთი ძალიან გვიყვარს. სხვათა შორის, „მამას“ მეძახის. ნათია სამასხურის გამო ძალიან დაკავებულია.

ნანუკა:

— თბილისში იშვიათადაა: ხან ბათუმშია, ხან — სვანეთში, ფოთში, ქუთაისში... სახლიდან დიღით რომ გავა, შუადღეს პარლიდან გვირეკავს. მისთვის შაბათი და კვირა არ არსებობს, დასვენება არა აქვს. სახლში რომ არის, მამინაც ტელეფონით სულ სამასხურის საქმეზე ლაპარაკობს.

— მამა აბას არ აპროტესტებს?

— მამას ნუნუნიც კი არ ახასიათებს. „ახიატი“ არ არის.

— ნანუკა, კარიერაზე ვილაპარაკე, მაგრამ შენს პირად ცხოვრებაზე არაფერი ვთქვივარ.

— ამ თემზე ლაპარაკი არ მიყვარს. ისე, სათქმელიც არაფერია, მნიშვნელოვანი არაფერი ხდება.

ბატონი სოსო:

— აბას ბაბუსთან ერთად ხომ არ გეტყვის?

— ამ თემზე ერთმანეთთან არ ლაპარაკობთ?

ნანუკა:

— ჩემ შესახებ ძირითადად, ინტერვიუებში იცვება. უნდა ნახო, თვავანისმცემლებს როგორ იღებენ, ყველა სახლში ევატყვიებიან.

ბატონი სოსო:

— ნანუკა ბავშვობიდან ხატავს. მისი ნახატები შენახული მაქვს. მასხლი, სახლში პატარა გამოვეცხადე ვუნყოფდი ხოლმე.

— როგორც ვიცი, თქვენ ხსენებ პატარა მოდელს აზნადებთ.

— ამ საქმით ვერთობი. მოედლებს უშეტვლად, ხის ფესკებისგან ვაკეთებ.

ნაოი კეკეხლის ახალი სახლი

რუსმა მილიარდერმა ვლადისლავ დორონინმა სატრფოს — ტომოდელ ნაოი კეკეხელს ძველი ეკვიპტის ერთ-ერთი მთავარი ღვთაების, გორის თვალის ფორმის სახლი აჩუქა. ცნობილია, რომ ნაოი ძველი ეკვიპტის მითოლოგითაა გატაცებული, რომლის თანახმად, გორის თვალი ნაყოფიერებისა და ძალაუფლების სიმბოლოა და შეუძლია, ადამიანს უკვდავება უზოძოს. ცნობისათვის, ესპანელი არქიტექტორის, ლუი დე გარიდოს მიერ დამოკრეტებული სახლი თურქეთის კუნძულ Playa de Cleopatra-ზე მდებარეობს და თვალის ფორმის მრავალდონიან გუმბათის წარმოადგენს. სახლში 5 დიდი დარბაზი და 25 საძინებელი ითახია.

ზოგიერთს ისეთი ფორმა აქვს, ისედაც ადამიანს შეგავს და ბევრი დამუშავება არც სჭირდება. ხესთან ერთად სიმინდის ფურქეს ვიყენებ.

— ნანუკას გარდა, კიდევ 2

შვილიშვილი გვაყოლ...

— გიორგის უმცროსი ქალიშვილი ნინი ძალიან შრომისმოყვარე და ბეჯითი ბავშვია. გერმანულ სკოლაში სწავლობს, წელს ამთავრებს. უკვე 4 უცხო ენა იცის. მშობლები ეჩხუბებიან, — ამდენს ნუ მეცადინებოთ. სხვათა შორის, ცაცია. ოლიმპიადებზე სწორად გადის, იმარჯვებს და ამას ოჯახის წევრები ყველაზე ბოლოს ვიყებთ. გერმანიაში ისე მიდიოდა, არც ვიციდიოთ. ჩემი მეუღლე დიპარეს სკოლაში და უიხრეს, — გერმანიაში რამდენიმე საუკეთესო ბავშვი უნდა გავუშვათ; ახლა კონკურსს ჩავატარებთ: I ადგილზე გასულს უფასოდ ნაწიყვანთ, II და III ადგილებზე გასულებს და რა 2.000 ევრო დასჭირდებათ და რას იტყვიოთ?.. ნინი პირველ ადგილზე გვივდა. პროფესია ვერ არჩეული არა აქვს, მაგრამ ტურიზმისა და ჟურნალისტიკის ფაკულტეტებზე ჩაბარებას ფიქრობს. კიდევ ერთი შვილიშვილი მყავს — ჩემი ქალიშვილის ვაჟი, გიორგი იველიშვილი. კაცური კაცისა ის და ნინი ერთად სწავლობენ. ნანუკასი არ იყო, გიორგიც ნამეტანი „გრემლე“ გაიზარდა.

— როგორი განცდა გქონდათ, როცა ბაბუა გახდით?

— საცოდარი განცდაა. ჩემი პირველი შვილიშვილი ნანუკა. მასთან ბევრ დროს ვატარებდი, სწორად ვასიერებდი. ერთი ამბავი გამახსენდა და ენამბობთ: მე და ნანუკა მეტროში ვმგზავრობდით. უცნაური ჩვევა ჰქონდა, — ვაგონში ჯდომას კი არ უნდოდა, ხელის მოსაკიდებელს ებღალუებოდა ხოლმე. ერთ დღესაც „ჩამოკვდი“ და თან, ხელს არ ვუშვებ, არ ჩამოვარდეს-მეთუი. ქალბატონმა შენიშნა მოგვცა, — ეს რა წესიათ? ნანუკა „ჩამოქსენი“ და ორივენი ჩამოვყექით. შევაშინე, ბავშვი იმ ქალს დაჟინებით უყურებს, თვალს არ ამორებს. უცბად მისკენ გაიშვირა თითი და უუბნება: — ბოზო! ძალიან შეშრცხვა, აღარ ვიციდი, სად წაქსულეყავი. იქნებ ვერ გაიგოს-მეთუი და ნათქვამზე ყურადღება არ გაავამახვილე, ისევ გაუშეორა: — ბოზო! — უი! შენ გინაცვალე, ბოზი არ ვარო, — უთხრა სცივლით. ბოდიში მოვუხადე და დავუხინე: არ ვიცი, ეს სიტყვა საიდან ისწავლა-მეთუი. იმდენად პატარა იყო, ნორმალურად ლაპარაკიც კი არ იცოდა... ■

რატომ გაუზრის შურნალისცხვთან ურთიერთობას ქრისტიანი იმედაკე

„ველილო, თაჰისუჰაჰი დრო ზვილს აჰაჰოთი“

ჯანსაღი ცხოვრების წესთან დაკავშირებულ რჩევებს ქრისტიანი იმედაკე ტელეეკრანიდან გვაძლევს. „შუადღის“ ახალი თანამეცხერი იმ ადამიანებზეც ზრუნავს, ვისაც ძვირად ღირებული გამაჯანსაღებელი პროცედურების ჩატარების საშუალება არა აქვთ. როგორ ზრუნავს თავად მომღერალი და მოდელი საკუთარ გარემოებაზე მისდევს თუ არა ჯანსაღი ცხოვრების წესს, რა შენიშვნებს აძლევს 4 წლის ქალიშვილი და რატომ ვრცელდება მასზე ახალ-ახალი ჭორები? — ამაზე თავად ქრისტიანი გვესაუბრება.

ქორეკრანეჰილი

— ქრისტიანი არც ისე დიდი ხნის წინ „შუადღის“ ეთერს წინ ბალერაშვილთან და ქეთა თოფურისთან ერთად ესტუმრე გადაცემას პროდუსერებს შენთან თანამშრომლობის იდეა სწორედ მაშინ ხომ არ გაუწნდათ?

— ეთერისთვის მანამდეც ვეშაბდებოდი: გადაცემის მსვლელობას ვეწინააღმდეგებოდი — ერთგვარი „გაკვეთილები“ გავიარე. „რუსთავი 2“-ში ვისთანაც თანამშრომლობს, ყველაფერი „ჩემს ენაზე“ მოლაპარაკე ადამიანებით არიან, ყველაფერში ვიანხმდები; აღმოჩნდა, რომ მეც და „შუადღის“ პროდუსერებსაც თითქმის ერთნაირი იდეა გაუქონდა.

— ეთერე გადაცემის ახალ რუბრიკებზე მუშაობას დაინწყდით,

მანადე ცხოვრების ჯანსაღ წესს თუ მისდევდა?

— შეიძლება, გადაცემის მსვლელობისას მასურებულს ჩემთვისაც ახალი რაღაც შეუთავაზო, მაგრამ საერთოდ, ბავშვობიდან ჯანსაღი ცხოვრების წესს მივდევი — ასე გამზარდეს და ჩემს შვილსაც ასე ვზრდი. ცხადია, ისეთ სიტუაციაშიც აღმოჩენილიყარ, როცა ვარჯიშს, სწორად კვებას ვერ ვახერხებდი, მაგრამ ყოველთვის მაქსიმალურად ვცდილობ, „სწორ ხაზს“ არ ვცდებე. კარგად რომ გამოიყურებოდე, ამას ბევრი ფული არ სჭირდება. პირადად მე, აუზზე არ დავიდებარ და არც ძვირად ღირებული აპარატებით მისარგებლობა: საამისოდ ხან მატერიალური საშუალება არ მქონდა, ხან — დრო. თავის მოვლა შინაც შეიძლება. მიყვარს ქალები, რომლებიც ბიუჯეტზე ზრუნავენ. მისამოწინებს, როცა ამბობენ, — ქართველი მანდილოსნები ლამაზები არიანო. გადაცემაში რჩევებს მამაკაცებსაც მივცემ, მაგრამ აქცენტს სუსტი სქესის წარმომადგენლებზე ვაკეთებ — თავის მოვლა მათ უფრო მეტად სჭირდებათ.

— მასურებულმა შეიძლოდა, შენი რჩევები მოისმინო, მაგრამ არ გაითვალისწინა ის უზრალოდ, ვარჯიში დაეზარა...

— არ შეიძლება, მარტივად შესასრულებელი ვარჯიშის გადაცემა დაეზაროს. პირველი გადაცემა სწორედ ამ თემით დავინწყე: დღის განმავლობაში 7-10 წუთის ძალიან ბევრ სისულულზე ვხარჯავთ. შეიძლება, სადილი იმარზადო და პარალელურად, მოარჯიშო კიდევ. უზრალოდ, უნდა მოიფიქრო — როგორ... ყველაფერს ერთ გადაცემაში ვერ ჩავატყე. მაქსიმალურად ვცდი-

ვერ ვიკვები, რომ დღე და დამე მახთან ერთად ვარ, მაგრამ ყველაფერს, თავისუფალი დრო შევალ დაკეთებ

ბი, მაყურებლებს ეტაბორივად, ყველა ხერხის შესახებ მიგანაოლო ინფორმაცია.

— შენ არასდროს არაფერი დებხარ?

— როგორ არა?! მაგალითად, დილით „პურკულესის“ ფაფის (გაბეზილი ვაშლით, ნივრებით, ქიშმიშითა და თაფლით...) ჭამა მუზარეგოდა, ჩემი შვილი კი ამ „სილაშაზის ფაფაზე“ (როგორც დედაჩემი უწოდებდა) გაედება, სიამოვნებით მიირთმევს! როცა ჩემი გოგონასთვის ვამზადებ, მაქსიმუმ, 2 კოვებ ფაფას მეც ვკვებლობთ... ბოლო დროს ვეღარ ვსაუზნიო და დატვირთული სამუშაო რეჟიმის გამო კარგად გამოძინებასაც ვერ ვახერხებ. ადრე სანოლიდან დილის 7 საათზე ვიღებოდი, ახლა კი 9-10 საათზე ძლივს ვიღვიძებ, უფრო სწორად, შვილი მაღვიძებს და მერე ყველაფერს ფართხაფურთხით ვაკეთებ; ვცდილობ, საბავშვო ბაღში დროულად მივიყვანო.

— გაადაცემის წამყვანებთან როგორ ურთიერთობა გაქვს?

— დიშას და ქალბატონ ბიას მთელი ცხოვრება შორიდან ვცივნიობდი და მათ დიდ პატივს ვცემ. მე და ლიკა საერთო წრეში გავიზარდეთ — ჩემი შშობლები მეგობრები არიან. აქტიუ მაშინ გავიცანი, როცა მეტრალურ ინსტიტუტში ვაბარებდი. ჰოდა, მას მერე ხან ჩემი მეგობარია, ხან — მედავარი. საქმიანი ურთიერთობაც გაქვს: ცვეკის დადგმაში მუშაობდა ხოლმე...

— შენს პატარაზეც გვიამბე — როგორი ბავშვი?

— 4 წლის ტასია ძალიან კარგი გოგონაა: ჭკვიანი, სხარტი... ჩემს საქმიანობას გაგებით ეკიდება და ყველაფერში მიწყობს ხელს. ვერ ვიტყვი, რომ დედ და ღამე მასთან ერთად ვარ, მაგრამ ვცდილობ, თავისუფალი დრო შვილს დაუთმო. ყველაფერს მისი მომავლისთვის ვაკეთებ. ტასიას ძალიან კარგი მუსიკალური სმენა და მსახიობური ნიჭი აქვს, ფოტოგადიდებებზე გიჟდება... ახლახან ახალი ფოტოსესიისთვის ლედი გაგამ სწორედ ამგვარი, ბუნებრივი იერი შეარჩია.

25 წლის მომღერალი Harper's Bazaar-ის გარეკანისთვის მაკიაჟის გარეშე, ჩვეულებრივ სამოსში გამოწყობილი პოზირებდა. ფოტოსესიის შემდეგ ლედი გაგამ ურნალისტი ინტერვიუ მისცა და იმის შესახებ ისაუბრა, თუ რას ნიშნავს მისთვის „ნიღბის გარეშე“ ყოფნა. „მკვეთრი მაკიაჟით თუ მაკიაჟის გარეშე, შინაგანად ერთი და იგივე ადამიანი ვარ. უბრალოდ, მომწონს, ხალხი ჩემგან მუდამ რაღაც უჩვეულოს რომ ეცის“, — აღიარა მომღერალმა.

რესპონდენტ ხარ. ურნალისტიტთან ურთიერთობას რატომ გაურბობარ?

— თავადაც ურნალისტიკის ფაკულტეტი დავამთავრე (მანამდე სამსახიობოზე ვსწავლობდი). ძალიან სხირად, ურნალისტიტი ისე არ წერენ, როგორც ვამბობ. მართალია, ჩემი სიტყვების შეცვლით წინადადების აზრი დიდად არ ირღვევა, მაგრამ მე „დალაგებულად“ ვამბობ, მათ კი ჩვევა აქვთ — „თავის ენაზე“ უნდა გადაავტონ. ეს მარტივი შეცდომაც წერების მოშლულია. ჩემს ინტერვიუს რომ ვკითხულობ, ვერ ვხვდები, ვისი რამ-

აპარატი: ისეთი ტერმინები წერია, რომელთაც არ ვიყენებ და საბოლოო ვაგამი, ინტერვიუ გოიმური გამოდის. ჰოდა, ურნალისტიტებს ამიტომაც ვარიდებ თავს. მერწმუნე, იმდენს კონცერტზე ვასუსს წინ არ ვწერვიულობ, რამდენსაც ინტერვიუს გამოქვეყნებამდე ამას წინათ ერთ-ერთ გაზეთში რამდენიმე მომღერალთან ინტერვიუ დაიბეჭდა, იქვე — ჩემი ფოტოც, რომელსაც საოცარი ტექსტი ჰქონდა: „მიბეჭდილი“. ისეთი შთაბეჭდილება იქმნებოდა, თითქოს ის ტექსტი მე ვთქვი...

— ინტერვიუებთან თავშეკვეთის ერთ-ერთი ნიშნუთ ვიტყვარ სანოლიტთან შენი რომანის შესახებ გარკვეული ინფორმაცია ხომ არაა?

— ინტერვიუების მიცემას ამ ქორის გავრცელებამდე კარგა ხნით ადრე შევეშვი. ასეთი რაღაცების არ მემწონია. თუ არ მინდა, კითხვებზე პასუხს არ ვაძლევ და მორჩას ამ ქორთან დავაშორებოთ გაზეთში გამოქვეყნებულ ჩემს ინტერვიუს რაც შეუძება, ურნალისტიტმა დამირევა და 3 შეკითხვა დამისცა. აზრობრივად დალაგებულ პასუხს ვაძლევ. როცა დაიბეჭდა, ჩემი ინტერვიუ ვილაც ქაჯი გოგოს ნალაპარაკებს ჰგავდა... ჩემს პირად ცხოვრებაში რაიმე საინტერესო თუ მისდებდა, არ დავმალავ მოგახსენებ, როცა ოჯახში შევემწი, არ დამიშალავ.

— ანუ ვიტყვარ სანოლიტთან რომანს უარყოფ?

— რა თქმა უნდა! სხვათა შორის, გასულ ზაფხულს კიდევ 50 მსგავსი ქორი გამიერცვლეს, მაგრამ ყველაზე საინტერესოდ ეგ მოყვებნა და დანერეს...

ლედი გაგა — მაკიაჟის ბარაზე

ვინაიდან მუდამ უჩვეულო სამოსში გამოწყობილი ლედი გაგა ყოველთვის მკვეთრი მაკიაჟის იკეთებს, ვარსკვლავის natural-ის სტილში გამოჩნას ყველა მოუთმენლად ელოდა — ახალი ფოტოსესიისთვის ლედი გაგამ სწორედ ამგვარი, ბუნებრივი იერი შეარჩია.

— როგორ შენიშნებს გაძლევს?

— მაგალითად, როცა რაღაცას ნავილირებ, მუუზნება: — ქრისტინე, მე სახლში სიძლერ არ გამოგიონია, სცენაზე უნდა იმღერო! (ღიმიის).

— როდელად მოსახილოებელი

ვის გავივინებთ ენდობა ია ჩანტლაქი

„ყველგან ფოტოგრაფებით „შვიარაბაუმი“ დავდივარ“

მომღერალ ია ჩანტლაქს ბავშვობაში ხვეული თმა ჰქონდა, ახლა კი ხშირად ისწორებს, რადგან ასეთ ვარცხნილობაში თავს უფრო კომფორტულად გრძობს. კითხვაზე, თუ რას ფიქრობს პლასტიკურ ოპერაციაზე, მიპასუხის: „პლასტიკური ოპერაციის გაკეთება ერთ-გვარი რისკია. ამ რისკზე ადამიანი მხოლოდ იმ შემთხვევაში უნდა წავიდეს, როცა საკუთარ გარეგნობაში რაღაც ძალიან არ მოსწონს. მე მომწონს ჩემი თავი და მიმარწია, რომ არაფრის შეცვლა არ მჭირდება“. მომღერალი მსმენელს სულ მალე, ახალ სიმღერასა და კლიპს შესთავაზებს.

საკუთარ დაბლების დღეს დავამისივე ალბომის – „აი ია“ პრემიერება

მარბ ჟონივილი

— როგორი ბავშვი იყავი, მშობლებს უფერები? — აქტიური და მხიარული ვიყავი. საერთო ენის გამოწახვა უფროსებთანაც კი არ მჭირდა. ცუქი გახლდით, მაგრამ ჩემი სიცილქის გამო დედა-მამისათვის პრობლემას არასდროს შემიქმნია. მათ აზრს ყოველთვის ვითვალისწინებდი. ძალიან ლალი ბავშვობა მქონდა. მშობლები ყოველთვის ახერხებდნენ, რომ მე და ჩემი ძმა კონცერტებზე, თეატრში, ცირკში ვეტარებინეთ. — ამ სურათში მამასთან ერთად ხარ. საინტერესოა, დედას უფრო გამსგავსებენ თუ მამას? — გარეგნულად მამას ვგავარ. როცა დავიბადე, ექთანს მამასთვის ექცა

ახალშობილი გამოუყვანია და უთქვამს: აბა, გამოივანი, ამ ბავშვებიდან შენი შეილი რომელიაო? მამამ თურმე, ვერცე გამომარწია, რადგან ძალიან ვეფადი. რაც შეეხება ხასიათს, ორივეს თვისებები თანაბრად მქვს. — ამ სურათში რას წერ? — ამ სურათში 10 წლის ვარ და საახალწლო სურვილებს ვწერ. ძალიან დიდხანს მეფეროდა თოვლის ბაბუის არსებობის. დედა ნაძვის ხესთან საჩუქრებს იხე მოხერხებულად დებდა, რომ მეგონა, ისინი ჩემთვის კეთილ მოხუცს მოჰქონდა და არა — მშობლებს.

— როგორც ვხედავ, ეს სკოლის პერიოდში გადაღებული ფოტოსურათია. — სკოლის პერიოდი ყოველთვის კარგად მასხენდება. იქ შექმნილი მეგობრები დღემდე ჩემ გვერდით არიან. ამ სურათში 14 წლის ვარ. — როგორი მოწაწული იყავი? — კარგად ვწაწვლობდი, ვღეროდი. სკოლაში თუკი რაიმე კონცერტი ან ღონისძიება ტარდებოდა, მასში აუცილებლად ემონაწილეობდი. თან ძალიან მოწონსრიგებული გახლდით და ამიტომაც, მასწავლებლები უფრანალს მიტოვებდნენ ხოლმე. ჰოდა, რადგანაც უფრანალი ჩემი მეთვალყურეობის ქვეშ იყო, „შატალოზე“ წასვლას ვეღარ ვახერხებდი. თუმცა ორჯერ მაინც წავედი, უფრანალიანად გაგიპარე (იციინის). — სკოლის დამთავრების შემდეგ როგორი იმედი გქონდა? — მოსწავლეობის პერიოდში ჩემი საყვარელი სამოსი „პოტასი“, კომინიუზონი და ჟინისის შარვალი იყო. სკოლის დამთავრების შემდეგაც თავისუფლ სტილს ვანიჭებდი უპირატესობას. მასსოფს, კაბა პირველად სკოლის ბანკეტზე ჩავიცვი — გრძელ, შავ საოსში თავს ძალიან არაკომფორტულად ვგრძნობდი, ამიტომ ბანკეტის მეორე დღეს საქეთოდ ვეცინისის შარვლითა და „მოტასით“ წავედი. — იმედი როდის შეცვალე? — საკმაოდ გვიან. დაახლოებით 20 წლის ვიყავი, როცა მივხვდი,

გარეგნულად მამას ვგავარ

ლალი ბავშვობა მქონდა

ამ სურათში 10 წლის ვარ და საახალწლო სურვილებს ვწერ

სკოლის პერიოდი ყოველთვის კარგად მახსენდება. ამ სურათში 14 წლის ვარ

რომ უკვე გავიზარდე და გაპრანჭვა დავიწყე — მაკიაჟი გავიკეთებ, მაღალქუსლიანი ფეხსაცმელი ჩაეიცინო... მაგრამ ჩემი ასეთი ცვლილება არა მარტო ასაკის მომატებამ, არამედ ცხოვრების წესმაც განაპირობა — ხშირად მიწვევდა სცენაზე გამოსვლა, მერე ბიზნესის სფეროშიც ჩავერთე და კლასიკური სამოსი ძალაუფლებურად მოვირგე. ახლა ყველამ იცის: თუ სპორტულად მაქცია, ე.ი. ვისვენებ, მაგრამ ბოლო დროს დასვენებას იშვიათად ვახერხებ.

— ჩაცმასთან დაკავშირებით ვის აზრს ითვალისწინებ?

— ტანსაცმელს ძირითადად, საზღვარგარეთ ვყიდულობ, მაგრამ თუკი შოპინგზე წასვლა საქართველოში მომიწევს, მაღაზიებში დედა მიმყვება, მის გემოვნებას აბსოლუტურად ვენდობი. იმ შემთხვევაში, თუ სამოსი კონცერტისთვის მჭირდება და უნდა შევიკურო, დიზაინერს ჩემს ჩანაფიქრს ვუზიარებ და ზოგჯერ მის რჩევებსაც ვითვალისწინებ...

— ია, როგორც ვატყობ, სურათების გადაღება გაცდარს.

— ჩემი საქმიანობის გამო მოგზაურობა ხშირად მიხდება, მაქვს საქმიანი ზემოედრები და ვცდილობ, ყველა ქვეყნის ღირსშესანიშნაობები დავათვალიერო. რადგანაც სურათების გადაღება ძალიან მიყვარს, ყველგან ფოტოაპარატით „შეიარაღებული“ დავდივარ.

— თმას იღებ?

— ერთხელ სცენისთვის იმიჯი შევიცვალე — თმა მოკლედ შევიჭერი და შვადე შევიღებე. ეს იყო ერთადერთი შემთხვევა, როცა თმა შევიღებე, ბუნებრივად ბუქი ნაბლისფერი თმა მაქვს და ძალიან მომწონს.

— ბავშვობის სურათებში ხვეული თმა გაქვს.

— დიას, ბუნებრივად ხვეული თმა მაქვს. ვინაიდან სცენაზე მიწვევს გამოსვლა და ხშირად, ოფიციალური შეხვედრაც მაქვს, თმას ვისწორებ — ასე უფრო მოსახერხებელი და ლამაზია.

— ნარბების კორექცია რა ასაკში გაიკეთე?

— პატარა ვიყავი, როცა ნარბების ფორმის შეცვლა გადაწყვიტე და ორივე ნარბი თითქმის მთლიანად ამოკრეფე. ამის შემდეგ ზრდასრულ ასაკამდე, მისთვის ხელი აღარ მიხლია.

— ყურები რა ასაკში გაიჭრე?

— სკოლას რომ ვამთავრებდი, ყურები მაშინ გავიჭრე. საერთოდ, აქსესუარები, განსაკუთრებით კი საყურეები ძალიან მიყვარს და ვცდილობ, მათ გარეშე სახლიდან არ გავიდე.

— როგორც ვთვლი, ქუდაც გიყვარს — ბევრ სურათში გახურავს.

— დიას, ქუდი და შარფი ყოველთვის მიყვარს და ბევრჯერ მაქვს.

— მაკიაჟს ყოველდღიურად იკეთებ?

— ყოველდღიურად მხოლოდ პუდრსა და ტუშს ვისვამ, მაგრამ თუკი გადაღება ან კონცერტი მაქვს, მაკიაჟს ამ საქმის პროფესიონალები მიკეთებენ.

— სახეს როგორ უღვი? კოსმეტოლოგთან ხშირად დადიხარ?

— რა თქმა უნდა, კოსმეტოლოგს ვსტუმრობ ხოლმე. ყველაფერს ვაკეთებ იმისთვის, რომ კარგად გამოვიყურებოდე. როცა ადამიანი საზოგადოებისთვის ცნობილი სახეა და სცენაზე გამოსვლა უნდა, ყოველთვის ფორმამი იყოს.

— ამ ფოტოზე რამდენი წლის ხარ?

— აქ 24 წლის ვარ. ეს ფოტო ბორჯომში გადაღებულია. ჩემს ბავშვობაში ბორჯომში იმართებოდა

გასულ მაგზულს რუსთაველის თეატრში ხოლო კონცერტი შეინდა...

ანა კურნიკოვა შვილის ყოლაზე ოცნაობს

ენრიკე იგლესიასი და ანა კურნიკოვა უკვე 10 წელია, ერთად ცხოვრობენ, მაგრამ ურთიერთობის ოფიციალურად გაფორმებას არ ჩქარობენ. მიუხედავად ამისა, ანა შვილის ყოლაზე სერიოზულად დიქრობს: „ძალიან მინდა, შვილები მყავდეს. მინიშნელობა არა აქვს, საკუთარი იქნება თუ ნაშვილები. მომწონს, როდესაც სხვებზე ვზრუნავ“.

როგორც ცნობილია, ანამ დიდი საორტი ტრავმების გამო, 21 წლის ასაკში დაატოვა, მაგრამ მიუხედავად ამისა, დღემდე ვარჯიშობს. მისი დევიზია — „სხულის შეცვლა ყველას შეუძლია, მაგრამ ამისთვის შრომაა საჭირო“.

ლაქსით განკურნებული სული „და ძონქაზივ დადოფალი ვიქნაბი“

სახანგეო კონკურსი — „ბროლის ნაქი“, რომელშიც ემონანილოვდი და ამ კონკურსის ერთ-ერთი გამარჯვებულიც გახლავართ. აღსანიშნავია, რომ წლების შემდეგ გამარჯვებულეს ჟიურის წევრებად გვეპატრებოდნენ. 3 წლის განმავლობაში, ყოველ ოქტომბერს, ქართველი მომღერლები უმრავლესობა იქ ვიკრებდურლით და უმრავლესად ვერთობოდი.

— გასულ ზაფხულს რუსთაველის თეატრში სოლო კონცერტი ბქრდა—

— ეს სურათი სწორედ ამ კონცერტზეა გადაღებული. ყოველთვის ცვდილობ, მშენებს ახალი და საინტერესო სიმღერა შევთავაზო.

— ეს ფოტოსურათი კი დამდებს დღეზე გადაღებული, არა?

— დიას. საკუთარ დაბადების დღეს დავამთხვიე ალბომის — „იი

აქ 24 წლის ვარ. ეს ფოტო ბორჯომშია გადაღებული

იას“ პრეზენტაცია და ამ დღის აღსანიშნავად ტორტიც შესაბამისად მივრეთ.

— ია, როგორ ფიქრობ, ასაკის მატებათან ერთად, გარეგნულად შეიცვალე?

— ვფიქრობ, ასაკის მატებასთან ერთად, რაღაცნირად უფრო თავიწეწე, თორემ ჩემს გარეგნობაში დიდი ცვლილებები არ მომხდარა და ეს სურათებიდანაც კარგად ჩანს.

— შენ შემოქმედებაში რა სიახლეა?

— სიმღერის ჩანჩურს ვაპირებ: მუსიკა მზია კაჭკაჭიშვილს ეკუთვნის, ტექსტი — ბიძი კვაჭიძეს. ინგლისურენოვანი სიმღერაა და მასზე კლიპსაც აუცილებლად გადავიღებ — ამაზე ზურა მენთუაშვილი, თავის ჯგუფთან ერთად იმუშავებს. ახალ სიმღერას მსმენელი ალბათ, სახალწლოდ მოისმენს.

„უამრავ კითხვათაგან მანამებს ერთი/ როდესაც კაცს ქმნდა — ტუროდა ღმერთი? ამ კითხვას მოჰყვება სხვა კითხვა პატარა: როდესაც ქალს ქმნდა — ტუროდა სატანა? მერე ეს კითხვები ლაგდება ცეცხლთან, ინცეხა ცხოვრება — თამაში ვერცხლთან“ — ეს ქალბატონი ნინა ცინცაძის სტრიქონებია.

მრბ სარშლიაქი

ნიკო გომელაურს უთქვამს მასზე: „როდესაც პირველად მოვისმინე ნანას ლექსები, ეკა კვალიაშვილს მიუვტრილიდი დ ვუთხარი, რომ ამ საოცარი ლექსების ავტორი არ შეიძლება იყოს, სორმალური ყოფილიყო. ეკამ ჩემი ნათევამი ძალიან ჩვეულებრივად მიიღო... ჩემთვის ნანას პოეზია ყველასგან ცალკე დგას. ეს ის საოცრებაა, რომლის ნაკითხვისა თუ მოსმენის შემდეგ დიდხანს ვერ გამოდინარ შოკური მდგომარეობებიდან“.

დაახლოებით ასეთი „შოკური“ იყო მისი შემოქმედებითი საღამოც, რომელიც რუსთაველის თეატრში გაიმართა. ეკა კვალიაშვილის, ლამაზლონტის, გიო ხუციშვილის, თეატრალურის კვარტეტის, დუეტ „ჯორჯიას“, ზურა დოიჯაშვილის, „ქართული სტივის“ კვარტეტისა და სხვა ცნობილი მომღერლების მიერ შესრულებულ ასევე ცნობილი კომპოზიტორების უღამაზეს სიმღერებს მათი ტექსტების ავტორის, პოეტ ექიმის — ნინა ცინცაძის ლექსებზე ამოთქმული, ძლიერი ემოცია ეხატებოდა.

სიმოსორი არ შოკოია. მითხრა, — მეგობრობით, პატივისცემით ამომიდგნენ მხარში ადამიანები და ამას არასდროს დაუვინებენ. ერთ ლექსში მიწერია: „ყველა სკამი, ყველა სკამი ირყევა/ ერთადერთი, კაცობაა ნადი“. ამიტომაც პიროვნულად ვუხედი მაღლობს მამუკა ქაცარავას, ივა ჭყონიას, რომელიც დღევით შვილივით დამიდგა გვერდით, ნინა მულქაძეს, გია კვერციელს, დათო უგრეხელიძეს და კიდევ ძალიან ბევრ კარგ ადამიანსა და ახლობელს მოვერებისთვის, ერთ-ერთი, ნინა მულქაძეს, გია კვერციელს, დათო უგრეხელიძეს და კიდევ ძალიან ბევრ კარგ ადამიანსა და ახლობელს მოვერებისთვის, თამარკო სიხარულიძე იმდენს მივტებებს, არამეჭვენიერი მგონია. საღამოს სცენარზე რომ ვმუშაობდით, მარინა ცხაბია გამომივტებდა: 20 წლის ოცნება ამიხდა,

შენს საღამოს მოვესწარიო. ზალიკო ჩიქობავამ უახლოესი ადამიანივით მიმოირო რუსთაველის თეატრში და დღეს მართლაც, მის ახლობლად მივჩნეე თავსო... საღამოს არც მამყვანი შყავდა, — რა საჭირო იყო? თეატრალური წარმოდგენა ხომ იხილიეთ, „წონსტოპით“? პოეზიისა და სიმღერის შენაცვლებით. თანაც, მე და მომღერლებს შიგადაშიგ „თელას“ მოცეკვავეები და პანტომიმის დრამატული თეატრის მხახიობები გვეცოდნენ, საღამოს გვიღამაზემდნენო.

ნინა ცინცაძე

— „მე დავიბადე. ვადგამ ნაბიჯებს. ადამ და ევა, ხელი გამიშვიო“. მაღლობა ევას იმ ვაშლისთვის, რომელმაც მასწავლა სიხარული, აღტაცება, სიყვარული, სირცხვილი და ბედნიერების განცდა. ეტყობა, იმ ვაშლისა და სიკვდილის გამო ღირს დაბადება, სიყვარული კი ყველზე დიდი ნიჭია, რაც უფალმა შემოიტანა ჩემში: „გაცივინებ, ვითამაშებ, ვიტრებ/ სიყვარული თან დამყვება იმედად/ „ასეთი ვარ, ვერ გაიგეთ?“ — ვიყვირებ/ მე კი არა, თვით უფალმა ინება“...

— მედიცინით ადამიანის სხეულს კურნობენ, ლამაზო ლექსით — სულს, არა?

— ასეა! ექიმად აღარ ვმუშაობ, თუმცა თერაპეუტი ვარ და მთელი

ცხოვრება ვმუშაობდი. მინდა, ფსიქოთერაპიაზე შევისწავლო. მამა ადამს უძალდესი ფსიქოლოგიური სკოლა აქვს ექიმებისთვის და ამ საქმის შესწავლა სწორედ იქ მინდა.

— **თქვენ ძივდებ კარგი ფაქტოლოგი ჩანართი, რადგან საუცხოოდ გადმოსცემთ თუნდაც მამაკაცი კომპოზიტორების სულიერ განწყობის მათ მუსიკაზე დანერვილი ლექსებით მაგალითად დათო არჩეხდე და თქვენ მიერ ლექსად ცქველი მისი გულისწაღებები კმარა.**

— ყველა მამას მუებნება (იციწს). ექიმმა აუცილებლად კარგად უნდა შეკრიბოს ანამნეზი და წესით, ამით ზუსტი დიაგნოზის დასასახაც მოხერხდება. პირადად მე, პირველ რიგში, პაციენტებთან ხანგრძლივ გასაუბრებას ვამჯობინებდი, შემდეგ კი სხეულსა და სასულზე ჩემუელი დავკრწვების შედეგად ვაკეთებდი დასკვნებს. ასეთმა ურთიერთობამ სურვილი გამიჩინა, დამეწერა მოთხრობა პირობითი სათაურით — „ადამინანერი სვედა“. მოგვიანებით, „ადამინათა სვედის“ გენიალური ვარინანტი გოდერძის ჩოხელმა შექმნა და ის ჩემსას ჯობდა კიდევ — დამერწმუნე, არასდროს მიჭერას სხვისი უპირატესობის აღიარება და შესაბამისად, გოდერძის წარმტებით ძალიან ბედნიერი ვიყავი. „ვისი რა მშურს? არავის არაფერი/ ღმერთმა მისცეს ყველას მისი წილი/ მე კი თავად, ლევისი ერთი სტრიქონისთვის/ კიდევ ბევრჯერ გამიტყდება ძილი/ ...ვისი რა მშურს? არავის არაფერი/ ღმერთმა მისცეს ყველას მისი წილი/ მე კი თავად, შუნი ერთი კოცნიისათვის/ კიდევ ბევრჯერ გამიტყდება ძილი...“ ნელწელა დავინტერესდი ადამინანების ფსიქოლოგით, ნაკვირვალ ფროიდის „სიზმრების თეორია“, რასაც სხვა ფსიქოლოგიური ლიტერატურა მოჰყავდა და დავრწმუნდი, რომ ეს მნიშვნელოვანია ურთიერთობებისთვის, ცხოვრებისთვის. არცთუ ისე დიდი ხნის წინ საქართველოში პროფესიონალ ფსიქოლოგს არაწვეულებრივად ცვლიდა მეგობარი; ქართველებს ერთმანეთი უყვარდათ და ამიტომაც, ფსიქოლოგის ინსტიტუტი წაკლებად იყო საჭირო. დღეს სიყვარულის დევიკიტი გაგვიჩნდა, ერთ-

მანეთი შევიძულეთ და მეც, ჩემი ჩაძიებითა თუ დაკვირვებებით მართლაც ვიქვეცი ფსიქოლოგად.

— **თქვენ სიმღერების ტექსტის ატორად გიცნობენ, თქვენი პოეზია კი, სამწხაროდ, ცოტას თუ წაუკითხავს.**

— ხელოვან ადამინანებს არ სურთ, მათი შემოქმედება მხოლოდ სალონური იყოს. ყველას უნდა, ეს ხელოვნება ცვაში აიჭრას. ბერის უთქვამს, — ჟურნალისტებმა თავი მომამბუნესო. თუ ასეა, მაშინ საერთოდ ნუ მისცემენ ინტერვიუს; მაგრამ მეგონია, რომ ეს ადამინანები იტყვიან და ასე მხოლოდ იმიტომ ლაპარაკობენ, რომ „კაპიტობა“ უნდათ. სინამდვილეში, თითოეულ მათგანს სურს, მისი ლექსები სხვებმა წაიკითხონ, მისი შემოქმედება სცნაზუც ნაიციოსნ და აამღერონ კიდევ. ამღერებულ ლექსზე კარგი ხომ არაფერია, მით უმეტეს, ეს ლექსი თუ გაპიტდა. მინდა, მაღლით გადგუხადო იმ ადამინანებს, რომლებმაც პირველბმა გამოიცხადეს ნდობა და თავის მუსიკაზე ლექსი დამანერინეს. მისსვის, 10-12 წლის წინ ჩემი კოლეგების — ნანა და გია ჩანტქაძეების თხოვნით, მათი ქალიშვილის, ია ჩანტქაძის სიმღერისთვის ბეგაშვილის მუსიკაზე დავწერე ლექსი და ასე დაიბადა — „არ მიყვარხარ“; ამას კი მისმა ზაქარეიშვილთან და ოთარ ტახტეიშვილთან მუშაობა მოჰყვა.

— **ერთმანეთისგან რადიკალურად განსხვავებული სტილის კომპოზიტორებთან თანამშრომლობა...**

— სხვადასხვა სტილისა და აზროვნების მუსიკოსებთან მუშაობა საკმაოდ რთულია. თუმცა მეც მაცქს მუშაობის საკუთარი სტილი: ვიდრე ამა თუ იმ მწოდისთვის ლექსს დაწერე, მის ავტორს კარგად ვაკვირდები, ამ კომპოზიტორის საუბარს გულისყურით ვუსმენ, თითქმის ვცვილივ, მის სხეულში შევიდევ მისი განწყობებისა გაეთავისო, თანაფერძნო და ასე შემდეგ. მიმანწია, რომ კარგი ფსიქოლოგი ვარ და ადამინანების სხეულსა თუ სულში „შედწევასაც“ ვახერხებ (იღიმი).

— **ნანა, თქვენს ოჯახში ქალბები ქარბობენ.**

— ასეა: ერთი ქალიშვილი მყავს — თუა და ორი შვილიშვილი — მარიამი და ლიზა. ოჯახში მამაკაცებიც მყავს: ჩემს დასძეულსა და ძისწილის ვფულისწმობ. ხომ გაგიგონია, რომ ამბობენ: რაც ტყვა, ის ნადირიო? ჩემს „ტყვიც“ სწორედ ისეთი „ნადირი“ ცხოვრობს, როგორც მე ვარ და ბედნიერი გახლავართ, რომ ეს ადამინანები საზოგადოების ღირსეული წევრები არიან. ერთს გათხოვა: სამულებმა მოიქეცი, ჩემი დიდი ტკივილის, ნადრევედ გარდავცვილი ძის ქალიშვილს — ქეთას, რომელიც ჩემი წინების მატარერი გახლავთ, გაბედნიერება მიუღლოო. რაც შეეძება 10 წლის ლიზას, რომელიც ხშირად გვირღვევს მუდროებს — ძალიან სასაცილო გოგონაა. ორივენი სექტემბერში დავიბადეთ. მე უბანწი ვარ და ლიზაც ცდილობს, დამეშაგავოს; ყველავერი ნატურალური მიყვარს და ღიზასაც უნდა, ნატურალური პროდუქტი მიიღოს. ერთხელ მკითხა: „აბლიზა? (ტყვა) — აჯტ) რომ დავლიო, ნატურალურიო?.. საგათა შორის, ძალიან კარგად მღერის და წერს ნოვედებისაც, რომლებიც მამბეტქედინებს და ისე ინახავს. სურვილი აქვს, წინანდაც გამოსცეს. მოკლედ, კარგი გოგონა და მინდა, ეს ბავშუერი სინრველ დიდხანს გაჰყვეს. თორწ...“ „მისსვის, ადრე ყველაფერი მიკვირდა/ დაბადებუ, სიყვარული, ოცნება/ მწყურვალს ლალად წყლის დაღვევაც მიჭირდა/ ის ქერილობა, ო, რა ძნელად ხორცდება/ ...ახლა უკვე არაფერი არ მიკვირს/ უსურვილოდ სიყვარულზე ფიქრები/ წითელ შუქზე უწყამანოდ გავივლი/ და ძონტებზე დედოფალი ვიქნები“.

ჩემს „ტყვიმ“ სწორედ ისეთი „ნადირი“ ცხოვრობს, როგორც მე ვარ და ბედნიერი გახლავართ, რომ ეს ადამინანები საზოგადოების ღირსეული წევრები არიან

ზნობით, ადამიანის ცხოვრებაში ცული ამბავი ტყუილად არ ხდება; ღმერთი ამით რაღაცას განსაზღვრის, რაღაცაზე მიგანიშნებს. ამიტომ, მომხდარი კარგად უნდა გაიხიზრო, გააანალიზო და წარსულს ჩააბარო.

— რტრეგებისა და პირობებზე სხან თავის დაღწევას მარტო ახერხებთ თუ მეგობრების თანდაწინაობა?

— სიმართლე რომ გითხნათ, მარტოსული ადამიანი ვარ. ვცდილობ, პრობლემებს მარტო შევეცდეთო, მაგრამ ხშირად მეგობრებზეც უნდა ვაპირებო, განსაკუთრებით მეუღლე მიდგას გვერდით. ჩვენ ერთმანეთის ტყვილასა და სიხარულს ყოველთვის ვიზიარებთ. ასე ცხოვრება გაცილებით იოლია...

— თქვენ და ბატონმა ზაზამ როდის, რა ვითარებაში გადაწყვიტეთ, რომ ერთმანეთის ტყვილასა და სიხარულს გამზიარებულნი გამხდარიყავით?

— მაშინ ახალგაზრდები ვიყავით... ჩვენი ურთიერთობა დიდი ხნეურობადაა და ვნებთ დაინყო. სხვაზე არაფერზე ვფიქრობდით, გარდა იმისა, რომ ერთად ყოფნა გვინდოდა. ზაზა პირველად თუმანიშვილის თეატრში ვხვები. იმ დროისთვის პოპულარულ ტელეპროექტაჟში — „იმ შენ მიყვარხარ“ თამაშობდა. ის და მარინა ჯანაშია შეყვარებულებს განასახიერებდნენ. მღერობდა, გიტარაზე უკრავდა... ერთი სიტყვით, ძალიან მომხიბვლელი გახლდათ. თუმანიშვილის ცნობილ ფგუფში იყო, რომლის ნეგრებიც არიან: შურმან ჯინორია, მზია არაბული, ლაურა რეხვიამვილი, ზურა ყიფშიძე, დარეჯან ჯოჯუა და რეზო იმანიშვილი. ძალიან პოპულარულები იყვნენ. პირველკურსელები მათზე შეყვარებულები ვიყავით. დროთა განმავლობაში კი პროფესიამ კიდევ უფრო დაგვაახლოვა. როდესაც რეისორმა ცოტნე ნაკაშიძემ თუმანიშვილის თეატრში ლამა თაბუკაშვილის პიესა — „დარაბებს მიღმა გაზაფხულია“ დადგა, მთავარი როლი ზაზას მისცა, მე კი მისი შეყვარებულის როლზე მიმიწვია. ამ სექტაკლზე მუშაობამ საბოლოოდ გადაწყვიტა ჩვენი ურთიერთობა. ამიტომ ცოტნეს, ხშირად ჩვენი ოჯახის „ნათლიად“ მოვიხსენიებთ.

— სირთულეები ამ ურთიერთობაშიც იყო?

— რასაკვირველია, იყო. ჩემს ცხოვრებაში ის ყველაზე ბოზოქარი ხანა იყო. ხან ვწუხობოდი, ხან ვრიგდებოდი, მაგრამ ზღვრის არსადრის გადავდიოდი. როდესაც ადამიანი გიყვარს, ცდილობ, ისეთი არაადრეი გაავტოო, რომ ურთიერთობა გააფუჭო.

— მის გამო გული ხშირად გტყნიათ?

— არა, ზაზას ჩემთვის გული არასდროს უტყვინია. მე პატარა-პატარა უსიამოვნებებზე გელაპარაკებო. დარწმუნებული ვარ, მასაც ეწყინებოდა ჩემგან რაღაც. 1979 წელს დავექორწინე. უკვე 33 წელია, ერთად ვართ. ამდენი ხნის განმავლობაში, ერთმანეთისგან რამე რომ არ გვეწყნოდა, უბრალოდ, შეუშუბელი იქნებოდა.

— ეი, ყველაფერი თავიდან რომ დაიწყო, ცხოვრების მე-ზურად ისევ ბატონ ზაზას აირჩევდით?

— რასაკვირველია ზაზა რომ არ შეუფედროდა, ალბათ ახლაც გაუთხოვარი ვიქნებოდი.

— რატომ? თავყინისმცემლები ხომ გყავდათ?

— რა თქმა უნდა, მყავდა, მაგრამ არ მივეუტყვებოდი იმ გოგონებს, რომლებიც ბიჭებს არც კოსს“ ეტუნებოდნენ, არც — „არას“ და გაბათავებობანას ეთამაშებოდნენ. თავყინისმცემლებს, რომლებიც არ მომწონდნენ, ყოველთვის კატეგორიული უარი ვისტუმრებდი.

— კი, მაგრამ არიან მამაკცები, რომლებიც ქალისგან უარს არ ეტყუებიან.

— ჩემი თავყინისმცემლები იძულებულნი ვიყავი, ჩემს უარს შეგუებოდნენ. ძალიან პრინციპული ვარ და თამაში არ მიყვარს!

დაკავებული მსახიობი ვარ და ინტრეგების ხელაიყვების დრო არ მრჩება

— თქვენი მეუღლე არასდროს გიყვარებოდა?

— არა. ყურადღების მისაქცევად და სიყვარულის შესანარუნებლად, ქალური ემპაობების არსადრის მიგმართავდი. ეს არც მჭირდებოდა.

— როდესაც დედა გახლდით, თქვენს ცხოვრებაში რა შეცვალა?

— 18 წელი შეილი არ გყავდა და ამ დროის განმავლობაში, ყოველი დღე, უნთი და წამი ამის ნატვრაში ვიყავი. ანკას გაჩენამ სწორედ ის შემეძგა, რაც ყოველთვის მაკლდა. მიუხედავად იმისა, რომ მე და ზაზას საინტერესო, ბოზოქარი ცხოვრება გვექონდა, ვგრძობდით, რომ რაღაც ძალზე მინიშნელოვანი გვაკლდა. როდესაც ანკა გაჩნდა, ზაზამ მითხრა, — ნეტავ აქამდე რა გვიხაროდაო?!

— ანკა ასე რამდენი წლის არს?

— 14-ის.

— შვილის მომავალი წინასწარ გატყვ განმავტრელო?

— არა, ჩვენ მას თავისუფლად ადამიანად ვზრდით. ანკამ საკუთარი მომავალი თავად უნდა განსაზღვროს, ჩვენ კი ხელი უნდა შეუწყნო და მიზნების მიღწევაში დავეხმაროთ. არ გვინდა, რომ მსახიობი გახდეს, მაგრამ ამას ხმამაღლა არ ვამბობთ, — არ გვინდა, ჩვენი აზრი მოგავიციოთ თავზე.

— რატომ ვერ მიტყვთ მსახიობობისთვის ანკას? თქვენ ხომ ეს პროფესია გიყვართ.

— იმიტომ, რომ ორ-

მამანია, რომ კარგი პროფესია ავირჩიე

სირთულეები ამ ურთიერთობაშიც იყო?

ივე მსახიობები ვართ, ვიცით, რამდენ ძალისხმევას ითხოვს ეს პროექსი. მაგრამ თუ ანკას თავად მოუწყობდა მსახიობობა, ჩვენ ხელს არ შევეშლით.

— მიუხედავად იმისა, რომ მზრუნველი დედა, მთელად მეორეხარისხიანი პოპულარული მსახიობი ხართ, საზოგადოებრივ ცხოვრებაშიც აქტიურად ხართ ჩაბმული. ამას როგორ ახერხებთ?

— სხვა რა გზა მაქვს? ეს ქვეყანა ყველა ჩვენგანისა და შესაბამისად, თითოეული ვალდებულია, მის განვითარებაში რაღაც წვლილი შეიტანოს. ჩემს გასაკეთებელს, ისევე, როგორც თქვენსას, სხვა არ გააქვთ, ყველამ

რომ სანაცვლოდ სიტყვიერ მადლობასაც კი არ ითხოვს. დარწმუნებული ვარ, ივანიშვილს ხელისუფლებაში მოსვლამ არც ძალაუფლებებისთვის უნდა და არც — ფულისთვის. მისი მთავარი მიზანი ქვეყნის გადარჩენაა. მას აქვს ძალა, რომელიც გამარჯვების იმედს გვაძლევს. ახალი იმედგაცრუებისგან დღემთამა დაგვიფაროს! ხელისუფლება ვისთვის, თავისუფალი არჩევანის საშუალება მოგვცეს. საქმარისზე მეტი „შეჭამეს“, ყვით გონიერება, ნაეიდენე და ქვეყანას განვითარების, ხოლო კანონს ამოქმედების საშუალება მისცენ. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ცუდი რამ მოხდება. ძალადობა ძალადობას შობს და... ღმერთმა დივიფაროს, რომ ჩვენი ხელისუფალი გადავივიცი, ხორცის მაცივარში ენახოთ... ხალხი უკვე ძალიან არის გაღიზიანებული. ხელისუფლებამ რეალობას ობიექტურად ვერ აფასებს. ვხედავ, ნაგავში როგორ იქექებიან ადამიანები. ვიცი, რომ ახალგაზრდები ლუკმაურის საზოგადოებრივ ცენტრში გარბიან. ახალგაზრდა ქალები წლების განმავლობაში ექარ-შვილს ვერ ხედავდნენ. ინსტიტუტში ლექციებს ვითხოვ

ანკას განხილვისას სწორედ ის შემთხვევა, რაც ყოველთვის მაკლდა

თავის წილი საქმე უნდა გადავტოვო.

— ბოძინ ივანიშვილის პოლიტიკაში ჩაბმის შემდეგ თქვენი კოლეგების ერთმა ნაწილმა საკუთარ პოზიციას გამოხატეს თავი შეიკავა ამ ფაქტს რით ასხივთ?

— მიმოი. ეს ყველაფერი ხელისუფლების „დამსახურება“. მან საზოგადოებაში შიში დათესა. მე მაქსიმალისტი ვარ, რაც ალბათ, ჩემი ნაკლია. ჩემთვის ხშირად უთქვამთ, — ყველას იმას უნდოდა, რასაც შენ აკეთებო. ვცდილობ, ადამიანები ისეთებდ მივიღო, როგორებიც არიან. ალბათ ყველამ თავად უნდა გადაწყვიტოს, გამოიხატოს თუ არა საკუთარ პოზიციას. ალბათ იცით, რომ „ქართული აკადემიის“ თქვენი ვარ. არ გვეშინია სიმართლის ნებისა და არსებული რეალობის ობიექტურად შეფასების. როგორც ვაჭყობ, ბევრი ჩემი კოლეგაც ასეთივე პოზიციანაა. შემინებულ მცირე ნაწილს კი, მოდი, ნუ განვსჯით.

— თქვენი პოზიცია როგორია?

— ერთი რამ ვიცი — ბოძინ ივანიშვილმა უამრავი ადამიანი იხსნა შიშისმილსგან, ავადმყოფობისგან, სიკვდილისგან... ამ ყველაფერის წლების განმავლობაში ისე აკეთებს,

რომ სანაცვლოდ სიტყვიერ მადლობასაც კი არ ითხოვს. დარწმუნებული ვარ, ივანიშვილს ხელისუფლებაში მოსვლამ არც ძალაუფლებებისთვის უნდა და არც — ფულისთვის. მისი მთავარი მიზანი ქვეყნის გადარჩენაა. მას აქვს ძალა, რომელიც გამარჯვების იმედს გვაძლევს. ახალი იმედგაცრუებისგან დღემთამა დაგვიფაროს! ხელისუფლება ვისთვის, თავისუფალი არჩევანის საშუალება მოგვცეს. საქმარისზე მეტი „შეჭამეს“, ყვით გონიერება, ნაეიდენე და ქვეყანას განვითარების, ხოლო კანონს ამოქმედების საშუალება მისცენ. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ცუდი რამ მოხდება. ძალადობა ძალადობას შობს და... ღმერთმა დივიფაროს, რომ ჩვენი ხელისუფალი გადავივიცი, ხორცის მაცივარში ენახოთ... ხალხი უკვე ძალიან არის გაღიზიანებული. ხელისუფლებამ რეალობას ობიექტურად ვერ აფასებს. ვხედავ, ნაგავში როგორ იქექებიან ადამიანები. ვიცი, რომ ახალგაზრდები ლუკმაურის საზოგადოებრივ ცენტრში გარბიან. ახალგაზრდა ქალები წლების განმავლობაში ექარ-შვილს ვერ ხედავდნენ. ინსტიტუტში ლექციებს ვითხოვ

ულად და ვიცი, რომ ჩემი სტუდენტები უცხოეთში გადახვეწილი მშობლების გამოგზავნილი ფულთი იხდიან სწავლის საფასურს. ვიცნობ ქალბატონებს, რომლებიც შვილების ქორწინლებს ინტერნეტით უყურებენ. მესტაც გეტყვით — ჩემი ნაცნობი ახალგაზრდა ქალი მცირეწლოვან შვილს ტელეფონით უკითხავს ზღაპრებს. ეს ხომ ნორმალური არ არის თავის დროზე, „ვარდების რევოლუციის“ მხარდაჭერი გახლით. დარწმუნებული ვიყავი, რომ ახალი გუნდი საქართველოს ინტერესების დაცვლილ და გამტარებელი იქნებოდა, მაგრამ...
— ბოლო დროს, „რუსეთი 2“-სა და „იმედზე“ ხშირად გადაცემები, რომელთა საშუალებითაც გავრცელებულია, რომ ივანიშვილი პუტინის დაკვივას ასრულებს... — სასაცილოა ეს ყველაფერი! მსგავსი „საქებტაკო“ უკვე ბევრჯერ ვხვებით. მე კი არა, მათი ადრავის სჯერა. ამ ტელევიზიებმა იცით, რა გააკეთეს?.. ზოგადად ჟურნალისტი იმიჯი შელახეს. უკვე იმდენი ტყუილი გავითხრო, რომ შესაძლოა, აწი სიმართლაც აღარ დაუჯეროთ. დაგაგონებ თათი, ხალხი გონიერია და თავად გაარჩევს მტყუან-მართალს.

კომპიუტერული ინდუსტრიის წამყვანი ფიგურისა და გამოგონებლის — სტივ ჯობსის პერსონალში მილიონობით ადამიანის ინტერესის მიუხედავად, გარდაცვალებამდე (2011 წლის 5 ოქტომბერი) მისი პირადი ცხოვრების დეტალური ფართო საზოგადოებისთვის უცნობი იყო. საიტზე Tecca გამოქვეყნებულ სტატიაში ჯობსის ცხოვრების 8 უცნობი ფაქტია აღწერილი, ხოლო პირდაპირმა Yahoo მეტყვე პუნქტზე დაამატა.

გაუმჯობესო და ახალგაზრდა

სტივ ჯობსი 1955 წლის 24 თებერვალს სან-ფრანცისკოში დაიბადა. მისი ბიოლოგიური მშობლები — ამერიკელი ასპირანტი, ლოგოპედი — ჯონს სიმონსი და სირიელი ასპირანტი, მომავალში პოლიტიკოლოგიის პროფესორი — აბდულფატაქ ჯანდალი იყვნენ. ჯობსის მშობლები დაქორწინებული არ იყვნენ, ამიტომ, ბიჭი მათშინ-იუში (კალიფორნიის შტატი) მცხოვრებმა პოლ და კლარა ჯობსებმა იშვილეს და სტივი პოლი დაარქვეს. Apple-ის დამაარსებელი წამდვილ მშობლებად სწორედ მათ მიიჩნევა. ჯობსის ბიოლოგიური მშობლები მოგვიანებით დაქორწინდნენ და ქალიშვილი — მონა სიმსონი შეეძინათ, რომელიც შემდგომ რომანისტი გახდა. როგორც ჩანს, სტივმა მამას დალტყვ ვერ აპატიდა და მასთან ურთიერთობა არასდროს ჰქონია. ცოტა ხნის წინ, რომესაც შვილის გარდაცვალების გამო კომენტარის გაცემა სთხოვეს, მწ წლის სირიელმა ემიგრანტმა ანაცხადა, რომ მას „სამთქმელი ანაფერი აქვს“. სტივ ჯობსის გარდაცვალებამდე ცოტა ხნით ადრე, ჯანდალიმ მისი ურთიერთობა იმის გამო, რომ თავის დროზე სტივი გააუვილა და აღიარა, რომ მასთან შეხვედრა უნდადა, მაგრამ პირველი ნაბიჯის გადადგმა უჭირდა...

სიკვდილიდან გარისხალი გამომგონებელი

ნათელი, სარტყ გონივითა და IT სფეროში მიღწეული საოცარი წარმატების მიუხედავად, სტივ ჯობსის უშაღლესი განათლება მიღებული არ ჰქონდა. 1972 წელს კუმერტინის (კალიფორნიის შტატი) სკოლის დამთავრების შემდეგ, სწავლა პორტლენდის (ორეგონის შტატი) ჰუმანიტარულ მეცნიერებათა კოლეჯში განაგრძო, მაგრამ 1-ელი სემესტრის შემდეგ, კოლეჯიდან გარიცხეს. როგორც ამბობენ, სტივს კოლეჯის დატოვება

გაუხეხავი ფაქტი სწავლის სწორი გზის სწორი გზა

მშობლების ფინანსური მდგომარეობის გამო მოუხდა, რადგან მათ სწავლის საფასურის გადახდა ვერ შეძლეს. 2005 წელს სტენფორდის უნივერსიტეტი გამოსცემს დროს ჯოხის გაიხსნა, თუ როგორ უფრო და კოლეჯში სწავლის დროს. საერთო საცხოვრებელი ოთახი არ ჰქონდა, ამიტომ მეგობრებთან შევედგებოდი, დამეს იტყავე ათევედა, შიმშილობდა, ლუკმაურის საშინელებად, "კუკა-კოლის" ცარიელ ბოთლებს ავროვებდა და 5 ცენტზე აბარებდა, კვირაობით კი მთელი ქალაქის ფეხით გავლა უხდებოდა, რომ კრიზის-საიტების ტაქსირში უფასო სადილი მიეღო.

ჩვენი პირობები

1975 წელს, როდესაც სტივ ჯობსი კომპიუტერების მწარმოებელ კომპანია Atari-ში მუშაობდა, ერთ-ერთ ყველაზე ცნობილ ვიდეოთამაშზე მუშაობა დაეკისრა. საქმე ეხებოდა Breakout-ის მსგავს თამაშს Pong, რომლის წარმოება 1975 წელს დაიწყო.

ჯობსის სკოლის მეგობარი და Apple-ის თანადამფუძნებელი — სტივ ვონზიანი ისწავლის, რომ სტივ ჯობსს Breakout-ისთვის ბექდურის პლატის შექმნა დაეკისრა. კომპანია თითოეულ შემცივრებულ ჩიპში 100 დოლარს იხდოდა. ჯობსმა სამუშაოდ ვონზიანი მიიწვია და დაირბინებული გასამრჯელოს თანაბრად გაყოფას დაპირდა. თითქმის მთელი სამუშაო ვონზიანმა შესრულა და ჩიპების რაოდენობა 50-მდე შეამცირა. სტივ ჯობსმა უთხრა, რომ კომპანიამ 750 დოლარი გადაუხადა, სინამდვილეში კი 5.000 დოლარი მიიღო. სტივმა თითქმის მთელი ფული თავისთვის დაიტოვა და ვონზიანს, რომელმაც არაფერი იცოდა, მხოლოდ 375 დოლარი გადაუხადა.

დასავალი პირადი ცნობრება

სტივ ჯობსი ლორინ პაულეზე იყო დაქორწინებული. ოჯახურ ცხოვრებას ცნობისმოყვარეთაგან საკულდაგულად მალავდა. წყვილმა 1991 წლის 18 მარტს იქორწინა. მათ 2 ქალიშვილი და ვაჟი შეეძინათ.

მწარადი და

ღვიძლი და — მონა სიმპსონი სტივმა 27 წლის ასაკში გაიცინა.

დასთან ურთიერთობამ ჯობსზე უდიდესი გავლენა იქონია. მის მონასაც ძალიან შეუყვარდა. მის როლმა — „სადაც გასურთ, ოღონდ აქ — არა“, რომლის მიხედვით 1999 წელს გადაღებულ ფილმში მთავარ როლებს ნატალი პორტმანი და სიუზენ სარანდონი თამაშობდნენ, ასეთი წარწერა ახლავს: „ჩემს ძმას, სტივს“. „ჩვენ ძალიან ახლის ვართ ერთმანეთთან, მისით აღფრთოვანებული ვარ“, —

და. ზოგიერთის ცნობით, ჯობსს ხანმოკლე რომანი მსახიობ დაიან კიტონთანაც ჰქონდა.

პირადი პალიციონი

ლორინ პაულეთან შექმნილი 3 შვილის გარდა, ჯობსს უფროსი ქალიშვილი — ლიზა ბრენან ჯობსიც დარჩა, რომელიც 1978 წელს მსახიობ კრისან ბრენანთან შეეძინა. თავდაპირველად სტივი მამობაზე უარს ამბობდა, სასამართლოში ირწმუნებოდა, რომ იგი უშვილო იყო, მაგრამ მოგვიანებით, გოგონა შეიღდა მისც ალიარა და პარკვარდის უნივერსიტეტში მისი სწავლა დააფინანსა. ლიზა ბრენანმა უნივერსიტეტი 2000 წელს დაამთავრა და ახლა ერთ-ერთ უწინაღობი მუშაობს.

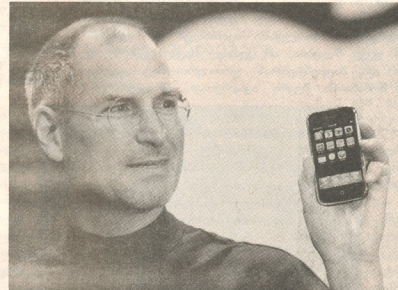
საქარანაპიციონი

სწორი გზის სწორი

ჯობსს არასდროს დაუმატავს, რომ ახალგაზრდობაში „ეღვსება“ მოიხმარდა და ამბობდა, რომ ეს მის ცხოვრებაში ერთ-ერთ უმნიშვნელოვანესი საქციელი იყო. ცნობილია, რომ სტივი ვეგეტარიანელი იყო და ხორცეულის არ მიირთმევდა, რადგან ამ მიმდინარეობის მიმდევრებს მხოლოდ თევზების, ზღვის პროდუქტების, მცენარეული საკვების, კვერცხისა და რძის პროდუქტების ჭამის ნება აქვთ. იგი აღმოსავლური მედიცინის დამფასებელი იყო და როდესაც ავთვისებიანი სიმსივნით დაავადდა, მკურნალობის ალტერნატიულ მეთოდსა და სხვადასხვა სპეციალურ დიეტას მიმართა, მაგრამ 2004 წელს იძულებული გახდა, ქირურგებისთვის მიემართა.

ჯობსის კონება

Apple-ის ხელმძღვანელის თანამდებობაზე სტივ ჯობსის ხელფასი წელნადმი მხოლოდ 1 დოლარი შეუდგენდა, მაგრამ უმდიდრესი ადამიანი იყო. იგი Apple-ის 5,426 მილიონი აქციისა და კომპანია Disney-ის 138 მილიონი აქციის მფლობელი იყო. უწინაღობი Forbes-ის მონაცემებით, 2009 წელს ჯობსის ქონება 5,1 მილიარდ დოლარს შეადგენდა და ყველაზე მდიდარი ამერიკელების სიაში 43-ე ადგილი ეკავა.

განაცხადა მონამ ერთ-ერთ ინტერვიუში. ჯობსი კი ამბობდა, რომ მონა და მისი ოჯახი მსოფლიოში საუკეთესო მეგობრები არიან. და-მა ტელეფონი ყოველდღე საუბრობდა, ჯობსი ნიუ-იორკშიც ხშირად მიდიდა მასთან სტუმრად და მშობლების ამბავს მისგან იგებდა.

ჯობსის რწმანა

აღან დომიწმანის არაავტორიზებული ბიოგრაფიაში — „სტივ ჯობსის მწორედ მოსვლა“, ავტორი ამტკიცებს, რომ ოდესაც ჯობსი ჯერ ბავშვს ზედებოდა და ამის დასამტკიცებლად, სტივის კოლეჯის მეგობრის ნაამბობს იყენებს, რომელიც დიქრობს, რომ ჯობსი ბავშვის საყვარელი უფრო იმტრომ გახდა, რომ მას სტივის უსაყვარლეს მუსიკოს ბობ დილანთან ჰქონდა რომანი...

კიდევ ერთ არაავტორიზებულ ბიოგრაფიაში — „ხატი. სტივ ჯობსი“, ავტორები — ჯეფრი იანგი და უილიამ საიმონი ვარაუდობენ, რომ ჯობსს ბავშვზე დაქორწინება სურდა, მაგრამ შეეშინდა, რომ 41 წლის ბავშვი შეიღებს ვერ გაუწინადა. მოგვიანებით ბავშვაც დაადასტურა, რომ მცირე ხნის განმავლობაში სტივ ჯობსთან ახლო ურთიერთობა ჰქონ-

პირული მონაზონი ქართველ ავადმყოფებს უვლის

„საქართველო ჩემი მეორე სახოვოა, კახიან შამიყვარდა“

კათოლიკე მონაზონი — დედა კორინა იტალიიდან საქართველოში 12 წლის წინ ჩამოვიდა და მას შემდეგ, ლოგინად ჩავარდნილ მოხუცებსა და ავადმყოფებს უვლის. იგი წმინდა კამილოს მსახურ დედათა კონგრეგაციის წარმომადგენელია. 1998 წლიდან თბილისში, თბილესკა „კამილიელთა ორდენის“ (კაცთა მაცხოვარი) პოლიკლინიკა ფუნქციონირებს და სოციალურად დაუცველ ადამიანებს უფასოდ ემსახურება. „კამილიელთა ორდენი“ მთელ მსოფლიოში სამედიცინო ძველმოქმედებას ეწევა. 2009 წლამდე პოლიკლინიკა პაციენტებს უფასოდ ემსახურებოდა და მათ წამლებითაც ამარაგებდა. ახლა კი ნაწილობრივ ფასიანი, მაგრამ 3 მონაზონი და პროფესიონალი ექიმები აღრიცხვავს მყოფ მოსახლარ ადამიანებს ისევე უფასოდ ემსახურებიან. მონაზვნები მწლილიერ ავადმყოფებს სახლებში აკითხავენ და უხანაროდ უვლიან. დედა კორინა უკვე წლებია, ამ კუთილ საქმეს ემსახურება. ქართველი უფასოა და პაციენტებთან ურთიერთობაც გაუბადვილდა. სწულთა მსახურ მონაზონს ბევრი ავადმყოფი ემადლიერება.

ენ, რომ ამას უპრობლემოდ ვაკეთებ და ამით ავადმყოფს დისკომფორტი არ ექმნება, უკვირო. ასე რომ, პირველ რიგში, ავადმყოფს ვნებთ, პამპერსის უცვლილი, ვანსერის თევზი და სახლებში ისე ვტოვებთ. თვითი ერთხელ, თითოეულს საკვებით, პამპერსითა და საჭირო მედიკამენტებით ამარაგებთ. იტალიიდან პროდუქტებით, წამლებითა და ტანსაცმლით დატვირთული კონტეინერები ჩამოიღის და ამას უმწურო ადამიანებს ვუწანილებთ.

— ავადმყოფებს ყოველდღე აკითხავენ?

— დიას. არიან ისეთებიც, რომლებსაც შეილებიც ჰყავთ, მაგრამ მათთან მინც დავდივართ. ბერძენურ შეილისთვის მწლილიერ დედებს დაბანა მისწავლებია. მაგეს ისეთებიც, რომლებსაც სხეულზე ნაწილები აქვთ და მათ სპეციფიკური მოვლა სჭირდებათ. ერთერთის შეილა ჩემგან ისწავლა ეს პროცედურა და დანარჩენ დედებში თვითონ უვლის.

— ნაწილის მოვლა და მომუშაება ადგილი წამდელივარ არ არის. თქვენი მკურნალობის კურსი შედეგიანია?

— ძალიან კმაყოფილი ვარ შედეგით. 17 წლის ბიჭი საავადმყოფოში ერთი თვე იწვა. ოჯახს სამკურნალო ფული არ ჰქონდა. ხომ იცით, თუ ფული არ გაქვს, ყურადღებას არავენ გაქცევს. ექიმებმა დედამისის უთხრეს, — საავადმყოფოში დაბერის დატოვებას აზრი არა

ჩვენი პაციენტები ძირითადად მოხუცები და ტრელები არიან

თბა სპრეცილაპა

— გვიამბოთ თქვენ შესახებ.

— პერუსში დავიბადე. 10 დამა ვართ. ადამიანი თვითონ ირჩევს ცხოვრების გზას — ვისაც გათხოვება უნდა, თხოვდება და შეილებს ზრდის, ვისაც უფლის სამსახური — ამ ვითა მიდის. 17 წლის ვიყავი, ტაბარში რომ მივედი; 22 წლიდან უკვე მონასტერში ვცხოვრობდი. ჩვენი მონაზვნები აფრიკიდან რომ ბრუნდებოდნენ და იქაურ გამოცდილებებზე საუბრობდნენ, მინდოდა, მეც წასულიყავი და იქ მცხოვრებთ დაეხმარებოდი. ბერეს ვფიქრობდი აფრიკაში წასვლაზე, მაგრამ ჩვენი დედამ მითხრა, საქართველოში ერთი დედაო მჭირდებაო და უსიტყვოდ დავთანხმდი...

— მაშინ ჩვენს ძველანზე რა ინფორმაციის ფლობდით?

— საქართველოზე არაფერი ვიცოდი. რომ ჩამოვიდი, ქართლის შესწავლა დავიწყე. ძალიან გამოქირდა, მაგრამ პრობლემა დადგელი და ახლა ავადმყოფებთან ურთიერთობა აღარ მიჭირს. ჩემთან ერთად ორი ქართველი გოგონა დიდის მოხალისედ და ავადმყოფებს ერთად ვუვლით. უფლის წინაშე კუთილ საქმეს ვაკეთებთ. ის გოგონებც მორწმუნეები არიან. ბევრ მართლმადიდებელ ქრისტიანს ვემსახურებო...

— როგორია თქვენი ერთი დღე?

— როგორც ყველა მონაზონი, დილას 6 საათზე მეც ლოცვით ვიწყებ. ყოველდღე, 8-ის ნახევარზე მამები წირვას ატარებენ. ამის შემდეგ ესაუბოზობთ, მერე პოლიკლინი-

კაში მოვდივარ და ავადმყოფებთან ინასავლელად ვუზაბდები. ამუბად 30 ადამიანს ვუვლი. პირველ საათზე შესვენება გვაქვს; ამ დროს ისევე ცლოცულობ და მერე ისევე სამუშაოს ვებრუნდებით.

— მწლილიერ ავადმყოფებსაც უვლით, არა?

— დიას. ჩემი პაციენტები ძირითადად მოხუცები და ინვალდები არიან. სახლში ვაკითხავთ, რადგან გადაადგილება არ შეუძლიათ. სანამ საქართველოში ჩამოვიდოდი, სასწავლო ცენტრში სპეციალური კურსი გავიარე და უფროსი ექთანის სერტიფიკატზე ავიღე. სწორედ იქ ვისწავლე მწლილიერ ავადმყოფის მოვლა. მზირად, ოჯახის წევრები ასეთი ავადმყოფის დაბანას ვერ ახერხებენ. როცა ხედავ-

აქვს, დიდი-დიდი, ერთი თვე იცოცხლოსო. ქალმა სახლში წამოიყვანა და შემთხვევით შეიჭრა ჩვენი პოლიკლინიკის არსებობის შესახებ. მისამართი დამიტოვა და მისთვის, მასთან მიხსულყავი. არადა, მხოლოდ ქალებს უვლი, მაგრამ ის ქალბატონი ისე შეუცვლად, მათთან ჩვენს ექთან ბიჭთან ერთად წავედი. ავადმყოფის ნაწილები მაცვენებს. სამწინელი სიტუაცია იყო, ფაქტობრივად, ხორცის ლაზობა იყო დანწყებული... დავამშვიდე, — ხვალ ქირურგთან ერთად მოვალ-მეთქი. პოლიკლინიკის სამედიცინო დირექტორს (იური მელაშვილი) ვუთხარი, ავადმყოფთან სახლში უნდა გამომოყვან-მეთქი. ფაქტობრივად, იქვე ოპერაცია ჩაატარა. მერე მათთან ყოველდღე დავდიოდი,

მალაჩის ვუსკამი. მას შემდეგ მ ნელი გავიდა და სახედნიეროდ, ის ბიჭი თავს კარგად გრძობდა. უფლის ნება იყო, რომ ეს სასწაული მომხდარიყო. იმის შემდეგ ერთ-ერთ ქალბატონსაც გავესწიე დახმარება. ეკას მე-8 საავადმყოფოში უთხრეს, რომ სასწრაფოდ საოპერაციო (ნაწლავების ოპერაცია) იყო. ორი მცირეწლოვანი ბავშვის მარტოხელა დედას კი ოპერაციის ფული არ ჰქონდა. მე-8

და ძისშვილმა შეიკვდლა. მას სოციალური დახმარება მოუხსნეს. ახალი წლებით, თუ დაძმობი სოციალურად დაუცველთა ბაზაში არ არის დაფუძინებული, ჩვენი პოლიკლინიკა ვეღარ დავხმარებთ. გამგებოშიც კი მივიდა იმის გასარკვევად, თუ რატომ მოუხსნეს ქალბატონის დახმარება და აღდგენა ვიხვე, მითხრეს, ქალბატონი ნანა სადაც ცხოვრობს, იმ ოჯახის ქონება შეუფასა და დახმარება ამიტ-

ლის ნინაშე მიღეს ვაცეთე, არასოდეს ვეცდები ავადმყოფს, კათოლიკე ვაღი-მეთქი! ისე, ჩემი პაციენტი იელაველი ან სხვა სექტის წარმომადგენელი რომ გახდეს, ამაზე ნამდვილად გაგებარადები...

კიდევ ერთ ამბავს მოგიყვები: 5 წლის გოგო დაუნიშნით დაავადებული იყო. დედა ძალიან განცდიდა. იმედი არ ჰქონდა, რომ მისი შვილი საკუთარი ფეხით გაივიღდა. ვაიმედებდი. პოლიკლინიკაში მოჰყავდა, მასაფებს ვუტარებდით და სახედნიეროდ, ის გოგონა ახლა დადის. ისე, აგრესიული ბავშვი კია; დედა გვერდიდან არ იშორებს. ვურჩიე, ამ კატეგორიის ბავშვებთან ერთად სკოლაში მიყვანა, მაგრამ ვერ დაეთყოლება. არადა, ბავშვებთან ურთიერთობას ის ნაწელიდა... ძალიან ბევრი მარტოხელა დედაა საქართველოში და როგორც შეგიძლია, მათაც ვეხმარებით... პოლიკლინიკაში განახლებული ტექნიკური აღჭურვილობა გვაქვს და ყველა პროფილის ექიმი მუშაობს. გვეყვს ცერებრალური დამბლით დაავადებული პაციენტებიც. სამედიცინო რეაბილიტაციის კაბინეტიც გაიხსნა, იქ 2 პოლენელი მასაჟისტი მუშაობს. ჩვენთან ინსულტანებიც მოდიან. უმეტეს შემთხვევაში, ადამიანები იმის გამო ინვალიდებიან, რომ ბატონი არ ჰყავთ, ინსულტის შემდეგ რეაბილიტაცია რომ გათარონ. ძალე ჩვენთან საუკეთესოდ აღჭურვილი სარეაბილიტაციო ცენტრი გაიხსნება და ასევე, ინვალიდებისთვის თავშესაფარიც იქნება. 24-საწლიანი სტაციონარში ის ინვალიდი ადამიანები იცხოვრებენ, რომლებსაც მომვლელი არ ჰყავთ. კამილიელთა სტაციონარი სომხეთშიც არის და თუ ჩვენს პაციენტს ოპერაცია დასჭირდება, იქაც ვვხვებით და უფასო ოპერაცია უტარდება. ■

ერთი პაციენტი მყავდა – ქირურგს მისთვის ფახი უნდა მოეპრა, განგრანა ჰქონდა დაწყებული, მგრანა მარნალოხის შედგად ფახი გაღაპარჩინეთ

საავადმყოფოს მთავარ ექიმს ვიცნობდი. სოციალურად დაუცველი ავადმყოფებს ჩვენს უფასო პოლიკლინიკაში ხშირად გზავნიდა. ჰოდა, პირდაპირ მისთან მივიდი და ვიხვეთ, ამ გოგონა ოპერაცია უნდა გაუკეთეთ მეთქი და დავითანხმე. პამბიდან დანეყებული, ყველა საჭირო მედიკამენტი საავადმყოფოში ჩვენი პოლიკლინიკიდან მივიტანე. ავადმყოფს გვერდიდან არ მოვცილებივარ. მოკლედ, ახლავარდა ქალის სიცოცხლე გადავარჩინეთ... კიდევ ერთი პაციენტი მიყვდა — ქირურგს მისთვის ფეხი უნდა მოეპრა, განგრანა ჰქონდა დაწყებული, მაგრამ მკურნალობის შედეგად ფეხი გადავარჩინეთ, მხოლოდ თითების ამპუტაცია გაუკეთდა. იმ პაციენტთან ყოველდღე ვავდიოდი, ჭრილობას ვუხვევდი. ის პროფესიით მასწავლებელი და დღეს სკოლაში მუშაობს. მიხარია, რომ კარგადაა.

ომ მოეხსნა; თავისი საშარეულო და ცალკე მოციხველი უნდა ჰქონიდა, რომ დახმარება დაეინშინოს. ეს სა-მართლიანია? იქ ხომ არაფერი არ არის ამ ქალბატონის!.. მას, როგორც შემიძლია, ისე ვეხმარები, მძიმე მდგომარეობაში მყოფს ხომ ვერ მივატოვებ! ეს პრობლემა აქ რომ ვერ მოვაგვარო, რომში, ჩემს უფროსთან დავრეკე და სიტუაცია აუხსენი. მათგან დახმარების განვეცხ თანხმება მივიღე.

— თქვენ რომელიმე პაციენტს საწარმოებთ ხომ არ შეუვლია?

— ჩემთვის რა შინაგნობა აქვს იმას, ვის რა რწმენა ექნება? 30 ადამიანიდან, რომლებსაც ვუვლი, მხოლოდ ერთია კათოლიკე, დანარჩენები — მართლმადიდებელი ქრისტიანები არიან. როცა ვხვდები, რომ ადამიანი სიკვდილის პირას არის მისული, მის ახლობელს ვურჩევ, სახლი მოძღვარი მოიყვანონ, მომავლედამე მას აღსარება ჩააბაროს და ისე წავიდეს ამ ქვეყნიდან. მუ უფ-

— თქვენს სამშობლოში, ზერუში თუ დადისხართ ხოლო?

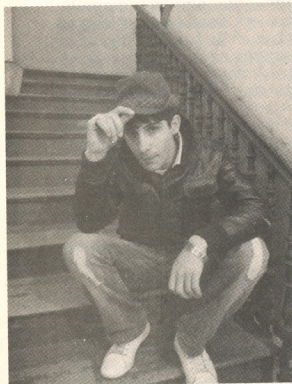
— რაკი მონახონი ვარ, ჩემს ქვეყანაში წასვლის უფლება 3 წელიწადში ერთხელ მაქვს. ამ წესის დარღვევა არ შეიძლება. წელს ვიყავი წასულდი. დედა გარდამეცვალა, მამა კი ცოცხალია. ჩემი და-ძმები დაქორწინებულები არიან და შვილები ჰყავთ. ყველანი მოვიხახულე... საქართველო ჩემი მეორე სამშობლოა, აქაურობა ძალიან შემეყვარდა... მეცოდება ღარიბ ადამიანები, რომლებსაც საავადმყოფოში მისვლის საშუალება არა აქვთ. უამრავ ნინაბამდეგობას აწყდებიან. ახლა ქალბატონი ნანას ვუვლი, რომელიც ლოგინადა ჩავარდნილი, სახლი არა აქვს

პოლიკლინიკაში ყველა პროფილის ექიმი მუშაობს

ქვეყნის კერძის რეცეპტები და მეგობრისთვის დაწერილი ხატი

„ახალბადა მომღერალს ნებაჲ, რაბომ არ უნდა შემიფიქონ ხელი?“

ელენე ბასილიძე

— 16 წლის ვიყავი, მუშაობის დაწყება გადავწყვიტე. თავდაპირველად ერთ-ერთ რესტორანში მივედი, ვიფიქრე, ბარმენად ან მიმტანად ვიმუშავებ-მეთქი. რესტორნის მენეჯერმა მკითხა, — კარტოფლის გათა თუ იცოი? რა იცოდა, რომ მზარეულობა მუხერხებოდა, ახალ წელს ან ოჯახის წევრების დაბადების დღეზე, სუფრას მე ვმლიდი და როცა ვუთხარი, რომ სამზარეულოსგან „შორს არ ვიყავი“, მუშაობის დაწყება შეფ-მზარეულის დამხმარედ შემომთავაზა. ცოტა ხანში კი შეფ-მზარეული სამსახურიდან წავიდა და მის ადგილას მე დავინაცხე მუშაობა. საქმეს დამოუკიდებლად კარგად გავარდვი თავი, მაგრამ იმ სამსახურის შემდეგ ერთ-ერთ „სტიკიბარში“ დავინაცხე მუშაობა, სადაც სამზარეულო გვექონდა და სტუმრები კერძის მომზადების პროცესს თვალყურს ადევნებდნენ. მეც ვცდილობდი, მათთვის შოუ მომწეყო და განმეცვიფრებინა. ხშირად სტუმრები შოუს სანახავად უფრო მო-

ვიძინი აბაპიანური პროფესიონალი მზარეულია. მზარეულის დამხმარედ დავინაცხე მუშაობა და მას შემდეგ შეფ-მზარეულად არაერთ რესტორანში უმუშავია. გარდა იმისა, რომ არაჩვეულებრივ კერძებს ამზადებს, ხატავს, წერს და მღერის კიდევ და რამდენიმე თვის წინ, გადამწერა, თავისი ვოკალური კარიერისთვის დაეთმო დრო და რამდენიმე სიმღერაც ჩაწერა.

დიოდნენ. მასსოვს, ერთხელ ხალხის გაოცება ისე მოვიწოდებ, რომ ტყვიდან დიდი ალი ავარდა და ჭერიც კი დაატყნა (იღიშის).

— საფრთხი კერძებს თავად იგონებდი?

— რა თქმა უნდა! სამზარეულოში ნებისმიერ კერძს ვამზადებ, მაგრამ ჩემი „პროფული“ ხორციანი კერძია. ამ პროდუქტისგან ათასნაირი კერძი მაქვს გამოგონილი... უმეტესად სტუმრები სამზარეულოში შემოდის დაწინაურებული, რომ ჩემთვის მადლობა გადაუხადებ, როგორც წესი, ასეთი რამ ხშირად არ ხდება. ერთი მწერალი მამაკაცი, ყოველი სტუმრობისას, სამზარეულოში მოდიოდა და იმ დღეს რომელი სავირ-მო კერძიც გვექონდა მენიუში, იმ კერძზე ექსპრომტად დაწერილ ლექსს გვიკითხავდა.

— საზღვარგარეთაც მუშაობ- შეფ-მზარეულად, არა?

— კი, თურქეთიდან შექმნიან ჩემი მომთავაზებს მუშაობის დაწყება. მეც დავთანხმდი, ვიფიქრე, რომ საინტერესო იქნებოდა, ამასთან, გამოცდილებასაც მივიღებდი... თურქეთში ჩასულმა რესტორნის მუშაკთაგან

ჩემი მომზადებული კერძები რომ გავსინჯე, შეფ-მზარეულად დამინიშნეს. ჩემი ფუნქცია იყო, მომზადებული კერძებისთვის გემო გაემსინჯა. ფაქტობრივად, გასაკუთრებული არაფერი მქონდა, მხოლოდ კერძების გემოზე ვზრუნავდი. დღესაც მთავაზობენ თურქეთში სამსახურს, მაგრამ მათს ვიკავებ, რადგან სხვა გემოები მაქვს.

— გათვალისწინებული შეთხვევები სამზარეულოში ხშირდება?

— კი, მაგრამ არ მასსოვს შემთხვევა, სტუმარს ჩემი მომზადებული კერძი დაუნუნებინოს, აი, ჩემი დაუდევრობის გამო, უზერხულ მდგომარეობაში კი ჩავფარდნივარ... ერთხელ, სამზარეულოში წელს ზემოთ მიმწველი აღმოვჩნდი. რესტორანში ბოჭუმმა იჩხუბეს, ერთ-ერთს ტანსაცმელი უშეშახის და მთხოვა, რაზე მათხმეო. ჩემი სახლამდე მისვლა შეუძლო. მზარეულის ფორმა გახმავდა, ჩაცვა და წავიდა (იციანი).

— ვიცი, რომ მღერის კიდევ...

— კი, ვეღერი და ვხატავ ახლა კი ნივნულ მუშაობ, რომელშიც მხოლოდ ჩემი ექსკლუზიური რეცეპტებით შექმნილი კერძები შევა. ამას გარდა, მკითხველს არაერთი სახარებლო რჩევის მიღება შეეძლება. რაც შეეხება ჩემი ხატვით გატაცებას, სახლში არც ერთი ნახატი არ მაქვს, მათ აუცილებლად ვინმეს ვუწევი. ამას წინათ, მეგობარს ერთი ხატის შექმნა უნდოდა, რომელიც ძალიან ძვირი ღირდა და მთხოვა, — იქნებ დამინეროო? ხათრივერ გავუტყუე, მართალია, მაშოსგან ვურთხევა არ ამიღია, მაგრამ მეგობარს ხატი დავუწერე და შედეგად აკურთხებინა კიდევ.

მე და რუსა სერგია ლუკის ჩაწერის ვაიმარები

— მუსიკალური განათლება თუ გაქვს?

— არა და არც ერთ ინსტრუმენტზე არ ვუკრავ. ბავშვობიდან ვმღერი. როცა სიმღერის ტექსტის ვერ, თან მის მელოდიას ვლიტინებ და მხოლოდ არანჟირებას სჭირდება. შემდეგ უკვე სიმღერას სტუდიურად ვიწერ. სხვათა შორის, რამდენიმე კომპოზიტორს ძალიან გაავკვირვებ: — მუსიკალური განათლება არ გაქვს და მელოდიასაც წერო?!

— სად შეუძლიათ მსმენელთა შერი სიმღერის მოსმენა?

— მათი მოსმენა მხოლოდ ერთ რადიოში — „საქართველოს ხმაზე“ შესაძლებელი. ჩემს სიმღერას ინტერნეტსაიტებზეც ვათავსებ. რაც შეეხება სხვა რადიოებს, ისე მოხდა, რომ დიდი მცდელობის მიუხედავად, ჩემი სიმღერა არ მიიღეს.

— რატომ, მათი რადიოს ფორმაც არ შეეაბამებოდა?

— სიმართლე გითხრათ, სიმღერა არც კი მოუსმენიათ. ერთხელ მითხრეს, სხვა დროს მობრძანდითო, მეორედ მოუსმინეს და დაინუნეს, მინორული სიმღერააო. მესამედ, „ცნობილი სახე“ არ ხარო, ერთხელ სახელის შეცვლაც შემოთავაზეს, ქართულ შოუბიზნესში არ გამოგადგებაო (იციინის). სრულიად უცხო ადამიანები, რომლებიც საქართველოს სტუმრობენ, უპრობლემოდ იქმნიან იმიჯს, იოლად „იქაჩებიან“ და შემსავე ქვეყანაში ახალბედა მომღერალს ნეტავ, რატომ არ უნდა შემიწყონ ხელი?! სხვათა შორის, რადიოს წარმომადგენლებს არ უთქვამთ, სიმღერის „დატრიალებში“ ფული უნდა გადაიხადო, მაგრამ უთქმელადაც ცხადი იყო, რომ უფულოდ ისინი ეთერში არავფერს გაუშვებდნენ.

— ვიცო, რომ შენი სიმღერა ერთ-ერთ რუსულ რადიოში „ტრიალებდა“...

— კი, ეს სიმღერა ჩემი მეგობრის რჩევით ჩავენერე, ინტერნეტის საშუალებით ერთ-ერთ რუსულ რადიოს დაგუკავშირდი და ჩემი სიმღერა გაუვტავინე, რომელიც სხვა სიმღერებთან ერთად, რამდენიმე დღე ეთერში „ტრიალებდა“ და მსმენელს მათგან თავისი ფავორიტი სიმღერა უნდა ამოერჩია. აღმოჩნდა, რომ ჩემმა სიმღერამ გაიმარჯვა და დღესაც „ტრიალებს“ იმ რადიოში.

— კავშირის გაგრძელებას რუსეთში ხომ არ აპირებ?

— კი, რატომაც არა?! დიდი სიამოვნებით... ამაზე ვუშვამო და იმე-

დი მაქვს, რუს მსმენელს დავაინტერესებ...

— არ გეზინა, ქართველი ხალხის მოვლადებზე რომ მიგეჩინებ?

— პო, მაგრამ ეს დამოკიდებულედა არ მამუნიებს. პოლიტიკაზე პოლიტიკოსებმა იფიქრო, ხოლო რუსე და ქართველ ხალხს რაც შეეხება, მე, როგორც ქართველს, რუსი ხალხის მიმართ ზიზღი არ მაქვს. ბევრი რუსი მეგობარი მყავს და ძალიან ადამიანები ყველგან არიან, ამ ორი ქვეყნის ხალხის ინტერესები კი პოლიტიკას არ უნდა შეეწიროს.

— რომელიმე კლუბში ხომ არ მღერი?

— კი, სხვადასხვა კლუბიდან მომდის ხოლმე მოწვევა და მეც ვმღერი. ძალიან მინდა, ზენდი მყავდეს და იმედო მაქვს, უახლოეს მომავალში ამ სურვილს ავისრულებ.

— სამომავლო გეგმებზე რას მტყუნი? ახალი სიმღერის ჩანერას ხომ არ აპირებ?

— კი, მე და რუსა სერგია დუეტის ჩანერას ვაპირებთ. სიმღერა რუსულენოვანი იქნება, გვინდა, რომ ეს სიმღერაც რუსეთში გავგზავნოთ. ამას გარდა, კიდევ ერთი ქართული სიმღერის ჩანერას ვაპირებ. ამასთან, საახალწლოდ ჩემი წიგნიც გამოვა და მოკლედ, საქმეებში ვარ ჩაფულული (იღიბის).

ურნალი „ისტორიანი“ წარმოგიდგამთ!

ლევან გოთუა

ლევან გოთუას მიერ გადასახლებაში დაწერილი მართვალაბის გვირუკი აეკავა. 8 ნიგნად!

ნიგნი I

გვირუკი პარაში

„სტარაინის“ ყოველ ნომერთან ერთად, თვეები ერთხელ შექმნილი შეიძინოთ „გვირუკი პარაშის“ თითო ნიგნი (ნიგნის ფასი 3 ლარი)

„7 შვილის დედა გუგულებელია, იმედით სავსე არ იყოს“

ელეონორა უგულავასა და შალვა ილიანაშვილს 7 შვილი ჰყავთ. ქალბატონ ელეონორას მე-8 შვილის გაჩენის სურვილიც აქვს, მაგრამ შვილი უკრძალავენ. მიუხედავად იმისა, რომ მატერიალურად ძალიან უჭირავთ, ამაზე ლაპარაკი არ უყვართ. ქალბატონმა ელეონორამ მითხრა: „ჩვენი გასაჭირი ჩვენს ოჯახშივე რჩება, ნუნუნი არ გვიყვარს. შვილები იმიტომ არ გამოიჩინა, რომ ხელი გავიშვირო და მოწყალეობა ვითხოვო“.

მარბე მონიშვინი

— მე და ჩემი მეუღლე თბილისში დავიბადეთ გუგუზარდით. ერთმანეთი სამტრედიისში, მეგობრის ქორწინებაში გავიცანით. მე ბატარძლის მეგობარი გახდით, მომავალი მეუღლე კი — სიძის. შალვას მოვეწონე და ჩემს ახლობელს ჩემი ტელეფონის ნომერი გამოართვა. ერთი თვის შემდეგ დამირეკა და შეხვედრა მიხსოვა. უარი ვუთხარი, მაგრამ როცა მითხრა, რაღაც უნდა გადმოგცე და იქნებ ცოტა ხნით მაინც მოახერხო ჩემი ნახვაო, შევხდი. მან კონიაკით სასუბოთლი გადმოგცა (ბოთლს ქალის სილუეტი ჰქონდა) და მითხრა, ამას დიდი სიყვარულით გჩუქნითო. შემდეგ კინოში ნავედით და ჩვენი სიყვარულიც იმ დღიდან დაიწყო... 4 წლის შემდეგ ოჯახი შევქმენით.

ბევრ შვილს ყოლა თავიდანვე გინდობდა?

— თავიდან ვეცდებოდი, რომ მხოლოდ ერთი შვილი გაგვეჩინა და მასზე გვეზრდა, მაგრამ როგორც უფროსი, ასე არ გამოგვივდა (*ღვირის...*). ზედროსი — ანა 19 წლისაა, შემდეგ მოიდა — თუცა, შოთიკო, ფოტინე, თეკლე, მუსქალი, ნაბოლარა — მირანდა კი 7 წლისაა. მირანდას გარდა, სახელი ყველას მეუღლემ შეურჩია.

ამდენი შვილიც გაზრდა რთული არ იყო? ვინ ეტყობოდათ?

— რა თქმა უნდა, რთული იყო იმიტომ, რომ მარტოს მიწვედა მათი გაზრდა. როცა შინ იყო, მეუღლემ ვეხმარებოდა. ჩვენ ერთმანეთის გვერდით დგომით ყველა სიძნელეს ვუძლებდებოდით და დღემდე ასეა. შემდეგ უფროსები ნაშობიზარდენ და ბატარებზე ზრუნვა დაიწყეს, რის

შემდეგადაც ცოტა ამოკუსითქე. ბავშვებს ერთმანეთი ძალიან უყვართ. ხანდახან კამათობენ კიდევ, ძირითადად გოგონები და ისიც — ტანსაცმლის გამო, მაგრამ მალე რიგდებიან. ცუცა ძალიან მეხმარება — ბაზარში პროდუქტების საყიდლად დამყვება, სახსრაც ალაგებს და კერძების მომზადებამაც მხმარება. სხვათა შორის, გემრიელად

თავიდან ეუჭირებოდი, რომ მხოლოდ ერთი შვილი გავჩენისა და მასზე გვეზრდა, მაგრამ რთულიც ხელდა, ასე არ გამოგვივდა

ამზადებს. ანაც მეხმარებოდა, მაგრამ ცოტა ხნის წინ გავვიტოვებოდა, გაიპარა. ამის გამო მასზე გაბრუნებულ ვიყავი, მაგრამ ახლა შევერიგე.

მეუღლე თუ მეშობარს? რითი ირჩენით თავს?

— ჩემი მეუღლე ამჟამად უმუშევარია. როცა ცოლად გავყევი, მეზღვაური იყო, შემდეგ აფხაზეთის ომში იბრძოდა. ბოლომდე იქ იყო. ვერ წარმოიდგენთ, იმ პერიოდში რა ნერვიულობა და შიში გადავიტანე, მაგრამ დღერთის წყალობით, ცოცხალი დავეკბირუნე. ჩვენი ოჯახის სოციალურად დაუცველობა სიამოა — დახმარებას ვაპძლევენ. სახელმწიფო, როგორც მრავალშვილიან დედას,

თითო ბავშვზე 25 ლარით მეხმარება. დღესდღეობით ჩვენი ოჯახი ამ დახმარების იმედზეა. ოჯახში 9 სული ვართ და ჩვენი ძირითადი პრობლემა საცვებია. მოგვხსენებთ, ბავშვებს სრულფასოვანი კვება სჭირდებათ, ხშირად ამას ვერ ვახერხებთ ამის გამო ვნერვიულობ, მაგრამ არ ვნუნუნებ. ბევრი ნუნუნი და ტირილი ოჯახზე ცუდად მოქმედებს. ცხოვრებას იმედინად ვუყურებ. მიმანია, რომ გავჩირვებამ სულღირად არ უნდა გაგტყვოს. ხვალინდელი დღის, მომავლის იმედი არ უნდა დაკარგოს ადამიანმა.

— ეკ იმედინად უყურებთ ცხოვრებას...

— 7 შვილის დედა შეუძლებელია, იმედით აღსავსე არ იყოს. ამით ვამაყობ და ყოველთვის თავანუელი ვამდივარ!

— ყველაზე დიდი პრობლემა რა არის თქვენთვის?

— კარგი იქნება, თუ ჩემს ქმარს სამსახური გამოუჩნდება. მისი უმუშევრობა ყველაზე დიდი პრობლემაა ჩვენი ოჯახისთვის. მესმის, რომ დღეს ბევრი ადამიანი ჩვენზე უფრო ცუდ მდგომარეობაშია. ჩვენ სახელმწიფო მაინც გვეხმარება.

— შვილებზე რას იტყობთ?

— კარგი ბავშვები არიან. რაც მთავარია, ერთმანეთი უყვართ. მინდა, პროფესიას დაეუფლონ ანუ იმ საქმის შესწავლაში შეუწყო ხელი, რაც აინტერესებთ. არ მინდა, მო-

მავალში მისაყვედურონ, ჩვენივთის არაფერი გაგვიტეხო. უფროს გოგოს — ანას სტილისტობა უნდა და ვასწავლე. ცუცამ სილამაზის აკადემიაში კოსმეტოლოგის სრული კურსი გაიარა. ფოტინე აქსესუარებს აკეთებს, ბევრი კარგი ხანაული აქვს შექმნილი.

— მკაცრი დედა ხართ?

— მაკაცრი მკაცრია... ბავშვებს მისი დიდი ხათრი და მორიდება აქვთ. მე კი მათთან სიმკაცრე არ გამომდის. უფრო მათი მეგობარი ვარ. ყველაფერი შეუძლიათ მითხრან. ამიტომაც ვბრაზობ ანაზე — ვიცოდი, შეგვარებული რომ ჰყავდა, ბიჭიაც ვიცნობდი და არ მეგონა, თუ მაინც გამეპარებოდნენ...

რატომ ატარებენ მოზარდები იარაღს

„ღანა დაბაჰს, თავდაცვის მიზნით“

როგოსაც ქვეყანაში ენ. მანდატურების ინსტიტუტი შემოიღეს, მანაულებლბმაც და მოსნაულებების მშობლებმაც იფიქრეს, ეგ არის და ამოვისუნთქეთ, მანდატურები ბავშვებს დანაშაულის ჩადენის უფლებას არ მისცემენო, მაგრამ მნარედ შეცდნენ: თავიდან მართალია, ბავშვებს მათი შიში პქონად, მაგრამ მერე „აიშვეს“ და ახლაც ძველებურად, ჯობით დანასაც დაატარებენ და ერთმანეთისთვის საჭმელების გარჩევასაც ახერხებენ, შოლად ერთი განსხვავებთ: ადრე თუ პირდაპირ სკოლის ეზოში ინყებდნენ ურთიერთობის გარკვევას, ახლაც ერთმანეთის სკოლის გარეთ „უაღიბებდნენ“. ამ პრობლემაზე ერთ-ერთი სკოლის მოსწავლეს გავესაუბრე.

ლია ქაჯაიძე

ბიო, მათეკლასელი:

— დანა მეც დამაქვს. მართალია, სკოლის შერობაში ვერ შემაქვს, მაგრამ მის გარეთ იარაღის ტარების ვერავინ ამიკრძალავს.

— დანა რაში გჭირდება?

— თუნდაც, თავდაცვისთვის.

— ვისგან უნდა დავიცვა თავი? ბევრი მტერი გაყვს?

— ერთი მტრულად განწყობილი ადამიანიც საკმარისია საიმიხოდ, რომ სოციალურად გარეგნულად უკეთესი ვიყავი. პირადად მე, რაიმე ისეთ შარში არასდროს გაუჭვლივარ, მაგრამ რამდენიმე ხნის წინ გოგოს გამო ჩემი საუკეთესო მეგობარი დაჭრეს.

— ვინ დაჭრა?

— იმ გოგოს გიჟმა თავანისმცემელმა. არადა, მას ჩემი ძმაცაიცი უყვარდა, მაგრამ ეს ბიჭი ამბობდა: სიყვარულს ვერავინ ამახვებს“. ქალის გრამონა არავლეს ნიშნავს, მთავარია, კაცს უყვარდესო. მოდა, ჩხუბი მოუფიდათ, რა.

— დანებით ჩხუბობდნენ?

— ჩემს მეგობარს იარაღი რომ არ ჰქონდა, იმ ბიჭმა იმიტირაც აჯობა და დაჭრა. ლევანს დანა ჰქონოდა, ის ამდენს ვერ გაუთვლიდა. მოკლედ, არავინ იცის, როდის და ვინ დაბეჭდებდა თავს.

— შენც გაყვს შეყვარებულნი?

— მეცა, მაგრამ ჩვენ ურთიერთობა გარკვეული გვაქვს. სკოლაში ყველამ იცის, რომ მას ზედმეტი სიტყვაც არ უნდა უთხრან, თორემ ჩემთან ექნებათ საქმე.

— ახლაც არ მითხრა, რომ შენი ემონათა.

— ნუ, შეიძლება არ ემონათ, მაგრამ... არ მესმის, გოგოს გული სხვას თუ ეუთუთვის, მას როგორ უნდა ეარსიყო? ეს არასწორი საქციელია და ამისთვის ადრე თუ გვიან, ყველა დაისჯება!

— ის ბიჭიც დაისჯება, ვინც შენი ძმაცაიცი დაჭრა?

— კი, დაისჯება და თან, ძალიან მწარედ.

ბაიბო, მათეკლასელი:

— კარგა ხანია, ბავშვები იარაღს აღარ ატარებენ და „საქმეების გარჩევაც“ იშვიათად ხდება. ვფიქრობ, ეს მანდატურების დამსახურებია, რომლებიც ჩხუბისთავებს კუდში დასდევენ და მათ დანაშაულის ჩადენის უფლებას არ აძლევენ.

ლაშა, მათეკლასელი:

— იარაღი არ დამაქვს და მისი ტარების სურვილი არც არასდროს გამჩენია. თუმცა, არც იმათ ვამტყუნებ, ვინც დანას ჯიბით დაათრებს.

— რას გულისხმობ?

— ამქვეყნად ბევრი გიჟია და ვერ გაიგებ, ვის რა ნაშაულის თავში შეიძლება, არაფერი დამავო, მაგრამ ვილაპნ „საქმის გარჩევა“ მაინც დაგიწყოს. ხომ იცი, შარის მოდების არაფერი უნდა. შეიძლება გითხრან, ამ ადგილას რატომ გაიარეო და მატარად გეკოონ.

— ასეთი რაღაცები ქართულ სონამველეში კოდე ხდება?

— რატომ გიკვირს? სკოლაში შეიძლება, არავინ აგვიმარდეს, მაგრამ ვილაპნენ ნერვებს სკოლის ეზოს გარეთ „ინფარებენ“. ჩხუბის დროს ვინმე ნაძირალამ შეიძლება, დანა დაგიროს და თუ ძლიერი მუშტი იარა გავქვს, ცხადია, თავს ვერავრით დავიცავ და უმწეო ხდები. ამიტომაც ატარებენ ბიჭები იარაღს.

— მანდატურები არ გაკონტროლებენ?

— კი, მაგრამ სახლშიც ხომ არ გამოგვევინან? იარაღი სკოლაში არავის შეაქვს. ბიჭებს აქვთ ადგილები, სადაც თავიანთ ნივთებს ინახავენ, სკოლიდან გასვლის დროს კი მათ ისევე ჯიბეში იღებენ.

— შენ არავის გეგონა თუ საკუთარი მუშტის იმედით გაქვს?

— საკუთარი მუშტის იმედით მაქვს... ცხადია, როცა თავს რამდენიმე კაცი დაგესხმება, შიში თავისთავად გიჩნდება, მაგრამ მირჩენია, აქეთ დამჭირა, ვიდრე მე დავიღო ვინმეს ცოდაც — როცა ჯიბეში დანა გიდევს, ჩხუბის დროს თავს ვერ გააკონტროლებ და შეიძლება, ვილაპნ მოგაკვდეს კიდეც.

თინო, მესობრეკლასელი:

— ჩემს კლასელ ბიჭებს „ბაბოჩკები“ დააქეთ. ზოგჯერ მათი შენახვა გოგონებს გვიწევს. მაგალითად, როცა წვიმაა, ემონათ, — სამალავებში არ დასველებს, არ გაფუფქდესო და გვიხოვენ, ჩვენ ჩავიღოთ ჩანათაში.

— მანდატურები გოგონებს არ აკონტროლებენ?

— კი, მაგრამ ჩვენ უფრო მოხერხებულები ვართ, კარგად ვიტყუებით (იღიბის).

— იმაზე არ ფიქრობთ, რომ კლასელ ბიჭებს დათურ სამახურს უწიეთ?

— ზუსტად ვიცი, რომ ისინი ცუდს არაფერს გააკეთებენ, უსამართლოდ არავის დაზარავენ და მათ გამო ამიტომაც ვრისკავთ.

რა დაუტოვა ირაკლი ჩარკვიანი პარტიველებს

„ის გახლდათ ახვი, რომელმაც დროს გაუსწრო“

19 ნოემბერს მომღერალ ირაკლი ჩარკვიანს, იმავე — მეფეს 50 წელი შეურყლად აღბინდა. აღბინდა ამიტომაც, ბევრმა მოზარდმა მისთვის, მასზე რაიმე დამეჩნერა, მისი სიმღერის ტექსტები დაეძინებდა. მათ თხოვნას სიამოვნებით შეგუსრულებ. მომდევნო ნომერში კი შევეცდებით, მომღერალზე უფრო სიანტიერესო და თბილი წერილი მოვაგზავნო.

ქართული მუსიკოსი, პოეტი და ნიგნის ავტორი ირაკლი ჩარკვიანი 1961 წლის 19 ნოემბერს დაიბადა. იგი მოღვაწეობს უკანასკნელ წლებში ცნობილი იყო ფსევდონიმით — მეფე. ირაკლი ჩარკვიანმა მუსიკალური მოღვაწეობა 1976 წელს, ჯგუფ „არიშთან“ ერთად დაიწყო; შემდეგ მუშაობდა კალაუბრად ცნობილი, ინდი უბრის კოლექტივთან — „ბასი“ — რომელშიც უკრავდნენ დადა დადიანი, ბიჭოყ ოსიპოვი და კახა კვიციანი ალბომის (1988) გამოცემის შემდეგ მსხვერპლებმა მათი მუსიკის მიმართ დიდი ინტერესი გამოიჩინეს.

ირაკლის მონაწილეობით შემდგარი სხვა პროექტები იყო: ელექტრონულ-ალტერნატიული ჯგუფი

Childrens Medicine (საბავშვო მედიცინა), Daira — პროექტი, რომელიც ლივერპულში მოქმედებდა და რომელშიც ირაკლი და დადა დადიანი მონაწილეობდნენ.

ირაკლის პირველი სოლო ნამუშევარი გახლდათ სიმღერა War is Over. მისი პირველი სოლო დისკო, Swan Songs ჩაიწერა და გამოიცა 1993 წელს, გერმანიაში. ეს მნიშვნელოვანი სოლო დებიუტი გახლდათ და ქართულენოვანი ალტერნატიული დისკების ერთ-ერთ საუკეთესო ნიმუშად მიიჩნევა.

1994-1995 წლებში ირაკლი მუშაობდა მუსიკაზე კინოფილმისათვის — „ორფეოსის სკვილეო“.

1997 წელს გამოიცა მისი მეორე

სტუდიური ალბომი — „აფრენ“, რამდენიმე წლის შემდეგ კი — „ამო“. აღსანიშნავია, რომ ალბომში შესულ სიმღერებზე ვიდეორგოლებიც გადაიღეს.

2004 წელს გამოჩნდა ალბომი „საცქ“, რომელიც ირაკლის შემოქმედების თანამშემსრულებელმა ახალი ტალღის გამოჩენის დაუმთავრა. ამ დისკოდან ყველაზე ცნობილი სიმღერებია „ვიცი, რომ აქ ხარ“ და „ნახაში“. ამ პერიოდში ირაკლი ლონჯექლებითი აქტიურობით გამოირჩეოდა — ბევრ ახალ სიმღერაზე მუშაობდა, პარალელურად, ვიდეორგოლებს იღებდა. და კიდევ, სწორედ ამ პერიოდში, მან ფსევდონიმად შეუცვლია ირაკლი.

2006 წლის 25 თებერვალს მუსიკოსი გარდაიცვალა. 2007 წელს ჯგუფებმა „პეპა“, „მწებერ თოხმა“, Outsider-მა, „ვაკის პარკმა“, The Young Georgian Lilitz-მა, ასევე, ზუმბა და სხვა შემსრულებლებმა მის სხვისთვის ალბომში — „ქალაქის გემი — Tribute album“ მიუძღვნეს.

მოგვიანებით შეგაროვებულ იქნა მუსიკოსის უკანასკნელი ნამუშევრები და გამოიცა მისი ბოლო სტუდიური ალბომი — „ძირს მეფე“ (მასალის მომზადებისას გამოყენებულია www.ka.wikipedia.org).

„საქმრო გიზროვის დღეს მივაბოვა“

მაჰა, 19 წლის:

„ჩემი ყოფილი შეყვარებული არც კრიშნაღალია და არც — ნაციონალი, ის უბრალოდ, ნაძირალაა. მან სწორედ იმ დღეს მიმატოვა, როცა ნიშნობა გვეჩინდა. ასე რატომ მოიქცა? მოდი, ვცადოთ დანერგებით მოგვიხსნით: ერთ მეგობარმა გამაცნო — ის მისი ბიძასთანაა. ჩვენ ერთმანეთი დანახვისთანავე მოგვეჩინა და ურთიერთობა მალე აფანქვით. ის ჩემზე რამდენიმე წლით უფროსია, პროფესიით ორისტი გახლავთ და მუშაობს კიდევ ამიტომაც, როცა ჩვენს შიშობაზე უფროსი — გიო მივახვია და მას სკოლის დადამატებრისთანავე, ცოლად უნდა გავეთქვით, დიდი ნიხადადგებომა არ გაუწყვიტავა. უბრალოდ, მთხოვეს სხვებით რე გააბარები. საქმრო შინ მოყვები და ისე მოიქციე, როგორც ქართული ტრადიციების მოყვარული ოჯახის შვილს ასე უნდა. ვერ გეტყვი, რომ მისმაპირე ტრადიციები მომწონს და მათი დაცვა სრამდენიმე მარჩევის, მაგრამ იმის, თუ ოჯახში მოვიდოდა და ჩემს შიშობაზე ქალიშვილის ხელს სხსოვდა, ცუხად ვერაფერს ვხედავდი. ჰოდა, უფხარე კიდევ: თუ გინდა, ცოლად გამოგვეყვი, ჩემს ოჯახში უნდა მოხვიდ, სხვახარად არაფერი გამოგვაშეიქვი. ჩემი ნიხადადგებომა მისთვის მისაღები აღმოჩნდა. სკოლა დაავამატარე

თუ არა, მითხრა: ნიშნობა როდის გვეჩინებო? დღე დაგინიშნეთ, მოვილაპარაკებთ და...“

ჩემს ოჯახში რაც კი დასაკლები იყო, დაღვს (კერძო სახლი გვაქვს და ფრინველი გვყავდა), რაც შესაძლებელი იყო — შენგებ, მაგრამ ვისთვის?... სასიძოთ რომ დაგიგინა, დედამ მითხრა: მაშაშენი უნდა წერიულბობ და მიდი, შენს გიოს დაუბრუნე, რაიმე ხომ არ შეეძინებო? ჩემს „ლოცვს“ ტელეფონი გათიშული ჰქონდა და ლოღინში გაიღია რამდენიმე საათი. მეურ მისი მეგობრები აფანოიყე — რაიმე ხომ არ იცით-მეთქი? მაგრამ არავის არაფერი იცოდა. გადავწყვიტე, მისთვის შინ მიმიგებო და გამეყო, რადგომ არ მივინდა. მისი ბიძის კართან ავადვიდე, ზარი დაერკე. კარი დედამისმა გაღიო. მითარეღებ შენგებეა და, შენ აბაბა, ჩემი რძლის ნათესავი ხარო — ხელი ჩამიჭდა და გაოგნებული სტურების მისაღებ თოხანი შემიყვანა, სადაც ჩემი საქმრო ვიკაც გოგოსთან ერთად, სუფრის თავში იჯდა. გაუოგნდი და ცითხე: გიო, აქ რა ხდება-მეთქი? ხმა ვერ ამოიღო. ისევ დედამისმა ამხისხა: ჩემმა ვაჟმა ცოლი შეირთო. შეილო, შენ ვინ ხარო? მისი სახლიდან ისე გამოვიქციე, სიტყვაც აღარ მიიქცა...“

სახლით ცოცხალმეკვარი მივედი. როცა ჩემებმა სინაღრთი გაიგეს, მაშამ

მითხოვა... — მისი მისამართი მომიცია, ყელი უნდა გაგოვტრა. ეს როგორ ნავთავდება, როგორ შეგვარცხინაო?! დაუფლება ძლიეს დაავაჯეს. იმ დღეებში თვის მოკლავ კი მინდებო, მაგრამ ისე საშუალებას მეგობრები არ მძილდნენ, უფრო მეტიც — გვერდიდან წეთითაც არ მომპირებოთა. ტელეფონს ახლოსაც არ ვეკარებოდა და სულ არ მხადრდებდა, ვინ მორეკავდა, ვინ რას მხადრდა. გიოზე დედაპარაკი ყველას აფურცალდა...“

რამდენიმე დღის შემდეგ, როცა გონს მოვეგე, მომიღერეს მისი მხეხვიები ვიპოვე ყველაფრისთვის პატივება მთხოვე და მხერდა, რომ მზად იყო, ჩემთან ერთად თუნდაც, ქვეყნის დასაღივრომ დასარეულიყო. ეს გოგო რომ მივატოვო, ამისთვის მხოლოდ შენი ერთი სიტყვაა საქმრო... ვერ მიხვებდი, ჩემმა რა უნდოდა და ცხადია, გაჩაბნულს მისთვის რაიმეს ახსნის მასზეც არ მიმიცია; ახლა, ნ თვის შემდეგ კი ამას ვნანობ: ის იყოს, რა გადახდა თავს და იქნებ ღირდა, მისთვის მოემსმინა? ჰოდა, სწორედ ახლა მჭირდებდა თქვენი თანადგომა და რჩებები: მითხარო, მოვეჭებნო? მისგან პირველი ნახიჯი გადავადგე და ყველაფრის ახსნის მასზე მივეცი ჩემი ხელი ორადდა გაგლეჯილი: ერთი ნაწილს მის გარშემო ყოფნა უშმაში, მეორეს კი შურის მიღების სურვილი კლავს. მირჩიეთ, როგორ მოვიქციე? რჩებებისთვის ნიხანარ გიხდით მაღლებს...“

P.S. თუ ეკას შეხვის ნაკითხვის შემდეგ მასთან დაკონტაქტების სურვილი გააჩნდებით, დაგვიმისვლეთ ტელეფონის ნომერი: 5(68) 25.60.81. მას თქვენი დახმარების იმედი აქვს.

რას წერენ ირაკლი ჩარკვიანზე მისი გარდაცვალების შემდეგ

ზანაძე:

„ვაფასებ მის შემოქმედებას. სახიამოვნო, უფრო სწორად, ძალიან კარგი მოსასმენია. კარგი კაცი იყო...“

PARANORMAL:

„იანის სამყაროში მართლაც, მეფე იყო. რატომ? — იმიტომ, რომ მღეროდა იმას, რაც უნდოდა და როგორც უნდოდა...“

YOVLISM.COD:

„უკარგესი ადამიანი იყო. ის გახლდათ კაცი, რომელმაც დროს გაუსწრო!“

BIG BOY:ME

„მაგრად მესვენებოდა ჩარკვიანი და მაგრად „გამიტყდა“, ასე რომ „დაიბრიადა“. არადა, კაცმა ქართულ ხელოვნებში მნიშვნელოვანი როლი ითამაშა, მის ისტორიაში ახალი ფურცელი ჩააგრა. რა ვიცო, მე ვერგე მგონია და...“

ბირინა:

„ახლა უსმენ „მენტარებს“... რამდენად დიდი იყო ეს ოხერი, რა ნიჭიერი და რამდენად მაკლია...“

VINCHENZO:

„მე წავალ და ჩემ შემდეგ სინთაულს დატოვებო, — გარდაცვალებამდე რამდენიმე დღით ადრე ტელეფონით ველაპარაკე, „მწვანე ტალღაზე“ იყო... ჩემი აზრით, გენიოსი გახლდათ, ქართული თანამედროვე მუსიკანების მუსიკის მამა. დიდი ხანია, მისი გულშემატკივარი ვარ...“

VODKA:

„ამ კაცის მუსიკამ ძალიან დამაინტერესა. ჯერ წიგნი წავიკითხე, 1-2 სიმღერასაც მოუფსინე, **WoodenMonkey**-ც ვნახე და ვფიქრობ, რომ ყველაფერს სხვანიარად ხედავდა...“

OSWALDO:

„სიცოცხლეში ვერ ვიტანდი, გარდაცვალების შემდეგ კი უდიდეს პატივს ვცემ, როგორც ხელოვანს...“

RADIOHEAD_LOVER:

„გუშინ ვერ მოვიხვენი, რაღაც მანუსტებდა და მინდოდა, რამდე ისეთისთვის მომესმინა, რაც გამომაცოცხლებდა და მეფემ მიშველა... როგორც კი ჩაერთო, მიხვდი, რომ ზუსტად ეს მინდოდა... რა მაგარი იყო, რა... ყველაფერი ლამაზად აირა...“

UDRKA:

„აუ, რა საოცრება იყო, რა გენიალურ აქცენტებს აკეთებდა მოულოდნელი, გამყინავი ნამოკილეუბით. რა დასანანია, რომ ის ორმოცდაათიოდე დალბატონური ჯიშის ლეკვი არ ააყვინნეს სცენაზე... ამისთანა ფემინ-ანდერგრაუნდული კაი ხანია, არათვერი მომისმენია. ჭკუშარიანი ქართული იოკო ონოა ქეთათო...“

WESTSIDER:

„ირაკლი მართლა გვაკლია. ეს კაცი რაღაც სხვა იყო, რაღაც სულ სხვა...“

LASHKOLIZ:

„აუ, ისე, რა მაგარი იყო და რა

უბრალოდ ცხოვრობდა... მეფე“.

Darksideman:

„სამწებარია, რომ ასეთი კაცი გარდაიცვალა... ძალიან დიდი დანაკლისია ქართული ხელოვნებისთვის...“

აფანია:

„მან გვირგვინი სიცოცხლეში დაიდგა, თუმცა სიკვდილის შემდეგ გააშვეს — ასე მარტო ქართველები რომ იქცევიან, მაგრამ ასეთი რამ ჩვენ განსაკუთრებულად გვახასიათებს: თუ ვინც გამოჩნეულია, მის გარდაცვალებას ველოდებით, რათა ვალიროთ; თითქოს მანამდე, მისთვის კარგის გამეტება გვრცხვენიო. მას შეიძლება, გულის სიღრმეში ასეც ერჩივნა — მშვენიერ ცურვა, სანამ ნაპირს არ მიაღწევდა ან შეიძლება, პირიქითაც კი იყო. რა ვიცო, ახლა ამაზე მკითხაობა რთული საქმეა... ეს კი უსაბოთაო — თუ ვინმე არის XX საუკუნის მინურულია და XXI საუკუნის ქართული ხელოვნების სახე, ერთ-ერთი პირველი ირაკლი ჩარკვიანია.

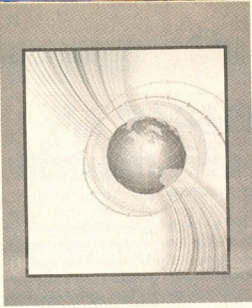
სჭირდება თუ არა მას ძეგლი? ეგებ არტისტის სახელი სწორედ ძეგლომანის სანიანალმდეგო სიმბოლოდ გამოგვეყენებინა? ან სულაც, პირიქით — იქნებ მეფის მეორილი ახალი თაობისთვის მისი ფენომენის შეხსენების ყველაზე კარგი გზა? — ეს კითხვა საზოგადოების ნაწილს აწუხებს და ამაზე დღემდე კამათობენ... ცნობისათვის, 19 ნოემბერს მის 50 წელი შესურულდება“.

მაიმუნები ვართ

ამ შემოდგომას მოსდევს თეთრი ტანკი, ამ ფოთოლცვენას არ ჰგავს შენი ხმა, შენ მოგწონს ჩემი ჩუმი ლაპარაკი და ისევ ლურჯად შეიღებე თმა. მე მახსოვს ჩვენი გრძელ სკამზე ჯდომა და ის, რომ ერთად ვაბოლდებდი პლანს, შენ მიხვდი, რომ ჩვენ ვერ მოვიგეთ ომი და მაინც ბრძოლას ვერ ვანებებთ თავს. მე მჯერა შენი ძუძუების ზომის და ვიცი, როგორ გაფუსნორო მათ, შენ თვლი, რომ სექსი მიზღუბია ომის და მოგწონს ის, რომ მაიმუნები ვართ, მაიმუნები ვართ... მე ჩემო დედა მეტად მემხის შენი და ვიცი, როგორ შეიცვალა დრო, დღეს დაიხურა სიყვარულის სკოლა და აქლეს ჩვენი ერთად ყოფნის ხბო. მე ვნახე შოთა როგორ იჯდა ქვაზე და თამარ მეფეს ვერ უწევდა მკლავს, ჩვენ, ყველა ერთად, ვერ მოვსულვართ აზრზე რომ სიყვარული ანარქიას ჰგავს. მე მჯერა შენი ძუძუების ზომის და ვიცი, როგორ მოვეფერო მათ, შენ თვლი, რომ სექსი მიზღუბია ომის და მოგწონს ის, რომ მაიმუნები ვართ, მაიმუნები ვართ...

და კიდევ, ჩვენი უფრანლოს ერთერთი მკითხველი იმასაც კი ვწერდა: „ირაკლი ჩარკვიანმა წინასწარ იცოდა, ამ ქვენიდან მალე რომ წავივლი და ამიტომაც დანერა ლექსი „როცა მე წავალ“. არ ვიცი, მუსიკოსსა და პოეტს ეს ლექსი მართლაც, წინასწარმეტყველების ნიშნა დაანერა თუ არა, მაგრამ მის ტექსტსაც აქვე გათავაზობთ: როცა მე წავალ ქარვისყენ ყანათა ლეღვა დარჩება მენამული მუხის წვა, მდუმარება, ფრთა მოტეხილი მერცხლის საშველად მე მარტო წავალ. გაკურსოხოთ ღმერთმა და დამიწყინეთ და ეს ზღვა გემები მორგეოს წყალმა გემუდარებით, იცინეთ, იცინეთ, როცა მე წავალ...“

სამყარო

დეა ადამიას ოცნება — „მინდა, „მის მსოფლიო“ გავხდეთ!“

მოდელი დეა ადამია ყოველთვის თამამი განცხადებებით გამოირჩევა; ჩვეულ სტილს არც ამჯერად უღალატა და საკუთარი კარიერის გარდა, ქართული მოდის სამყაროს მინუსებზეც ისაუბრა.

თამაშა დაღაპაღი

— დეა, რა საბედობაა შენს სამოდელო კარიერაში?

— მილანის ერთ-ერთ სამოდელო სააგენტოსთან ოფიციალური კონტრაქტი მაქვს გაფორმებული და ცოტა ხანში იქ წასვლას ვაპირებ. არაერთ სილამაზის კონკურსში გმონანაილობდი, ამჯერად კი Miss freedom of the world-ზე გავდივარ, რომელიც კოსოვოში ჩატარდება; შემ-

დეგ აღბანეთში გადავალთ და ისევ კოსოვოში დაებრუნდებით, სადაც 18 დეკემბერს ფინალური კონცერტი გაიმართება. იმედო მაქვს, საქართველოს კიდევ არაერთხელ ვასახელებ და ჩემი წარმატებით ოჯახს, ახლობლებსა და გულშემოტკვიერებს გავახარებ. შარშან წინეთში ვიყავი

Miss model of the world-ზე, რამდენიმე კვირის წინ კი Miss motors international 2011-ის კონკურსზე მეორე ადგილზე გავედი — ეს ჩემთვის ყველაზე ბედნიერი წუთები იყო. კარიერული თვალსაზრისით ჩემთან ისეთი საბედობია, რაზეც ბავშვობაში ვოცნებობდი, მიზნად მქონდა დასახული... ისეთ წარმატებებს მივალწე, რისგან გამომწვეულ სიხარულსაც ერთ ვერ აღვწერ.

— მოხარული ვარ, საქართველოში მოდის სფეროში არ ჩანხართ, აქაურ სააგენტოებთან და

როდესაც იამ დამლოკა, ამან ბიძგი მომცა

დიზაინერებთან რატომ არ თანამშრომლობთ?

— აქ მხოლოდ მხატვრობას, მუსიკას, თანამედროვე ხელოვნებას ვცნობი, საუბარი „ფუნჯის ენაზე“ მსიამოვნებს. მოგესხენებათ, „არტი-ის-ტერიუმი 2011“ მიმდინარეობს და თითქმის ყოველდღე გამოფენებზე დავდივარ. დროს უქმად არ ვკარგავ

აქ მხოლოდ მხატვრობას, მუსიკას, თანამედროვე ხელოვნებას ვცნობი

არ მიწევს, სულ სხვა წრეში ვტრიალებ — ხელოვან ხალხთან: მხატვრებთან, მუსიკოსებთან და ა.შ.

— ქართულ მოდის კვირეულს თუ დაქვანართი და როგორი შთაბეჭდილება დაგჩაბთ?

— მხოლოდ ერთხელ ვიყავი რუსთაველის თეატრში, ოღონდ არ ვიცი, რომელი დიზაინერის ჩვენება იყო — მოდელებს თამაში სახაზავები ჰქონდათ გაყრილი. კაბები მომეწონა, კარგი ფერთა გამა იყო. გემოვნება დასახვენი აქეთ როგორც ქართველ დიზაინერებს, ისე მოდელებს.

— ქართველი მოდელების დიდი ნაწილს პრობლემა აქვს საირაკლის მანერასთან და მიმიკასთან დაკავ-

შირებით, აშკარად დასახვენი... ეს კი განსაკუთრებით მაშინაა თვალში საცემი, როცა ისინი სხვა ქვეყნის მოდელებთან ერთად გამოდიან პოდიუმზე.

— ეს ყველაზე დიდი მისუსტა ქართული მოდიუმის. მოდელმა ესა თუ ის სამოსი ისე ლამაზად უნდა წარმოაჩინოს, რომ დიზაინერის ხედ-

და ვცდებოვ, ამ სფეროში ჩემი ხევა და გემოვნება უფრო მეტად დაფხვენო. რაც შეეხება მოდის სამყაროს, მე მოდელი ვარ და თანამშრომლობა დიზაინერმა თვითონ უნდა შემომთავაზოს, მე ვერ მივალ და ვერ ვუტყვი, მოდის კვირეულში მონაწილეობა მიმალდებინეთ-მეთქი. მაგრამ ყოველთვის კონტრაქტი საერთოდ

ვა დამსწერ საზოგადოებამ სწორედ მისი მუშევრები დაინახოს. „ვემოლეს“ ფუნქციას არ უნდა ასრულებდეს. ბევრმა ეს არ იცის და ვინც იღებვ მალაღია, ყველა მოდელია და ვისაც ემღერება, ყველა — მომღერალი. ვთანამშრომლობდი როგორც აზურ, ისე — ბურჟუაზიულ ანუ ევროპულ მოდის სამყაროსთან და ქართველი მოდელების მსგავსი სიარულის მანერა იქ არავის აქვს. დიზაინერების მინუსიცაა, რომ მოდელებს სწორად ვერ არჩევენ. ქართველებიდან ავთანდილი მომწონს, მის მოდელებს პოდიუმზე ისე ეფექტურად გამოაქვთ სამოსი, რომ აუცილებლად გაგაინტერესებ სურვილი, შეიძინო ან მსგავსი მაინც შეიკერო.

— თქვენ სად იმწავლეთ პოდუმი სიარული და რა სახის ვარჯიშებს გიტარებენ მილანის სააგენტოში?

— სააგენტოში ჩემი ქორეოგრაფი მატეო გოუაა. იგი სამოდელი კარიერის დასაწყისში თვით ნაომი კუმბელის ქორეოგრაფი იყო, მაგრამ ის, რაც აზიაში მასწავლეს, ამსოლუტურად განსხვავდება ევროპულისგან, რომელიც უფრო დახვეწილია. მილანში სერიოზული პროტოლი დამიზამდეს, რომელიც მოთხოვნის უფლება ჯერჯერობით მეც კი არ მაქვს, რადგან ის სააგენტოს საკუთრებაა. მიხარია, რომ ევროპისა და აზიის დონეზე მოთხოვნადი მოდელი ვარ. ფოტოსესიები ჯიჯი სამოელთან, ლილი ლაგორგანთან მაქვს, ქართველი ფოტოხელოვანებიდან კი ჩემს უფროს მეგობართან — გურამ ნიბახაშვილთან ვმუშაობ.

— მილანის სააგენტოში როგორ მოხვდით?

— ამას ქალბატონ ია კინმარიშვილს უნდა ვუბნალოდ: დიდი მძელობა მას, რომ „დამბოლოკა“ და შეეცადა, ჩემში ქართულ სააგენტოებთან თანამშრომლობის ყველანაირი სურვილი ჩაეხშო. ყოველთვის მაინტერესებდა, რატომ არ მივლებდა, „მის საქართველოს“ კასტინგებზე, როცა ჩემზე ბევრად შუფერებულ კანდატებს ირჩევდა. მაშინ უფრო „ვარდისფერი სათვალის“ ვუყურებდი ყველაფერს, მაგრამ ახლა ვფიქრობ, ალბათ ყველაფერი ჩანწყობით — ფინალსებით ან ახლობლის ზარით კეთდება. როდესაც იამ დამბოლოკა, ამან ბიძგი მომცა და ძალევი შემემატა, საქართველოს ფარგლებს მიღმა მიმეღწია დიდი წარმატებისთვის. სტანდარტებში არ ვდები, მიხიხარ, როცა ჩემი პარამეტრები 90-60-90-ია, სიმაღლე კი — 178 სმ, რაც ევროპაში

საქართველოში ხშირად არ ეჩნდება

იდელურ სტანდარტად მიჩნევა.

— იტალიელი თავყანისმცემლები თუ იტალია?

— კი, იტალიაში უფრო მეტი თავყანისმცემელი მყავს, რადგან საქართველოში ხშირად არ ეჩნდება.

— როცა წახვდით, იტალიური იცოდით?

— არა, მაგრამ იქ ვისწავლე.

— შეყვარებული თუ გაყავთ?

— გათხოვებას ხომ არ აპირებთ? — ჯერჯერობით არა. არსებობს ერთი პიროვნება... ძალიან ვაფასებთ და გვიყვარს ერთმანეთი და თუ უფალი ინებებ, ტრადიციულ ქართულ ოჯახს შევქმნით. მაგრამ ჯერ საამისოდ არც დრო მაქვს და არც თვითონ მაქვარება. იცის, რომ ვიცნებობ და მიზნად მაქვს დასახული, „მის მსოფლიო“ გახდეს და მწამს, ეს აუცილებლად მოხდება!

14 წლის მოდალის გაგება

„მამას ამაზა ბართულაბა არა აქვს“...

სალომე ხელაშვილი ჯერ მხოლოდ 14 წლისაა, მაგრამ „ელიტ მოდელ ლუქას“ კონკურსზე საუკეთესო სუთელში მოხვედრა მოახერხა, ახლა კი სამოდელი კარიერის გაგრძელებას გეგმავს.

სალომე ქართული ხალხური ცეკვებითაც იყო გატაცებული — სუბიშვილების სტილია დაამთავრა, თიხაზეც ქერწავდა. ხანდახან ოჯახის წევრებსა და მეგობრებს თავისი მომზადებული გემრიელი დესერტითაც ანებებურებს... ამჟამად სწავლითაა დაკავებული — მოდელირების პარალელურად, სურს, რომ მეორე პროფესიაც შეიძინოს...

პირაპირად ვთქვით

— სალომე, „ელიტ მოდელ ლუქას“ კონკურსზე, სუთელში მოხვედრა რამდენად პერსპექტიულია?

— ბევრ შეთავაზებას ველი. ვედილობ, სამოდელი კარიერა განვაგრძო...

— მოდელის პროფესიამ რატომ დაგაინტერესა?

— უბრალოდ, კონკურსში მონა-

წილება მიმდოდა და კასტინგზე მივედი. კონკურსანტებს შორის, 14 წლის მხოლოდ 2 გოგონა ვიყავით... მოდელირება იმიტომ მომწონს, რომ სულ ფორმაში ვიქნები.

— პრინციპი ხარ?

— ძალიან — არა.

— მაკიჟს თუ იკეთებ?

— მხოლოდ მაშინ, როცა ბარში ან წვეულებაზე მივდივარ.

— როგორი სტილის სამოსს ანიჭებ უპრატეტსობას?

— თავისუფალი სტილი მომწონს: „ელასტიკები“, გრძელი მაისურები, ჯინსი...

— ანუ შენი ასაკის შესაბამისად იცავ?

— დიახ. სკოლაში დავდივარ —

ჩემი წარმატების შესახებ
მასწავლებლებმა არაფერი იცინა

მეცხრე კლასის მოსწავლე ვარ.

— განსაკუთრებულად რომელი საგანი მოგწონს?

— კუმინიტარული საგნები.

— მოდულობის გარდა, სხვა პროფესია არჩეული გაქვს?

— ალბათ ფსიქოლოგი გავხდები. ყველაზე მეტად ეს პროფესია მომწონს. მიმანია, რომ ფსიქოლოგობა საქართველოში პერსპექტიული არაა, მაგრამ უცხო ენებს ვსწავლობ — სახლფარგარეთ გამგზავრება მინდა...

— მომავალ ფსიქოლოგს თანაკლასელები რჩევებისთვის სწორად მოგზარდვენ?

— არა. მათთან ჩვეულებრივი, უშუალო ურთიერთობა მაქვს. რიგითი მოსწავლე ვარ (ივინის).

— წარმატების გამო სკოლაში პრივილეგიებით არ სარგებლობ?

— საკუთარ თავზე ლაპარაკი არ მიყვარს. ამიტომ ჩემი წარმატების შესახებ მასწავლებლებმა არაფერი იცინა. მხოლოდ კლასის დამრიგებელს გაუხსნილე, როცა „იმიჯ ცენტრში“ მუქარებოდა და რამდენიმე გაკვეთილიდან გათავისუფლება მინდოდა.

— თანატოლები როგორ შეხვდნენ შენს წარმატებას?

— თანატოლებსაც და ჩემს უფროს მეგობრებსაც ძალიან გაუხარდათ. განსაკუთრებულად მშობლები მგულშემატკივრობდნენ. „იმიჯ ცენტრის“ სამოდელო სკოლაში მამამ მიმიყვანა, სადაც უბრალოდ, ვვარჯიშობდი. 1 თვის შემ-

დეგ, კონკურსის შესახებ შევიტყვე და ბუდი ვცადა...

— მართალია, სამოდელო სკოლაში მამამ მიგიყვანა, მაგრამ როცა კონკურსში მონაწილეობა გადაწყვიტე, როგორი რეაქცია შეინდოდა? პოდიუმზე საცურაო კოსტიუმში შენს გამოსვლასთან დაკავშირებით, პრობლემა ხომ არ შეინია?

— მამას ამაზე გართულება არ აქვს. თუკი სამოდელო სფეროში წარმატებული ვიქნები, მას ძალიან გაუხარდება.

— მიოდს ტენდენციები თუ ეცნობი და ითვალისწინებ?

— კი, ეცნობი, მაგრამ მოდის შესაბამისად არ ვიცვამ. უბრალოდ, ისეთ სამოსს ვირჩევ, რომელიც მომწონს. ძირითადად, საყიდლებზე მაქვსთან ერთად დავდივარ.

— როგორც მიზეზად, შენ და მამა კარგი მეგობრები ხართ. არის საკითხი, რაზეც კამათობ?

— სწავლა.

— გეზარება?

— ხანდახან. მთელ დღეს სწავლას ვანდომებ: დილიდან დღის 3 საათამდე სკოლაში ვარ, მერე კი კერძო მასწავლებლებთან დავდივარ.

— სკოლაში მიღებული ცოდნა არ გაკმაყოფილებს?

— კლასში ბევრი ბავშვი ვართ. ამის გამო, საკმარის ინფორმაციას ვერ ვიღებ. მინდა, უფრო სრულყოფილი განათლება მივიღო.

— შეცვარებული თუ გყავს?

— არა.

— თავყვანისმცემლები?

— არა.

— ასეთ ლამაზ გოგონას თავ-

ყვანისმცემლები არ გყავს?

— მართლა არ მყავს. თუ ვინმეს მოვწონვარ, არ ვიცი. ყოველ შემთხვევაში, მე არაფერს შეუძლებიან (ივინის).

— სალომე, ისეთ სამოსს თუ ყიდულობ, რომელსაც შენმდე არასოდეს იცვამ?

— კი. მაგალითად, შეიძლება ფეხსაცმელი სიგეფემდ მომწონოს, ვიყიდო, მაგრამ მერე მას მხოლოდ ორჯერ თუ ჩავიცვამ.

— ოჯახის წევრები შენს ასეთ საქციელს არ აპროტესტებენ?

— კი, აპროტესტებენ (ივინის).

— ფავორტი მოდეელი თუ გყავს?

— „ვიქტორია სეკრეტის“ მოდელები ძალიან მომწონს.

— როგორც ვიცი, ამერიკაში დაბობდე—

— იმ პერიოდში მამა ატლანტაში კალათხორმის თამაშობდა, თან

— სწალოდა. ატლანტაში დავბობადე.

ასლა მამა იურისტია, დედა — ისტორიკოსი, მაგრამ ამჟამად შვილების მოვლითაა დაკავებული. 10 წლის და მყავს...

— მას შემდეგ ამერიკაში თუ ყოფილხარ?

— შირმას 2 კვირით დასასვენებლად ვიყავი წასული. იქაურობა ძალიან მომეწონა — დარჩენა მინდოდა (ივინის)...

— უკვე გადამყვებელი გაქვს, კორიას რომელ ქვეყანაში განაგრძობ?

— არა, ამაზე ჯერ არ მიფიქრია.

ატლანტაში
დავბობადე. ასლა
მამა იურისტია,
დედა —
ისტორიკოსი

საქართველოში მსგავსი პროფესიონალიზმის დიდი დეფიციტია

ნირო ქოჩანიძის მეორე ოჯახი

მომღერალმა ნირო ქოჩანიძემ თავისი შემოქმედება ცოცხალ ბუნდს დაუკავშირა. მეორე წელია, ჯგუფი „ნიო“ რეპერტიციას სპეციალურად მათთვის ამზენებულ დარბაზში გადის და კონცერტისთვის ემზადება. 11 ნოემბერს მ კაცისგან შემდგარმა ბუნდმა საკუთარი შემოქმედება მედიის სამსჯავროზე გამოიტანა: სპეციალურად ფურნალიზტებისთვის გამართულ კონცერტზე ნინოს მეგობრები, ცნობილი მომღერლები, მუსიკის მოყვარულებიც იყვნენ მოწვეულნი.

316 „აიგნოვას“ პროფასიონალაზს

ნირო ჰადაღლიშვილი

ნირო ქოჩანიძე:

— 2 წელია, ამ ბუნდთან ერთად ვუშუაობ და ეს ჯგუფი ჩემთვის მეორე ოჯახი გახდა. ახლა გადაწყვიტეთ, ჩვენი შემოქმედება საამკარაოზე გავიტანოთ. ცოცხალი მუსიკის დროს სხვების არ ვიცი და, პირადად მე, პირის ტყუილად გაღებთ ძალიან დავილაქს. ჩვენს პროგრამას ჰქვია „კოქტილი“ ანუ — ხალხს შესაძლებლობა ექნება, მოისმინოს როგორც როკი, ისე ჯაზი, სოული, პოპი. უკვე 15 საკუთარი სიმღერა გვაქვს. მუსიკაც და ტექსტიც ამ სარეპერტიციო დარბაზში, ჩვენივე მონაწილეობით იქმნება. ცნობისათვის, ჩვენ ალბომის გამოსაცემად და საგასტროლოდ ვემზადებით.

ბაბო ვაზალაშვილი, მუსიკოსი:

— ამ ადამიანებს ყოველთვის ვგულშემატკვრებოდი, რადგანაც ძალიან კარგ მუსიკას ქმნიან. რაც მთავარია, დიდი მხარდაჭერა აქვთ: ბატონი ლერი ინგაშვილი არის ადამიანი, რომელმაც ამ ჩიქორი ხალხს ეს დარბაზი აუშენა, ყველანაირი მუსიკალური ინსტრუმენტები შეუძინა. ის ამ ჯგუფს უნდაეროდ ეხმარება. სხვათა შორის, თავადვე ყოფილი მუსი-

კოსია და ხელოვნებას ეთავყვანება.

— ამ ჯგუფის რომელიმე წევრი თქვენი მონაწილე ხომ არ არის?

— მონაწილე ცოტა ხმაველი ნათქვამია. თითქმის ყველასთან მიქვს ურთიერთობა და მათ პატარ-პატარა მასტერკლასებს უტარებ.

— თქვენი იმედი გამართლდა?

— გამართლება იცით, რა არის?

— ერთგულებას როცა წლების განმავლობაში სრულიად უსასყიდლოდ უსახურებთ საქმეს, რომელიც გიყვარს, ამაზე დიდი ერთგულება რა უნდა იყოს? რაც შეეხება ნინოს, ქართველებს ასეთი ძლიერი ვოკალისტი ბევრი არა გვაყავს.

ანრი ჯოჯაბაძე, მომღერალი:

— დღეს პირველად მომეცა შესაძლებლობა, „ნიოს“ მუსიკა მომეძინა და სიმართლე გითხროთ, აღდგომივარსებოდა ვარ, ფანტასტიკური იყო. საქართველოში მსგავსი პროფესიონალიზმის დიდი დეფიციტია. კარგი ჩანაწერი შეიძლება მოისმინო, მაგრამ მუსიკოსები, რომლებიც ასეთ მაღალ დონეზე უკრავენ, იშვიათია.

— როგორ ფიქრობ, დღევანდელი მსმენელისთვის ნირო „შინამაგუნა“ აღარ იქნება?

— მინდა გითხრა, რომ ჩემთვის

ნირო „შინამაგუნა“ არც არასდროს ყოფილა. ეს იმათი პრობლემაა, ვინც ეს მომღერალი „შინამაგუნას“ დონეზე მიიღო და მისი ვოკალური, მუსიკალური მონაცემები ამით შეაფასა. ნინო მსოფლიო დონის მომღერალია. უბრალოდ, ჩვენთან, როგორც წესი, უფრო „სექსკვი“ დაჯგუფებები გამოჩნეული და მკვეთრი ტლანტის მქონე ადამიანს „ნიროს“ უტეებენ.

— როგორ ფიქრობ, „ნიო“ ქართულ მოუზიზნისში ახალ სტატუსს იტყვის?

— დღეს პროფესიონალიზმი იმდენად მეთავარისსოფანია და დილექტანტიზმი ისეთ ზენიტშია აყვანილი, რომ პროფესიონალიზმს უკვე სიახლედ აღვიქვამთ. პოდა, სწორედ ესაა ჩვენი ტრაგედია!

მიზა ანდელუბაძე, მოუზიზნისი:

— აქამდე ვცოვდი, რომ ნინო ბუნდთან ერთად ვუშუაობდა, დღეს კი მათი შემოქმედება პირველად მოისმინე. სხვათა შორის, ძალიან კარგი, საჩემო ადგილი აღმოვაჩინე (ილიძის).

ბაბო რვალიძე, ჟურნალისტი:

— ამ ბენდით აღდგომივარსებოდა ვარ. აქამდე ნინოს ვიღაც შეიძლება, პაპა მომღერლად მიიჩნეოდა, მაგრამ ახლა მიხვდებიან, რომ ის ცოცხალ ბუნდს უფრო უხდება. როცა საუბარადობა ჯგუფ „ნიოს“ ნამუშევრებს მოისმენს, ვიღაც-ვიღაცები ვეღარ იტყვიან, — შოუბიზნისი მკვდარია და აპარატზეა მიერთებული.

გადაღწევივით. ჩვენი შემოქმედება საამკარაოზე გავიტანოთ

„კეთილი ოლიგარქი ვარ, რომელსაც კონკია შეუყვარდა“

როცა პროფესიაზე ვკითხებინა, ყოველთვის ეცინება. ის იურისტია, ბანკირი და ერთი პერიოდი, სპორტული გადაცემის კომენტატორად მუშაობდა... ახლა ჯობინარდობის ვფედერაციას ხელმძღვანელობს, ბოლო დროს კი მსახიობობამ გაიტაცა და სეროზული მიღწევებიც აქვს. ჩემი რესპონდენტი **დავით მცხერაძე** გახლავთ. ის ახლახან ყაზახურ სერიალში გადაიღეს. სანამ კითხვაზე გადავიდოდი, ამ ხანის შეხებებ გამოვიკითხე.

„არ მიყვარ, როცა საკუთარ თავზე ჯობროლს ვაჩვენებ“

თამუნა კვინიტაძე

პრეზიზილის მკვირი

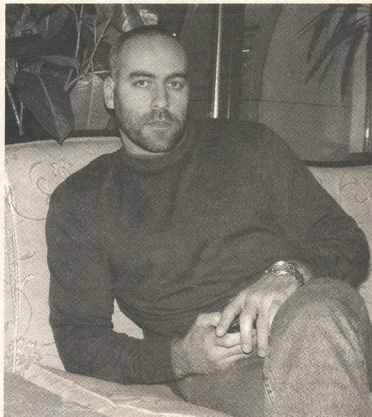
— **ყაზახურ სერიალში როგორ მოხვდით?**
— ყაზახი პროდიუსერები კანის ფესტივალზე გავიცანი. მათ თავიანთ ქვეყანაში მიმიწვიეს და სერიალში გადამიღეს. მუშაობა ივლისში დავიწყეთ და 30 ოქტომბერს დავასრულეთ. რამდენიმე დღეში ისევ ყაზახეთში მივიღივარ. დამირეკეს, პიარის აქტიურ ფაზას ვინწყებო და სხვადასხვა გადაცემაში უნდა მივიღო მონაწილეობა. სერიალის პრემიერა 29 ნოემბერსაა დაგეგმილი. 55 სერია გადავიღეთ, სიყვარულის თემაა და ერთდროულად რამდენიმე სიუჟეტი ვითარდება.

— **თქვენს როლზე რას გვეტყვი?**
— მთავარ გმირს ვთამაშობ. არაყაზახური გარეგნობა მქვს, ამიტომ რეჟისორებმა მოიფიქრეს — ფილმში მამით ყაზახი ვარ, დედა — კავკასიელი. კეთილი ოლიგარქის როლს ვასრულებ, რომელსაც კონკია შეუყვარდება. ჩემი პარტნიორი ყაზახი მომღერალია. ფილმს ჰქვია „უანიმი“ („ძვირფასს“ ნიშნავს). როგორც ვიცი, სერიალი რუსეთსა და თურქეთშიც გავა.

— **ყაზახეთში ოჯახთან ერთად იყავით?**
— არა, ჩემი ოჯახი თბილისში იყო და შეძლებისდაგვარად, ჩამოვდიოდი ხოლმე. ამჯერად ყაზახეთში ახალ წლამდე დავრჩები. სხვა პროექტებიდანაც არის შემოთავაზებები. ენახოთ, რა გამოვა.

— **კანის ფესტივალზე როგორ მოხვდით?**
— „ნიკოლოზ ფილმმა“ გადაიღო „დავინწყებული მეფე“, რომელშიც მთავარი როლი ვითამაშე. მართალია, ეს ფილმი მზად არ იყო, მაგრამ რეჟისორმა ნიკა ხომასურიძემ კანის ფესტივალის შიდა ჩვენებაზე გაატანა მოხერხება, სადაც არაერთმა პროდიუსერმა ნახა. ტექნიკურად რთული ფილმი, მაგრამ ნიკამ სირთულეს თავი გაართვა. პროფესიონალებისგან კარგი შეფასება მიიღო, ეს მისთვის დიდი წარმატებაა. „დავინწყებული მეფეში“ ბაგრატიონების შთამომავალს ვთამაშობ. ფილმში ცოტა ფანტასტიკაცაა: ჩემი გმირი გადადის ძველ ეპოქაში, დროში მოგზაურობს, ხვდება შოთა რუსთაველს, ილია ჭავჭავაძეს, სტალინს... ბევრი კარგი მსახიობი მონაწილეობს. თამარ მეფის როლში სალომე გასვიანია. დეტალებზე ვერ ვილაპარაკებ, მაგრამ ძალიან მინდა, რომ ეს ფილმი ქართველმა მაყურებელმა ნახოს.

— **როგორც ვიცი, ქართულ ფილმში — „ნაწილები“ მონაწილეობენ?**
— დიხს, რუსი ანგლოზის როლს ვასრულებ. საკმაოდ საინტერესო როლია. „ნაწილები“ მისტრიკური დრამაა.
— **წარმატებას გისურვებ! ახლა დროა, კითხვარზე გადავიდეთ.**
— მადალობა. მზად ვარ, დავინწყოთ.

— **მსოფლიოში ის ერთადერთი ქალაქია, რომელიც 2 კონტინენტზეა გაშენებული. წყლის ვინო არც აზის ცერაობსაც ყოფს. დასახლებულ ეს ქალაქი.**

- სტამბოლი.
- ვინ უწოდა შვე ზღვას „შავი“?
- არ ვიცი და პასუხი ძალიან მაინტერესებს.
- სტრაბონი (გეოგრაფი) მას მოიხსენიებდა კოლხიდის ზღვად. ბერძენი ზღვაოსნები „პონტოს აქიონის“ უწოდებდნენ, რაც „არასტუმართმოყვარე ზღვას“ ნიშნავს. შავი ზღვის სანაპიროზე ბერძენი კოლონიზატორების დასახლების შემდეგ მას „პონტოს ეგქლიონის“ (სტუმართმოყვარე) უწოდეს. XV საუკუნე — დანარჩენი „ყარადღინი“ ანუ „შავი ზღვა“ დაარქვეს და მერე ეს სახელი დამკვიდრდა ყველა ენაში.

- საინტერესო ისტორია ჰქონია.
- რომელი წყნრიდან მოდის გამოთქმა — „ხმა მღალაღვლისა უდაბნოსა შინა“?
- ბიბლიიდან.
- რომელი მეფის შვილი იყო ლაშა-გიორგი?
- თამარ მეფის.
- ბეთსავენი, ბახი, მოსტაკოვიჩი, შუბერტი — ჩამოთვლილთაგან რომელი არ იყო გერმანელი?
- მოსტაკოვიჩი.
- თქვენ კონსერვატორიაში სწავლობდით, არა? (ივინის) მართალია.
- რატომ გეცინებათ?
- საკუთარ თავს ყოველთვის რეზიკოს ვბადრებ, ფილ-

მიდან — „თოჯინები ცინიან“. მეც მასავით დამემართა: 19 წლის ასაკში აღმოაჩინეს, რომ კარგი ხმა მქონდა და მშობლებმა კონსერვატორიაში მიმიყვანეს. ჩემი თავი, როგორც ოპერის მომღერალი ვერ წარმოვიდგინე და მალე გამოვიქეცი.

— ვისი დაბატული დათვები შიშკინის ტილოზე „დილა ფიჭვის ტყეში“? — (ცენის) შიშკინის, თავად ნამოცდა. — არ წამომცდა, შიშკინის ტილოზე დათვები კონსტანტინე საციკოს დაბატულია თამარ მეფე უფრო აღმდებანს მეფობდა თუ დავით აღმაშენებელი? — (ფიქრობს) დავით აღმაშენებელი. — ბრიყვულად განწულა სამსახური, რომელსაც განზრახვით სიკეთის ნაცვლად, ზიანი და უსიამოვნება მოხდეს.

— (მანყვეტივინებს) ამას დათურ სამსახურს ვუძახით. — როდისღან დამკვიდრდა ეს გამოთქმა? — მგონი, კრილოვის იგავ-არაკათანაა დაკავშირებული.

— მის შემდეგ დამკვიდრდა, რაც კრილოვის „დავით და მეუღლანოვ“ გამოქვეყნდა. პამბურგი, დრეზდენი, ბრემენი, პარიზი — ამ ქალაქებიდან რომელი არ შედიოდა გერმანიის ფედერაციული რესპუბლიკის შემადგენლობაში? — დრეზდენი.

— რომელი ხის ფესვები საუბრობენ ვაფა-ფაშაფა ლას მოთხრობაში — „ფესვები“? — ვერ ვისწავნე, მიუხედავად იმისა, რომ ვეფას შე- მოქმედებას კარგად ვიცნობ.

— შუქის. ანანი, რომელსაც დღეს ვეწვებით, არის მცდრული, წესბური თუ ლურსმული? — მცდრული. — რა პეცია პოპინა ერასთაის ძაღლს ფილში „არაჩვეულებრივი გამოვნა“? — პერი.

— ვინ არის ფილმის დამდგმელი რეჟისორი? — ელდარ შენგელია. — რისი ვაჭარია სირაჯი? — არ ვიცი. — დეწინს გეტყვობთ, ალკოჰოლით ან „მეგობრობით“?

— თორბის პროცესს ვერ ვიტან. ძალიან იშვიათად ესვამ, მაშინაც — ცოტას. თორბის გამო ხდება უამრავი აფერია, კონფლიქტი და ა.შ. არ მომწონს, როცა საკუთარ თავზე კონტროლს ვკარგავ, ვბარბაცებ.

— ერთ-ერთ საცდელმოქმედო საღამოზე პრუც შილდის მოუფლა იტვა, გაეცადა ის, რის ფასაც მამონს 45 ათას დოლარს მიღწინა. როცა ვაჭრობა შეწყდა, მის საქმროს ნურებმა უშტყუნა და ცქვი- ნობისგან დაბოღობილა სკანდალი ატება. რა გაყდა შილდმა? — თავის რომელიმე სამკაულს გაყიდა.

— დეფობი, მან კოცნა გაყდა? — 45 ათასი დოლარი ერთი კოცნისთვის? ძალიან ბევრია. — რომელი ყვავილი მიიწნევა მოუნდომლობის სიმბოლოდ?

— ედეღვასი. მთაში, მიუვალ ადგილებში იზრდება. — თერგი, ვოლგა, დონი, მტკვარი — ამ მდინარეებიდან რომელი არ ერთვის კასპის ზღვას? — დონი.

— რამდენი შტატსგან დაფუძნდა აშშ? — 13. — „ფესვები“, „ლონდრე“, „დათა თუთაში“, „სიყ-

ვარული ყველას უნდა“ — ამ ფილმიდან რომელი არ მონაწილეობს გივი ბერუაშვილი?

— „ფესვები“. — პორტუგალია, ლიტვა, შვეიცარია, კუბა — ამ ქვეყნებიდან რომელია ტერიტორიულად ყველაზე პატარა?

— ლიტვა. — დეფობი. — მაშინ შვეიცარია იქნება. — დიას რამდენი სახმელეთო მეზობელი ჰყავს კანადას? — ერთი. ეს არის აშშ. — რამდენი მარცვლია სიტყვაში „ენციკლოპედია“? — 6.

— რომელმა ქართველმა მსახიობმა შეასრულა ოსტაპ ბენდერის როლი ფილში — „თორმეტი სკამი“? — არჩილ გომიაშვილმა.

— ცნობილმა მსახიობმა რობერტ დე ნირომ თავისი რატაცების გამო მეტსახელი — მენასპორე მიიღო. რა იყო ეს რატაცება — შავი ტანსაცმლით სიარული, შავი შოკოლადის სიყვარული, შავი სათავ- ლის ტარება თუ შავკანიან ქალებზე? — ცნობილია რობერტ დე ნიროს შავკანიანი ქალე- ბისადმი ლტოლვა.

— ვისი სიტყვებია: „ერთი ადამიანის მოკვლა ტრაგედიაა, ბევრის — სტატისტიკა“? — სტალინის.

— რატომ არის პენტაგონის შენობაში საჭიროებ ორჯერ მეტი საბურჯარეშო? — არ ვიცი.

— ეს შენობა 1940 წელს აშენდა იმ დროს თეთრკანიანნი და შავკანიანნი სხვადასხვა საბურჯარეშოში სარეგულირებდნენ. ნოდარ დემბაძის „მარად- სობის კანონში“ რომელი ეკლესიის მოძღვარია მამა იორამი?

— ვერ ვისწავნე. — ორიბაქლის სახეობის რომელი ოკვანე დააკავ- შრა ატლანტის ოკვანეთთან პანანის არხში? — ნენარი ოკვანე.

— სანამ ეს პოპულარული პოლიფუნდელი მსახიობი კონოსამყრობი მოხედებოდა, ერთი წლის მანძილზე პეტერის ალაგებდა, მოგვანიანთი კი მწვანილების გაყვდით ორწინდა თავს დაასახელეთ იგი.

— მასზე სხვას ვერაფერს მეტყვი? — ამერიკელი მსახიობია. ეს მამაკაცი ყოველთვის არის პოლიფუნდის ისტორიის ლამაზ მსახიობია ათე- ულში.

— საკმარისია, მიგხვდი. ბრედ პიტზე ლაბარაკი. — დედამანბა, მარსი, ვენერა, მერკური — ჩამოთ- ვლილთაგან რომელია ყველაზე პატარა პლანეტა? — ზუსტად არ ვიცი. ინტუიცია მკარნახობს, რომ მერკური იქნება.

— კარგი ინტუიცია გქონით. ამ მევენ ჩვევს მარც ტვენმა „დედობული მანკერება“ უწიდა. რომელ ჩვევაზე ლაბარაკი? — მგონია, რომ თამბაქოს მოწევაზე იტყვოდა.

— გამოიკვანთა დაბოლოს, დაბოროლეთ ოსკარი უაილდის ცნობილი გამოანათებაში „მე ვირწვე მეგობ- რებს მათი იღბლით, ნაცნობებს — კარგი ხასიათით, ხოლო მტრებს...“

— ვერ დაგასრულეთ. — მტრებს — მათი ინტელექტით.

ანტიფაშისტური

გზანი საქითხანი კოლაქი

ქუქუქელი თქუქი იყინიქ

1. ჯონ კენედი პულიტიკერის პრემიის ლაურეატი იყო.
2. ჩარლი ჩაბლინი 1977 წელს, შობა დღეს გარდაიცვალა.
3. „პატრიოტიზმი მინკერი სათნოება“, — ამბობდა ოსკარ უაილდი.
4. „ასტონ მარტინი“ ინგლისურ „მინის“ ქალაქ ოქსფორდში აწყობდა.
5. „კაუდი პერქორანტუტი მინუს, ცტა პლუს“, — ამბობდა არკადი რაიკინი.
6. მომღერალი მადონა საკუთარ შვილებს ტელევიზორის ყურებას უკრძალავს.
7. ქსონეთში უფრო ნაკლები ქსონტელი ცხოვრობს, ვიდრე სხვა ქსონტების ადამიანი.
8. კონსერვატორიის დამთავრების შემდეგ მერბ კოსტავა ერთხანს მასწავლებლად მუშაობდა.
9. მოკავშირეთაგან საბჭოთა კავშირი ერთადერთი იყო, რომელმაც იაპონიის ნაწილი მიითვისა.
10. „ილის ყველა მკვლეელი ქართველი“, — სინანული ამბობდა კოტე მახარაძე თავის სპექტაკლში.
11. ტექსტოლოგია ავტოკების ომის ლეიტონია. მარჯვენა ფეხისგულის ნაცვლად სარკე აქვს, შიგ ჭკურტს ყველაფერს და საბოს სიცოცხლეს. მან დაამარცხა და განდევნა სიკეთის ლმერთი — კვალკოატლი.
12. დღე-ღამის განმავლობაში ადამიანის სისულში ნახევარი ტრილიონი სისხლის უჯრედი კვდება, რათა ახალნარმოქმნილ უჯრედებს დაუთმოს ადგილი.
13. არ არსებობს არგენტინული, შვეიცარიული, ბრაზილიური და ბელგიური ენები. არგენტინაში ესპანურად ლაპარაკობენ, შვეიცარიაში — გერმანულად, ბრაზილიაში — პორტუგალიურად, ბელგიაში — ფრანგულად.
14. ბაიკალის ტბა 25 მილიონი წლისაა და უძველესია დედამიწაზე. იგი ყველაზე ღრმა ტბაა მსოფლიოში და მის აუზში მტკნარი წყლის მსოფლიო მარაგის 20, ხოლო რუსეთის მარაგის 90 პროცენტი თავმოყრილია.
15. თეთრი დათვი უშიშარი მონადირეა. იგი ერთნაირი გაბედულებით ხვდის თავს და ხოცავს სულაბებს, ნების ლომებსა თუ სამაჩხურო ძაღლებს. არსებობს ფოტოები, სადაც იგი

დავითის შვილობა, ორმოცდაათი უსალგუნი და ახასლორის აჯანყება

განვადგრობთ თხორობას დავით მეფე-წინასწარმეტყველის შესახებ. გველაზურება მამა მამარი (აბესაძე).

შორანა მერკილიაძე

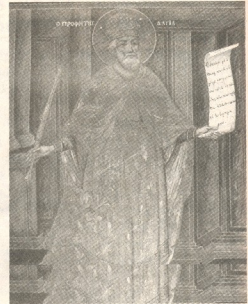
დავითის შვილობა და სინანული

მიუხედავად იმისა, რომ დავითი ღვთის წინაშე წმინდა და მართალი ცხოვრებით ცხოვრობდა, მასაც მოუხდა უდიდეს ცოდვაში ჩაგარდნა: ერთხელ დავით მეფემ იხილა თავისი ქვეშევრდომის ცოლი — ბერსაბე. მეფეს ძალიან მოეწონა ქალი და მოტყუებით დანჯა მასთან. დავითს ქალის ცოლად შერთვა სურდა, მაგრამ ძველი სჯულის თანახმად, ქმრიანი ქალის ცოლად მოყვანა იკრძალებოდა, ამიტომ ასეთ ხერხს მიმართა: ურია ხეთელი ბრძოლაში გაიწვია, მხედართმთავარს კი წერილი მისწერა — წინა ხაზზე გაუშვიო, სიძინაც ცოცხალი ვეღარ დაბრუნდებოდა. ურია ხეთელი მართლაც დაიღუპა ბრძოლაში. ველზე და დავითმა ცოლად შერთო ბერსაბე, რომელიც მისგან შვილს უკლავდა.

უფალმა დავითი წინასწარმეტყველის პირით ამხილა იგავურად, ამ უდიდესი ცოდვით დავითის გამო. წინასწარმეტყველისგან ისიც ვუნჯა, რომ მკაცრად დაისჯებოდა — ბერსაბესგან შობილი უსავყარლესი შვილი მოუკვებოდა. ეს წინასწარმეტყველება შვიდი დღის შემდეგ აღსრულდა. უდიდესი სულიერი მწუხარებითა და სინანულით მეუბრძობილმა მეფე-წინასწარმეტყველმა სწორედ ამ დროს დაწერა 50-ე ფანსლუნი, რომელშიც უდიდესი, განსაცდირებელი სინანული გადმოცემულია. მას სინანულის საგალობელსაც უწოდებენ.

რატიმ დიასაჯა დავით წინასწარმეტყველი თავისი შვილების გამო, შვილის სიკვდილით?

— ურია ხეთელის დაღუპვის შემდეგ, ბერსაბესთან ქორწინება სჯულისმიერი ქორწინება გახდა, მაგრამ ამ დრომდე მათი ურთიერთობა გახლდათ უსჯულო ქმედება, ამიტომ ამ ურთიერთობის შედეგად მოუღვინილი შვილიც ცოდვის ნაყოფი იყო. ეს სასჯელი იყო დავითზე და არა მის შვილზე. უნდა ვიცოდეთ, რომ უფალი არ სჯის ადამიანს. ყველა ის მოვლენა, ის

განსაცდელი, რასაც ჩვენ სასჯელს ვუნოდებთ, არის არა სასჯელი, არამედ — სულიერი წამალი ადამიანის სასწენლად...

უდიდესი სინანულის სანაცვლოდ უფალმა დავითს მიუტუნა თავისი შეცოდება და არ განუშორებია მისგან წინასწარმეტყველების ნიჭი. თავდა დავითი ფსალმუნებში არავითგზის შესთხოვს უფალს, მიუტუნე მისი უდიდესი შეცოდება და ამის გამო ნუ განაშორებს წინასწარმეტყველების ნიჭს.

— სინანულისა, რატომ მოუხდა ქონდენ უდიდესი ცოდვით დაცემა ღვთის წინაშე ისეთი უდიდეს პიროვნებას, როგორიც დავით მეფე-წინასწარმეტყველი იყო. რატომ არ მალავს წმინდა წერილი წმინდა და მართალი ადამიანების ნაკლს, ცოდვებს?

— ამით უფალი გვაუწყებს, რომ ნებისმიერი ადამიანი, ისეთი უდიდესი პიროვნებაც კი, როგორიც დავითი წინასწარმეტყველი იყო, შეიძლება ჩაგარდეს ცოდვაში. წმინდა წერილში უფალი პირდაპირ გვაუწყებს: „არა არს ცაკი, რომელიც ცხოვნებს და არა სცოდოს“. წმინდა და მართალი ადამიანების ცოდვების წარმოჩენით უფალი გვასწავლის, რომ ისინიც ჩვეულებრივი ადამიანები არიან და თავიანთი უშლურების გამო, მათაც უნდა ეხმარებოდეთ ცოდვებში ჩაგარდნა, მაგრამ მღერითი მაინც არ იკავდება წყალობას და მადლს; მათივე ცოდვითა-განცდვის,

გულწრფელი სინანულისა და სრულად უფალზე მინდობის სანაცვლოდ. ამასთან, უფალი ამით გვიჩვენებს, თუ საიდან შეუძლია გამოიყვანოს და ინსანს ადამიანი, კვლავ ამაღლოს სულიერად.

ახსალომის აჯანყება მამის წინააღმდეგ

— რატომ აუჯანყდა აბესალომი დავითს? რა იყო მისი აჯანყების მიზეზი და სულიერი მიზეზები?

— დავით მეფეს რამდენიმე ცოლი ჰყავდა და ყველასგან ჰყავდა შვილები. მოხდა ისე, რომ აბესალომის და — თამარი შეუყვარდა მის ნახევარძმას, ამონს და მოტყუებით დაწვა მასთან. ამის გამო აბესალომმა შური იძია და მოკლა ამონი. შემდეგ დავითის წინააღმდეგ მოაწყო აჯანყება, რათა ისრაელის ტახტი მიესაკუთრებინა. დავით მეფეს გადაწყვეტილი ჰქონდა, ტახტი სოლომონისთვის მიეცა, რომელიც ბერსაბესგან შეეძინა. ძველი წესისამებრ, ეს იყო ტრადიციის დარღვევა, რადგან უმცროსი ძე აბესალომი იყო და წესით, ტახტი მას ეკუთვნოდა. დავითმა თავისი წინასწარგეგმული ნიჭითა და დავითის განგებულებით განჭვრიტა, რომ ტახტი ეკუთვნოდა სოლომონს ანუ სოლომონ უნდა გამხდარიყო მმართველი ისრაელის ერისა, ხოლო აბესალომმა მოინდომა, რომ მისიერი გაბეჭთი თავისი კუთვნილი მიეღო — ტახტი მიესაკუთრებინა. ამის გამო აუჯანყდა მამამისს.

აბესალომის აჯანყების შემდეგ, დავით მეფემ თავის მომხრეებთან ერთად დატოვა იერუსალიმი, აბესალომი საკუთარ ნებაზე მიუშვა,

ლომი უნებლად გადარჩენილიყო.

აბესალომს გრძელი თმა ჰქონდა. როდესაც ის ბრძოლის ველიდან გაიქცა და ცდილობდა, ტყისთვის შეეფარებინა თავი, თმით მის ტოტებში გაიხლართა. სწორედ ამ დროს მოჰყვებოდა თავი დავითის ერთერთმა სარდალმა. მისი მოკვდინებით მხედართმთავრებმა დავითს განგებულება აღსარულეს. მათ უწყოდნენ, რომ აბესალომის გადარჩენას უარესი შედეგი მოჰყვებოდა. აბესალომის აჯანყება კი იმის გამო დაუშვა უფალმა, რომ დავითის სახელი განწმენდილიყო ცოცხლისგან... ამ აჯანყებით გამოინდა, რომ დავითის ერთ-ერთი უსაყვარლესი შვილი — აბესალომი არ იყო დავითის მცნებთა აღმსრულებელი. მან თავად დაარღვია ათი მცნებიდან ერთ-ერთი, რომელიც შობობის პატივისცემასა და მორჩილებას გვაკვლავებულებდა. აბესალომი არ დავითობდა და პატივი არ მიაგო მშობელს, აუჯანყდა მას, განგებდა და შეურაცხყოფა მიაცენა. არ შეიძლება ისრაელი ასეთი ადამიანის ხელში აღმოჩენილიყო. ამ გზით უფალმა დავითს უჩვენა, როგორი ბოროტება ბუდობდა მის ზოგიერთ შვილში (მათშიც, ვინც აბესალომს მიეზნო).

დავით მეფემ მწარედ დაიტირა შემოჭრე შვილი. მწარედ გოგონებდა: „ჩემო შვილო, აბესალომ, ნეტავ ვინმეს ჩემი თავი მიეცა საკვდილისთვის, შენ ნაცლად!“

სოლომონს ავად აკროსება

სიცოცხლის ბოლო წლები დავით მეფე-წინასწარმეტყველმა სოლომონისთვის ტაძრის ასაშენებელი მასალის მომზადებას მოანდო-

ანტიჰარასანი

გზაში საკითხავი კოლაჟი

ქალაქური თემი იანაი

ატომური წყალქვეშა ნავის პურისკვამს ეკვავებოდა.

16. მულტიმედიატორ ფილმ „სახამთარის“ სცენარის ავტორი რუსუალებმა სიმღერებს ვაწარსულ კაბიძე ასრულებს, სიმღერების ტექსტის ავტორი კი ჰეტერ გრუზინსკი გახლავთ.

17. „ნიკიტა მიახლოვის ქალიშვილები ქორწილში ჩობის შვიგით მისური მეცვა წარწერით ზურგზე — „შუმერ უმერ“, ხოლო მეკრძებ — „ჩქინ ვინ“. ისე, ყველა შეხიზვესათვისს — მიათრე ხასიათზე იყო ერთი ინტერვიუს დროს დათო ტურაშვილი.

18. „1976 წელს, თბილისის „დინამოს“ მიერ მოპოვებული საბჭოთა კუპონის თასი ბროზისა იყო და შიგთი ზუსტად 5 ლიტრი „შამპანური“ ჩადიოდა, — ლომილით იგონებდა მანუარ მაჩაიძე.

19. გამოცემით, პუკინის აღებისა ჩინების ყინვის მეორებს აბრუშის პერანგები ეცავთ. მიზანში მოხვედრილი ისარი სხეულში აბრუშთან ერთად შედიოდა, რაც შედეგში მისი ამოძრობას აადვილებდა.

20. „ირგვლიე ყველა ადამიანი ჩემი მონაა“, — განუცხადა პარიზის ერთ-ერთ კავში მიცემულ ინტერვიუში ურნალისტ ქელს საღვთოთ ალიმი. — „ყველა? მოდი, მე ნუ შეიყენებ მაგ სათაში.“ — სათხავა ქალმა. — „რა ბრანეთუ? ვილაცას ჩემი მონაა არ ხიბლავს?“. კარგად ბრანდებოდედით. — აღმყოფად დალი, წამოდეგა და სწრაფი ნაბიჯით გაეცალა იქაურობას.

21. ნოე — ასეთი სახელი დაარქვეს პატარა ბიქს მშობლებმა, რადგან დაბადებულზე თავისი ბიბლიური სქინის მსგავსად, მანაც წარღვნა გამოიარა. სასწილელ წყალდიდობის დროს, რომელიც ნოე-ორლებს დაატყდა თავს, მამულებმა სინგარში მოათავსებულნი, გაყინული ემბრიონი გამოიტანეს სამშობიაროს დატბორილი მშენობიანი. ექიმები ექვობდნენ, რომ ნორმალური ნაყოფი ვერ განვითარდებოდა ემბრიონიდან, რომელიც რამდენიმე საათი იმყოფებოდა კაბერაში, რომელსაც დევი არ მიწოდებოდა, მაგრამ ბავშვი სრულად ნორმალური მოეღვინა ქვეყანას.

დავით მეფეა მხარულ დაიბირა ამცოლუ შვილი

რათა მისთვისაც და ხალხისთვისაც ეჩვენებინა, რომ დავითი არ იყო ტირანი, რომ ამ ქმედების გამო მაშინვე დაესაჯა შვილი. როდესაც დავითისა და აბესალომის მომხრეებს შორის ბრძოლა გაიმართა, დავითმა თავისი მხედრები გააფრთხილა, აბესალომისთვის არაფერი ევნო. თვითონ საერთოდ უარი თქვა ბრძოლაზე, მაგრამ დავითს განგებულებით, ამ ბრძოლაში აბესალომი მოკლულ იქნა; მოუხედავად იმისა, რომ დავითმა თავისი მხრიდან ყველაფერი გააკეთა, რომ აბესა-

მა. მან სოლომონს ყველაფერი მოუშვებდა უძრავი ტაძრის ასაშენებლად.

დავითმა 40 წელიწადი იმეფა. როდესაც სიკვდილის მოახლოება იგრძნო, შეკრიბა წარჩინებულნი, რომლებმაც დავითის ბრძანებით, მეფედ მიიჩინა სცხეს სოლომონს.

დავითმა სოლომონს უანდერბა დავითის საულის აღსრულება — ტაძრის აშენება და გადასცა გეგმა ტაძრისა, რომელიც დავითის შთაბრძნებით შეადგინა.

„ნატონი რონ შვილი, ჯაზი უნდა განავითაროთ“

თბილისში ჯაზის საშემოდგომო, ოთხდღიან ფესტივალზე მამყნელს მართლაც საინტერესო შემსრულებლებთან შეხვედრისა და კარგი მუსიკის მოსმენის შესაძლებლობა მიეცა. მათ შორის მხოლოდ ერთი ქართველი, შეიძლება ითქვას — უალტერნატიუო კონტრბასისტი, მხაზა მუსრაშვილი მონაწილეობდა, რომელმაც პირველ დღეს რუს სტუმრებთან — ალექს გალოვინთან (საქსოფონი), იაკობ ოკუნთან (ფორტეპიანო) და საზა მაშინთან (დასარტყამი) ერთად დაუკრა. ამავე დღეს მსყმნელის წინაშე ლეგენდარული საქსოფონისტი, ჩარლზ ლიონი წარდგა, რომელიც „ცივი ომის“ პერიოდში ერთ-ერთი პირველი უცხოელი მუსიკოსი იყო, ვინც საბჭოთა კავშირის ჩაკეტული სურცის გარღვევა და იქ ჯაზური მუსიკის დაუფინყარი კონცერტის ჩატარება შეძლო. კონცერტს, რომელიც 1967 წელს, საერთაშორისო ჯაზფესტივალის ფარგლებში ტალინში გაიმართა, 20 წლის თამაზ ყურაშვილიც ესწრებოდა. ის მაშინ სერიოზულად იყო ჯაზით გატაცებული და ტალინს საგანგებოდ ეწვია, რათა ლეგენდარული მუსიკოსებისთვის მოეპოვებინა: „ყველაფერი ჩემ თვალწინ ხდებოდა. მაშინდელმა მმართველებმა ორგანიზატორებს დიდი წინააღმდეგობა გაუწიეს, ორი წლით ციხეშიც კი ჩასვეს, მაგრამ ფესტივალს მაინც ჩატარდა და ჩვენ (ჩემი თაობის პროგრესულად მოაზროვნე ახალგაზრდები) კიდევ უფრო მეტად „დაგვაადილი ამ მეტად დემოკრატიული არამინიერი მუსიკით“-

ნატა კოპიძე

— მიუხედავად ამისა, ჯაზის მიმართ ინტერესი საქართველოში დღემდე არ გადაიცივდა... არსებობს ქართველი ჯაზი?

— არა, მსგავსი არაფერი არსებობს — უბრალოდ, არიან ქართველი შემსრულებლები, რომლებსაც უყვართ ჯაზი. ეს ჯაზის ისტორიის ხეობრივი ფენომენია. მუსიკაში ყველა მიმართულებას ძალიან ბევრი მოყვარული და მსმენელი აქვას, ჯაზს კი სამწუხაროდ, არა, ძალბათ იმიტომ, რომ ის ხელოვნების ელიტური ფორმაა და მოუშვადებელი მსმენლებისთვის არ არის გაკეთებული. ჩვენი საზოგადოების 85% კი ნამდვილად მოუშვადებელია.

— მიუხედავად ამისა, ჯაზის საღამოებზე ყოველთვის გადაჭრულია დარბაზი...

— დიას, ასეა, რადგან შეიძლება, ჯაზი არ გიყვარდეს, მაგრამ მისგან მიღებულ სიამოვნებაზე უარს ვერ იტყვი. ამ უნიკალური თვისების გამო, ჯაზი სრულიად განკერძოებით დგას სხვა ჟანრებისგან. მისი რიტმი უნიკალურია, ფორმა — უახლესი. ჯაზის სიკეთეს XX საუკუნეში გვიზარე და ვიგრძენი, რომ XXI საუკუნეს „უხსენი“.

— რამდენი წლის იყავით მაშინ?

— საკმაოდ ახალგაზრდა... 20 წლისა კი ჯაზის შემსრულებელიც

გავხდი. პირველად ამ მუსიკის მიმართ ინტერესი 1967 წელს გაჩენდა, როცა ტალინის საერთაშორისო ჯაზფესტივალს დავესწარი. მაშინ ჯაზი აკრძალული იყო და მის შემსრულებლებს დევნიდნენ, მაგრამ ამან არ შემაშინა და ჯაზის პროფესიულად შესწავლა გადავწყვიტე.

— კონტრბასი რატომ აირჩიეთ?

— ჯაზში კონტრბასის ფუნქცია შეუცვლელია, რადგან სწორედ ის გახლავთ აკორდის, ქმედების, იმპროვიზაციის საწყისი. ჯაზის საუკეთესო ნიმუშებს 50-იანი წლების ბოლოდან ვუსმენდი. მაშინ ფორტების მოძიება ჭირდა, შემდეგ რადიო შემოვიდა, რომლის წყალობითაც ჯაზის მოსმენა ხელმისაწვდომი გახდა. მოვიგინებთ, საბჭოთა მთავრობამ მისი დახმავა სცადა. 1957 წელს ჩემმა მშობლებმა პატარა რადიოლა შეიძინეს. რომ ჩავრთე, გავიგე — „ამერიკის ხმა“ საუკეთესო კომპოზიციებს გადმოსცემდა. გადავწყვიტე, კონტრბასზე დავკრა მუსნავლა. ჩემმა უმდაგოგმა კი მიიშულა, კონსერვატორიაში ჩამებარებინა. შემდეგ ვიმონაწილეობდი ბაქოში გამართულ კონცერტში და ლაურეატიც გავხდი. შედაგოგა გაოცებული დარჩა, რადგან ჩემგან ასეთ წარმატებას არ ელოდა. ის ფუნდამენტური კლასიკოსი გახლდათ და ჯაზის არაფერი უცხოდა.

— თქვენი შეილები უკრავენ ჯაზს?

— სამწუხაროდ — არა. ოჯახში მუსიკოსი მხოლოდ მე ვარ. ორი შვილი (ქალ-ვაჟი) და ორი შვილიშვილი მყავს, ერთიც — ცოლი... ოჯახის ერთგული კაცი ვარ, ისევე როგორც ჯაზის. მათ გარეშე ჩემი ცხოვრება წარმოუდგენელია.

— სად შედგა თქვენი დებიუტი?

— თბილისში, შემდეგ ბაქოში და მოსკოვშიც გამოვიღე. ეს იყო 60-იანი წლებში. ჩემი პარტნიორები სხვადასხვა ქვეყნის მუსიკოსები გახლდნენ, მათ შორის: მოსკოველები, ბაქოელები, ქართველები... არასდროს მყოლია მუდმივი შემადგენლობა... სამწუხაროდ, ჩვენს კონსერვატორიაში ჯაზის ფაკულტეტი არ არსებობს და მის შესასწავლად ახალგაზრდები უცხოეთში მიდიან (ჩემი ორი მოსწავლე ამჟამად გერმანიაში სწავლობს). ალბათ დროა, მუსიკალურ განათლება თანამედროვე სახე მიეცეს და დღემდე არსებული „დაობებული“ სწავლების ფორმა ახლით შეიცვალოს. თუ ნატონი შესვლა გვსურს, ჯაზი უნდა განვითაროთ.

— ჯაზის პატარა შემსრულებლებზე, ბექა გრიგოშვილზე რას გავტყობ?

— ის ახლა „ჯულიანდის სკოლაში“ ეუფლება ჯაზის ხელოვნებას, სადაც ჩემი რეკომენდაციით მოუსმინეს. ბექა უდავოდ ნიჭიერი ბავშვია, მთავარია, სწორად განიკითაროს მუსიკალური ინტელექტი, მაშინ აუცილებლად მიადგება დიდ წარმატებას: ამ სკოლაში სწავლა საკმაოდ ძვირი ღირს — წელიწადში 50.000 დოლარი. ბექა უშუა-

ლოდ პრეზიდენტის ფონდიდან ფინანსდება მსოფლიოში ასევე ძალზე აღიარებულია ბოსტონში არსებული ბერკლის სახანძრეები, სადაც ლექციები მაქვს ჩატარებული.

რა განმსხვავებაა ჯაზური მუსიკის შემსრულებელსა და კლასიკოს მორის?

— პირველ რიგში, ჯაზის უსაზღვრო სიყვარული. კლასიკოსი სხვაგანადაც ცხოვრობს, ის ბუნებით ეკონტრტროსია, პირველობა სურს ყველაფერში და ამით სპორტსმენს ემსგავსება. პირველობის სურვილი კარგი თვისებაა, მაგრამ ჯაზი განსხვავებული ფენომენია, ის არ ითვალისწინებს, ვინ ხარ და საიდან მოხვედრი, — თავარია, გქონდეს სწორად დასახული მიზანი. ჯაზი მოთხოვს, რომ დროს კი არ დაეწიო, არამედ — გაუსწრო.

როგორ შეძლით საბჭოთა სისტემის ჩავეტლი სოციალად საერთაშორისო აპარატზე გასვლა?

— ამას ჩემს ოჯახს უწამლი, თუმცა მშობლებს არ სურდათ, რომ მუსიკოსი გაემხდარიყავი. ბევრი ბარიერი გადაეშალა. ზოგი ადამიანი მიზანმიმართულად მიშლიდა ხელს წინსვლაში, მაგრამ დღეს ისინი ჯაზის სიყვარულს საქვეყნოდ ჭადავებენ. ერთ ფაქტს გავიხსენებ: 1968 წელს მოსკოვში ჩავედი. ჩემმა მეგობრებმა შემომთავაზეს, ღია ცის ქვეშ დამეკრა გორკის პარკში. უამრავი ადამიანი შეიკრიბა, მათ მორის — რუსუბთან დასამეგობრებლად ჩამოსული ამერიკელები. დიდი წარმატება გვცხდა ნილად. თბილისში რომ დაებრუნდი, მონვევა დაშვება ჩეხოსლოვაკიიდან, მაგრამ არ მიშვებდნენ. „უშიშროებაში“ საკუთარი დებიტი მივედი და ერთ-ერთ ჩინოსანს შეუხვდი. მსურდა გამეგრკვია, რას მეჩროდნენ. მან ჩემი პირიადი საქმე ამოიღო და რუსულად დაწერილი განცხადება წავამაკითხა, რომელიც გორკის პარკში შოუო რუს „დამკვირვებელს“ თბილისისთვის გამოუგზავნიდა. წერილში ეწერა: „ყურადღებება მიაცხეით ამ ახალგაზრდას, ის ბურჟუაზიულ მუსიკას უკრავს“. უშიშროების თანამშრომელი ჩემს „სისუფთავეში“ რომ დარწმუნდა, ეს წერილი დახსია, შემდეგ კი დანვა. მაშინ 23 წლის გახლდით და ამ ფაქტის შემდეგ დიდი წინააღმდეგობა აღარ შემხვედრია...

კარგ ინსტრუმენტზე უარა?

— სარტარზე. სამი კონტრაბასი მაქვს, ერთმანეთზე უკეთესებია. ამ

ჯაზფესტივალში უცხოელი შემსრულებელი მონაწილეობდა, რომელმაც საზღვარზე ინსტრუმენტის გადმოტანა ვერ შეძლო, კონტრაბასი ჩემგან ითხოვა და აღტაცებული დარჩა. მართალია, არსებობს გამოთქმა — „ინსტრუმენტი და ცოლი არავის არ უნდა ათხოვო“, — მაგრამ თუ მას ისე ვიღობ, როგორც ცოლს, ღალატი არ არსებობს! კარგი ინსტრუმენტი ძვირად ღირებული სიამოვნებაა, მას არავინ გაჩუქებს.

რატომ არ სურდათ თქვენს მშობლებს, მუსიკოსი რომ გამხდარიყავით?

— ჩემი ოჯახი წარმატებული ექიმებისგან შედგებოდა. მათ ვერ მანამოედგინათ, რომ შეიძლებოდა, მუსიკოსი გამოესულიყავი, ამიტომ ორჯერ დავიცავი დისერტაცია ბიოლოგიის განხრით, მისკოვსა და ბაქოში, რადგან ხელოვნური თვალის ბადურის თემა, რომელზეც ვმუშაობდი, საქართველოში აქტუალური არ აღმოჩნდა. მამაჩემს ვერ ვანყენი, ის ჩემი დიდი მეგობარი იყო. ბიოლოგიის ფაკულტეტის მორალურად, კონსერვატორიაში ესწავლობდი, რომელიც საკმაოდ წარმატებულად დავამთავრე.

კონტრაბასი თითქმის ყველა ინსტრუმენტზე დიდია, პრინციპში არ გეჭმის მისი ტრანსპორტირება?

— გარდა იმისა, რომ დიდია, როცა ინსტრუმენტი საზღვარგარეთ გატაქვს, მას ისევე სჭირდება პასპორტი და სურათი, როგორც ადამიანს. ერთხელ, 60-იან წლებში, მეგრემეტივეოს აეროპორტიდან აფერიაკში მივფრინავდი. ყველა საბუთი წესრიგში მქონდა, მაგრამ იქ მომუშავე ერთი ქალი მიმტკიცებდა, რომ ინსტრუმენტს ვერ გავიტანდი. ის გავბრაზდი, ცვლის უფროსი გამოვიძახე. ებრაელი კაცი აღმოჩნდა. ყველაფერი გამოიძია. ამასობაში რეისი ნახევარი საათით შეფერხდა. ის კაცი განრისხდა და თანამშრომელი ჩემ თვალწინ სამსახურიდან გაათავისუფლა.

საზღვარგარეთ საქართველოს სახელით გადაიხდით?

— ყოველთვის. თუმცა „გოსკონცერტი“, რომელიც მაშინ ეტროდა ჩვენი გასტროლების საქმეში, საზიზღარი ორგანიზაცია გახლდათ. თუ კონცერტიდან 1.000 დოლარს იღებდი, 900 უნდა დაგტოვებინა და დანარჩენი მათთვის ჩავედო ჯიშეში; ასე ვინც არ მოიქცეოდა, 6 მონვევიდან ორს აძლევდნენ, და-

ნარჩენ 4-ს კი უუქმებდნენ. გამოგიტყვებთ, დიდი ანტიპათია და პროტესტი მქონდა „გოსკონცერტის“ წარმომადგენლების მიმართ. ამას გარძობდნენ კიდევ, მაგრამ ვერაფერი დამავლეს, რადგან უკანონოდ იქცეოდნენ.

თბილისის ჯაზფესტივალზე რას გვეტყვი? აკეთილშობილად საერთაშორისო სტანდარტებს?

— საესებით აკეთილშობილეს, რადგან ის სწორედ მსოფლიოს სტანდარტებს ეფუძნება. 1989 წელს გავიხსენებ: როცა თბილისში დიდი არეულობა იყო, ჯაზფესტივალი მაინც ჩატარდა, არ ჩაიშალა, საზოგადოების გარკვეული ნაწილის დიდი მცდელობის მიუხედავად, საცდარი თვესრულდებოდა ჩამოვიდნენ საქართველოში. მქონდა ბედნიერება, მათთან ერთად დამეგრა ფილარმონიაში. წელს კი ამ ფესტივალში მონაწილე მხოლოდ ერთი ქართველი იყავი. ჩემი პარტნიორები უმცროსი რუსი კოლეგები იყვნენ.

ამჟამად სად უკრავთ?

— ყოველ პარაკვეს ვუკრავ ახალგაზრდა ჯაზკლუბში, რომელიც ერთი თვეა, რაც არსებობს და უკვე უამრავი სტუმარი შეავსა. ჯაზკლუბი თბილისში მრავლად არ არის, ამიტომ მსურველი და დამსწრე საზოგადოება ყოველთვის გყვავს და მსმენელის სიმცირეს არ უტყვივით.

მედაგოვი გაოტნებული დარჩა, რადგან ჩემგან ასეთ წარმატებას არ ელოდა

„ნადირობის დროს პრტი „ცხოველი“ უნეხი იღვიძებს“

მისი ჰობი ნადირობაა, უყვარს ბუნება, ტყეში ხეტიალი, იარაღი... ვერ კიდევ ბავშვი იყო, როცა სანადირო თოფი საკუთარი ხელით იანწო, მაგრამ ისეთი კარგი არ იყო, როგორზეც ოცნებობდა. ამიტომ ფულის შეგროვება დიდწილად და როგორც უნდა გატაკვირდეთ, სანატრელი იარაღი 13 წლის ასაკში შეიძინა. ამ ყველაფერზე მსახიობი რეჟისორი ოძრეშვილი თავად მოგვითხრობს.

თავისუფალი პირობაში

— როლიანდ, სანამ შენს მონადირულ თავგადასავალს გაიხსენებ, მოკლედ მიამბუ, როგორი იყო შენს ბავშვობაში, რომელიც ახლა კომედი „ერთში რამდენს როგორ მიხვდი“ ფორმაში?

— გასულ ზაფხულს ტელეფონიდან დამიკავშირდნენ და მიიხრეს, ასეთ შოუს ვაგეტობთ, 22 დღე სამხედრო ცხოვრებით ცხოვრება მოგიწევს და თანაბნად იქნები თუ არაო? ისიც ამისხსნს, რომ ეს სამშობლოს სიყვარულისთვის, შონორიანის გარეშე უნდა გამაქეთებინა; მერე რა მოხდება, არ ვიცო, მოავარსადელი რასაც გადაწყვეტს, თქვენი სასუქარი ის იქნებაო. სანამ დავთანხმდებოდი, ვიცოთხე, ეს შოუ ინტრიგებზე ხომ არ იყო აგებული? ვიდავისთვის ფეხის დადება და ნაქცევა თუ მომხიფხვე, მაშინ უარს ვიტყვი — ჩემს თავს კარგად ვცნობ, ასეთ დროს დიპლომატი და მოთმინება არ მყოფის, მალე ვფეოქედები, თავის დაცვა ჩხუბით ვიცი. როგორც კი გაგარკვეო, რომ მსგავს სიტუაციაში არ აღმოვჩნდებოდი, მერე დათანხმდი. ეს მორიგი თავგადასავალი იყო. სასუთარი თავს გამოვცდა მიუწყევე. სამხედრო ცხოვრება საკმაოდ რთული აღმოჩნდა როგორც ფიზიკურად, ასევე — ფსიქოლოგიურად. ოჯახის გარეშე ყოფნა გამოიჩინდა. ტელეფონით 3-4 წუთით ესარგებლობდით, ესეც იწინათად ხდებოდა. გადალება იყო სახეურში, გინოში, სენაკში... რაც მთავარია, ვაგუფის ნევერები ერთმანეთს კარგად შევეწყვეთ. როგორც ვიცი, „ფორმაში“ ახალ წლამდე გაგრძელდება. შოუში არის ერთი ეპიზოდი, როცა მეთაურები მონაწილეების გარეშე კარავში შედიან და ჩვენზე ლაპარაკობენ. განიხილავენ, ვინ რა შეტყუებით, როგორ წარმოვაჩინეთ თავი. ეს ნახაბი ჩვენც არ გვაქვს. ასე რომ, ფინალი როგორია, არ ვიცი.

— ნადირობის ინტერესი რა ასაკიდან გაგაჩნდა?

— მამა იყო მონადირე, 8 წლიდან ვთხოვედი, სანადიროდ წავეყვანი. სადაც შეიძლებოდა, მივყავი. მერე მშობლებისგან მალულად ფული შევაგროვე. ხან სპილენძს ვაბარებდი, ხან ბოთლებს, ცოტა ნაშუქარი იყო ფულიც დავაგებე და 13 წლის ასაკში სანადირო თოფი ვიყიდე.

— 13 წლის ბავშვს თოფი ვინ მოგვარდა?

— კახეთში სოფელი მაქვს. მთელი უბანი შემოვიარე, ყველას ვეკითხებოდი, თოფი ხომ არ გავეთ გასაყიდი-მეთქი? ერთ-ერთ ოჯახს მივაადექი — ვიცოდი, რომ პქონადი. ვცოთხე, ხომ არ მომივდიო-მეთქი? უარი მითხრეს, მაგრამ მათთან სტუმრად ვივლი კაცი იყო. ის დაინტერესდა და გამოიკითხა, თოფი რისთვის გინდაო? აუუსხენი, თან შეშეშინდა, პოლიციელი არ იყოს-მეთქი. ბოლოს მითხრა, მე მაქვს, ამა და ამ ადგილზე მოდი და მიყვიერი. მართო მისვლა ვერ გავბედე, 2 მეგობარი გავეყოლე. ახალი წელი მოდიოდა და ეტყობა, ფული სჭირდებოდა. თოფი ახალი, მაგრამ მოუვლელი იყო. — 80 ლარი მაქვს და ამ ფასში თუ მომცემ, ნავილებ-მეთქი. დამთანხმდა. მერე სახლში შევიდა და პატრონტყვი გამოიტანა: — ამაში რამდენს მომცემო? — ამ 80 ლარის გარდა ფული არ მაქვს-მეთქი. — აბა, მე რაღამე მჭირდებაო?! — და

მაჩუკე. იმ წუთში ჩემზე ბედნიერი ადამიანი ქვეყანაზე არ მეტყულებოდა.

— ეს თოფი სახლში მიიტანე?
— რას ამბობ, სახლში როგორ გამოვჩენდი?! 3 წლის მანძილზე მეგობრთან ვმალავდი. არაფერს ვაშავებდი; როცა დრო მქონდა, იხსება და მწყერე ვნადირობდი. მერე კარგი მონადირე ძაღლებიც მყავდა. თოფის ტარების უფლება არ მქონდა, მაგრამ ძაღლის ყოვას ხომ ვერვინ დამიშლიდა? ძაღლებს თავად ვვავებდი.

— დადგე რა როგორ ისწავლე?

— სახლში ნადირობაზე კარგი ლიტერატურა გვექონდა. ბევრს ვკითხულობდი და ვისწავლე. მაინ რილის „ტყის ბიჭები“, „უიარაღე მონადირეები“ და „ჭაბუკი მონადირეები“ რომ ნავიკითხე, მერე სულ გავგეჟედი, ნადირობა უფრო მეტად შემიყვარდა. დღეს ამ თემაზე ბევრი რამ ვიცი წინგნებიდან, გამოცდილებიდან... სანადიროდ რომ ნახვიდე, მხოლოდ კარგი ძაღლი არაა საჭიროსი, მანქანა და საწვავის ფული გინდა. 14-15 წლის ასაკში არც მანქანა მყავდა და არც ფული მქონდა, მაგრამ ჩემი დავეცი ძაღლების წყალობით, სახლში მონადირეების რიგი შედგა, დიდი კაცები მოდიოდნენ და მითანხმდებოდნენ, — სანადიროდ გვიანდასწავლა, იქნებ შენც ნამოყვიდე და ძაღლები ნამოყვივარიო.

— ეს სწავლაში ხელს არ გიშლიდა?

— რომელი საგნებიც მომწონდა, მაინც ესწავლობდი.

— იმ დიდი კაცებთან ერთად რაზე ნადირობდი?

— მელაზე, კურდღელზე, ტურაზე, მწყერზე, იხზე... მანქანისთვის ხავერდებიც მქონდა და ვაგებულობდი.

— დიდ ცხოველზე არ ნადირობდი?

— ბავშვობაში არა, ახლა ენადირობ. როგორც კი თავისუფალ დროს გამოვინახე, ტყეში მივივარე.

— გამორჩეულად საყვარელი სანადირო ადგილები თუ გაქვს?

— მაქვს, მაგრამ ნუ მათქმევიანებ. ერთ-ერთ ბიზნესმენს ტყის გარკვეული ნაწილი შემოლობილი აქვს. შეგიძლია, გარკვეული თანხა გადაიხადო და ღორზე სანადიროდ შეტყვიდე. თან მცველი გაგყვება, გეტყვის, სად უნდა დადგე. თავად წავა, ღორებს გამოვრევას და შენ უნდა ესროლო.

— ეს ალბათ ნაკლებად აზარტულია.

დავც იყავი იმეანი

ხან სპილენძს ვაბარებდი, ხან ბოთლებს

— რა თქმა უნდა.

ნადირობის დროს სახიფათო სიტუაციაში თუ ჩაგვრდნილობა?

— ნადირობას თავისი დაუსწრელი კანონები აქვს. ხელში თოფი გეჭირავს, რაც თავისთავად სახიფათოა. ზოგჯერ ცხოველიც საშიშია.

თავდასხმა რომ მოხსნაროს?

— მელა ხომ პატარაა. ერთხელ ვესრულე, დავეჭირე, მაგრამ გაქცევა შეუძლო. გავეციდე, რომ წამოვეწიე, აქეთ მომიბრუნდა და კბენა დამიბირა. ფეხის გამოწევა მოვასწარი. შეიძლება, ცოცხალი იყოს. თავდაცვის ინსტიტუტი ყველა ცხოველს აქვს. ერთმა ნაცნობმა კურდღელი მოკლა. მინახე ეგო, ეგონა, მოკვდაო, მივიდა და ხელი მოჭიდა. კურდღელმა ფეხები ააფარაზახლა. ძალიან ბასი პრჭალეები აქვს, ვერებზე გადაუსვა და გადაუსურა.

დადე ცხოველზე ნადირობა უფრო სახიფათო იქნება, არა?

— მეგელი საოცარი ცხოველია, ძალიან შვეკიანი და უშიშარი. ერთხელ ჩაუესაფრდი, ტყიდან რომ გამოვიდა და დავინახე, თმა ყალბზე დამიდაცა. იმიტომ კი არა, რომ შემეშინდა და გაქცევა მომიხდა, ისეთი შთაბეჭდილება მოახდინა, თითქოს ტყიდან ცხოველი კი არა, რაღაც ძალია გამოვიდა, გეგონებოდა, „პირიკუნება“ იყო. მშვიდად მოდობოდა. უჩინიდან ძალი უწყევდა. თავი მიაბრუნა, მერე წინ გაიხედა, გზა შეავალიერა, საით უნდა წასულიყო.

შენ ვერ გზავდა?

— საფარში ისე ვიყავი, რომ ვერ შევხედავ. ეტყობა, იმ დროს ზურგის ქარი იყო. და ჩემი იქ ყოფნა სურითაც ვერ იგრძნობ.

მოკალი?

— კი.

არ შეგეცოდა?

— ნადირობის დროს ამაზე არ ფიქრობ, „ცხოველი“ შემწიც იღვიბება.

მამქია, ყველაზე საინტერესო ვისზე ნადირობათ...

— ამბობენ, მაგრამ ძალიან რთული და სარისკოც არის: ჯიხვი ისეთ კლდეებზე დადის, სულ ბუნის ხიდზე უნდა იარო. ჯიხვზე არასდროს მინადირობა.

დალი იხვე გაყავ?

— არა, სახლში იშვიათად ვარ, მინადირე ძაღლს სხვაგვარი მოვლა უნდა. მას ვერ მოიყვან და ოთახში ვერ გამოკვებავ. დიდი ენერგია აქვს, რომელიც უკუელებლად უნდა დაბარჯოს.

რამდენი იარაღი გაქვს?

— 3 იარაღი და სამივე გაფორმებული მაქვს.

შენს რომელიმე კოლეგასთან ერთად თუ განადირო?

— არა, მხოლოდ ერთხელ, სათევზაოდ ნიკა კუჭავა წავეყვანე.

თევზაობა უფრო გვიჯარს თუ ნადირობა?

— ნადირობა. აქტიური ვარ და იმიტომ. სანამ იმ ოთხმოცდარიან თოვს ვიყიდდი, მე და ჩემმა მეგობარმა თოფი ავაწყვეთ.

საშუბი არ იყო?

— იყო, მაგრამ ვიციოდი და ვვრთბილობდი. ლულად წყლის მილი გვექონდა გამოყენებული. იმ თოფით შამუებსა და ჩხართებზე ენადირობდით. ერთხელ ალაზანზე იხვეტი სანადიროდ წავედით. იხვებზე ნადირობის სეზონი ზამთარშია, როცა ცივა და ცუდი ამინდია. მთელი დღე ვიარეთ, ვერაფერი მოგვალა. ბოლოს, როგორც იქნა, ერთი იხვი მოგვალა. იქვე პატარა ხელოვნური ტბა იყო და წყალში ჩავარდა. საღამოა, ბინადმები. რა უნდა ვქნათ? ისეთი სიცივა, ტბას ნაპირები გაყინული აქვს. ვერ ჩემს მეგობარს შევთავაზე, შედე და გამოიტანე-მეთქი. — მე კი არ მომიტლავს, მიდი და გამოიტანე, იმაზეც მადლობა თქვი, მთელი დღე რომ დაგვეები და მარტო არ დადიხარო. რაღას ვიზამდი! ვუბეროვლა კოცონი დავანთე, მერე ტანზე გავიხადე და გაყინულ წყალში შევედი. გატურვა არ დამჭირვებია, ისეთი ღრმა არ იყო, რომ დავეფარე. ისე გამოვიტანე, მერე გაგზრო, გავთბი და ტანსაცმელი ჩავიცვი. გაცივება გადავარჩი. ნანადირეც ყოველთვის თავად ვუვლი, ვასუფთავებ, ეს ყველაფერი მჭებრჩება.

ნადირობის დროს დალევ?

ისეთი შთაბეჭდილება მოახდინა, თითქოს გაყინა ცხოველიც კი არა, რაღაც ძალია გამოვიდა

შეიძლება?

— გახარია, რა დროს და რაზე ნადირობ. როგორც წესი, ნადირობას იწყებენ გათენისას და ამ დროს გასახურებლად 2 ჭიკა არყის დალევა „მოსულა“. დათრობა არ შეიძლება.

თუ ერთმანეთს მონადიროთა ორი ჯგუფი შეხვდება, ნანადირობეს იყოფო?

— ეგ წესი მთავრი იყო. როგორც კი ჯიხვის მოკლავდი, ეგრევე ყელი უნდა გამოგეჭრა და ფეხში გაგეჭყავებინა. ამას თუ ვერ მოასწრებდი და სხვა მონადირე შეგებუდებოდა, მისთვის აუცილებლად წილი უნდა მიეცევა. ახლაც არის გაყოფის წესი. დიდი ცხოველის მოკვლისას 2 წილი, ტყავი და რქები, ვინც მოკლავს, იმას ერგება.

დავიდ გუქაძე იმედიანი ალაპარაკდა

მაღალთმუა დისკის თიაქრის გამო, 37 წლის ვიქტორიას ხერხემლის არეში იმედნად ძლიერი ტკივილი ჰქონდა, რომ ახალშობილი გოგონას ხელში

აყვანაც კი არ შეუძლო. ფეხბურთელმა ერთ-ერთ გამოცემასთან გულწრფელად ისაუბრა იმის შესახებ, თუ როსი გადატანა მოუხდა მის მუცელს. „თავს უხერხულად გრძობოდა, რადგან ჰარკპერის ხელში აყვანა და მით უმეტეს, კვება ძალზე უჭირდა, ახლა კი ეს პრობლემა მოგვარდა და ვიქტორიას ჩვილის ხელში აყვანა შეუძლია“.

რუბრიკას უძღვება ეჭმი 6067 ჩარბაიშვილი

უშვილონი პროვლამ მაჰაჰასაზუმი და შოპიაროვისთვის ოპტიმალური ასაკი

ამ რუბრიკის ფოსტა შეკითხვების სიმრავლითა და მრავალფეროვნებით გამოირჩევა, რაც ბუნებრივად მივყვებით ჯანმრთელობისთან დაკავშირებით უამრავი რამ აქვთ გასარკვევად და ეჭმის კვლიერითკორ კონსულტაციას ეშურებიან, განსაკუთრებით ის ადამიანები, რომლებსაც მკურნალობასა თუ დაავადების პროფილაქტიკაზე სერიოზული ხარჯის გაღება ეწოდებათ. სწორედ ამიტომ, მერობრივად გთავაზობთ კითხვა-პასუხს, რომელიც თქვენთვის აქტუალურ პრობლემებს ეხება და ვრცელადია გამოცემული ეჭმი თამარ მამაცაშვილის წინაშე — „პარაბადინი“. აქვე დაუყენო, რომ ამ წინაშე შექმნის მსურველებს შეუძლიათ მიაკითხონ წინაშე მალაზიებს, მათ შორის — „ბიბლუსს“.

— რას წინაშე მამაცაშვილის უშვილო ბა? რა არის მისი მიზეზი და როგორ ვლრდებ? გითხრო, მიხატული — ეს ჩემთვის ძლიან მნიშვნელოვანია.

— როდესაც მონივლი მამაცაშვილის ორგანიზმს არა აქვს განაყოფიერების უნარი, თუმცა შესაძლოა, სქესობრივი აქტის ჩატარება შეეძლოს, ეს უშვილობაა. განასხვავებენ სკერეტორულ და ექსკრეტორულ მამაცაშვილ უშვილობას. პირველი — სტერმატოზოიდების გამო-მუშავების დარღვევის შედეგია, რასაც სათესლე ვირეკლები და დანამატების დაავადებების, ნივთიერებათა ცვლისა და

ენდოკრინული დარღვევების დროს აქვს ადგილი. ექსკრეტორული უშვილობისას მოშლილია სპერმის გამოყოფის პროცესი, რასაც შეიძლება ინვედებს გამომტანი სადინარების ანთება, ტრავმა ან განვითარების ანომალია, აგრეთვე, ეპულაციის პროცესის დარღვევა. განაყოფიერება და მოყოფილია სპერმის თვისებებზე, პირველ რიგში კი — სტერმატოზოიდების ძირადობაზე. ამიტომ, მამაცაშვილის უშვილობის მიზეზების კვლევისას უპირველესად უნდა განისაზღვროს სპერმის განაყოფიერების უნარიანობა. საშარდე გზების ინფექცია ყველაზე ხშირი მიზეზია იმ დაავადებებისა, რომლებიც აქტიურებს სპერმის განაყოფიერების უნარს. დაავადებული და არასწორი მკურნალობა ხშირად უშვილობას იწვევს. სპერმის პათოლოგიური ცვლილებები სხვადასხვა სახის მაიონიზებული გამოსხივებისა და ტემპერატურული ზემოქმედების (სხეულის გადახურების) დროს ვითარდება. ტემპერატურულ ზემოქმედებას განიცდიან მავალითად, ცვლილებები, ფოლადის მდინობლები — საამქრობები. მამაცაშვილი უშვილობის ერთ-ერთი ხშირი მიზეზია ვარიკოცელა (სათესლე ბაგირების ვენების გაგანიერება), რომელიც უშვილო მამაცაშვილი 40%-ს აღინიშნება.

— ჩემს ვაჟს მარჯვენა ხელის შუა თითის ფრწილიანი სახსრის შემოკარენი ბალიზითორი, ცივი წყლით დაბანისა და სახის პარსვის დროს უთოთრდება და უტედება. რითი ბრალია და რით ვუშვლო?

— შეიძლება დავასკვნათ, რომ თქვენს ვაჟს აქვს კაპილაროსპაზმი (წერილი სისხლძარღვების შევიწროება), რის პროვოცირებასაც სიცოცხის ზემოქმედება ან მექანიკური დატვირთვა იწვევს. ამასთან, პროცესს ოპოკალური ხასიათი აქვს, შესაძლოა, ეს კაპილარული სისხლის მიმოქცევის ზოგადი დარღვევის დასაწყისი იყოს. შესაგისი ზოგადი პროცესი არის ხოლმე შაქრიანი დიაბეტის გართულება ან სისტემური ვასკულიტის (სისხლძარღვთა ანთების) გამოვლინება. სიმპტომური მკურნალობის მიზნით ასეთ დროს შეიძლება დაინიშნოს სისხლძარღვთა გამაფართოებელი პრეპარატი (მავალითად, ტრენტალ), მაგრამ აუცილებლად უნდა დადგინდეს ძირითადი დაავადების დიაგნოზი ანუ მთავარი მიზეზი, რისთვისაც უნდა ჩატარდეს დამატებითი სამედიცინო გამოკვლევები.

— ჩემს დას შვილად საშვილონის დანამატის შემოკარება, რის გამოც ამოკვეთის ერთი საკვარცხე მიანტერესებს, მსგავს მსგავს ავიში ნოთუ სხვა რამის გაცეთ-ბა არ შეიძლება? ჩემი და ხომ ვერ ისევე ახალგაზრდა ქალია.

— საწმუხარია, მაგრამ დანამატების შემოკარება ყველაზე ხშირად სწორედ ახალგაზრდა ქალების ემართებათ. ის იმასთანავე დაკავშირებული, რომ ახალგაზრდაობაში ზოგჯერ ხდება იმ ოვების დაგროვება, რომლებზეც დანამატები „ჩამოკიდებული“ ადრე ამ დიაგნოზის დასმისას კეთდება ოპერაცია, თუმცა შემოკარებილი დანამატის გადარჩენა იშვიათად ხერხდება. ამგვად კი იყენებთ თანამედროვე ქანარისკოების — ენდოსკოპიური ქანარების მეოფის. იგი საშუალებას იძლევა, დათვალიერდეს მუცლის ღრუს ორგანოები სულ მცირე ზომის განაკვეთიდან. 2-3 სხვა ნახსენებიანი კი სრულდება საჭირო მანიპულაციები ორგანოებზე. პროცედურის დროს ეჭმი ათვისებს დანამატების მდგომარეობას — რამდენადაა ისინი შეცვლილი, რამდენადაა დაზარალებული მათი კვება. ხშირ შემთხვევებში შესაძლებელი ხდება მათი შენარჩუნება მავალითად, თუ შემოკარებაში დანაშაუვა კეთილთვისებიანი ან კეთილნი სხეულის კისტიტმაგარი ფუნქციური წარმოშობის, ხოლო ქსოვილი დაზიანებული არ არის, მასში შემოკარებილი დანამატს გასწინა, ხოლო კისტას ამოკვეთენ. განმარტობითი შემოკარების თავიდან ასაცილებლად კი, აუცილებელი იოგებს საფარუდო, რომ თქვენი დის შემთხვევაში საქმე ვაგვარად იყო — ალბათ დაზიანებული იყო საკვარცხის ქსოვილი და შესულმეული იყო მისი აღდგენა. ასეთი საკვარცხის დაზიანება კი საშუაი ორგანიზმისათვის, რადგან მომავალში იგი შესაძლოა, ათვისებინა სიმსივნის განვითარების მიზეზი გახდეს.

P.S. პატენტებული მეთოდებელი, მავანერეთ, თუ რამოდ დაავადების შესახებ გსურთ ინფორმაციის მიღება, რასაკვირვებლია, ჩვენი ყურნალის ფურკლებიდან სრული განკურნების მიზნად შეუძლებელია, მაგრამ მისი გაგებას, თუ რა შეიძლება იყოს თქვენი ჩივილების მიზეზი და ვის უნდა მიმართოთ, ნამდვილად შეეძლება რუბრიკის ავტორის შეგდომით დათვაკემორდეთ ტელეფონის ნომერზე (579) 30.35.97 ან ელფოსტაზე nino.char@yahoo.com.

— სახსრების ქრონიკული დაბადებისა და რევმატიზმის მკურნალობის ჩემული მეთოდი ასეთია: სუფთა და ნორჩი ახალდაკრეფილი უფუნწო არყის ხის ფოთლები სველ ფენად დანეწეთ ბამბის ქსოვილზე შემდეგ ყოველდღე, ძილის წინ ამ ნაჭირთ შეხებით მტკივანი სახსრები. ნახევრი მანამდე უნდა გაიჭიროთ, ვიდრე ფოთლები არ დარბილდება და არ დაინემა. დღელი ვიხსნი კომპრესს და საღამოს ისევ ახალი ფოთლები ვიკვიებ. მკურნალობის კურსი ორი კვირია. მერე დროებით, მკურნალობა უნდა შეწყდეს. ზაფხულის განმავლობაში ვცდილობ, რამდენიმე კურსს ჩატარება მოვასწორო. მეთხვევს ალბათ, მკურნალობის შედეგად ინტერესებს თითოეული კურსის შემდეგ სახსრების ანთება და ტკივილი თანდათანობით იკლებს და ყოველგვარი ნაშლის გარეშე თავს მშვენივად ვგრძნობ. ზამთრის პერიოდშიც კი სახსრები იწვიება მასხრებს თავს, მაგრამ უნდა იცოდეთ, რომ შედეგს მისაღებად დრო და ნებისყოფა დაგჭირდებათ. მხოლოდ რამდენიმე კურსის შემდეგ მიიღეთ სტაბილური ეფექტები თუ რევმატიკულად იმკურნალეთ, თანდათანობით სულ უფრო ნაკლებად შეგანუხებთ სახსრები. შ.პ., თბილისი.

— არყის ხის მერქანში, ფოთლებში, კვირტებსა და ფესვებში შემავალი მრავალრიცხოვანი ბიოაქტიური ნივთიერება ამ მცენარის მრავალმხრივ ფარმაკოლოგიურ ეფექტს განაპირობებს. მათგან აღსანიშნავია ანთების საწინააღმდეგო, ნივთიერებათა ცვლის მომწესრიგებელი, იმუნოიტეტის მასტიმულირებელი, ქსოვილის აღდგენი და სხვა კონკრეტულ შემთხვევაში, გარდა ამ სამკურნალო თვისებებსა, მოქმედობა აქვს კომპრესის ეფექტს, რასაც ნახევრი უზრუნველყოფს.

— გათავაზობთ რევმატიზმის სამკურნალო ეფექტიან ხალხურ საშუალებას. ჩემთვის ცნობილია ასეთი ნაშლის რეცეპტი: იღებენ სველკვდილიან ბოთლს. მასში ასხამენ 150 გ ზეთონის ზეთს (შეიღწება პრეპარატი ზეთიც), შემდეგ ამატებენ 10-დან 20-მდე წითელი წინაყის პარკებს იმის მიხედვით, თუ როგორი სიმაგრის წინაყის მიღება სურთ, ამატებენ 150 გ კარგად განმწივებელ სუფთა ნავთს, ანჯღრევენ, აცობენ საცობს და დგამენ 9 დღით თბილ ადგილას. ანჯღრევთ ყოველდღე ამ ნარევით იზღუენ მტკივნეულ ადგილებს დღიანობით. დღისით იცავენ შალის წინადას. პატენციები, გ. პ.

— აღნიშნულ რეცეპტში ორი კომპონენტი — ნავთი და წინადა მტკივნეულ უბანზე ნახმისას გამოიწვევს კანის წერტილი დაბოლოებების — რეცეპტორების გაღიზიანებას, რასაც შედეგად მოჰყვება სახსრების ქსოვილებში ნივთიერებათა ცვლის გააქტიურება და ანთების უკუგანვითარება. ზუსტს კი ამ შემთხვევაში კანის გაღიზიანებისგან დამცავი ფუნქცია აქვს.

— ვარ 73 წლის. მანუხებს სტენოკარდია. დასვენება ან ნიტროგლიცერინის მიღება ტკივილებს დროებით მისხნა არსებობს თუ არა განკურნების საშუალება? ვთხოვთ, განმიზარტოთ.

— სტენოკარდიაზე მწენ არაერთხელ ვისაუბრეთ, მაგრამ ეს არ გვაქვს უფლება, რომ კონკრეტული შემთხვევა უპასუროდ დატვიროთ. სტენოკარდიის (გულის ტკივილის) შეტევა იმითა გამოწვეული, რომ გულის კუნთს ვერ მივრეგდება იმდენი სისხლი, რამდენიც სჭირდება. დასვენების დროს გულის კუნთის დატვირთვა მცირდება, ამიტომ მას ნაკლები სისხლი ესაჭიროება და სწორედ ამიტომ გესხნება ტკივილი. ნიტროგლიცერინი მოქმედებს გულის კუნთის მკვეთავ სისხლარღებზე და აფართოებს მათ, რაც გულის კუნთის სისხლით მომარაგების გაუმჯობესებას იწვევს, ამას კი ისევ ტკივილის მოხსნაზე მიყავართ. ნიტროგლიცერინი არის ძალიან ხანმოკლე მოქმედების პრეპარატი. არსებობს მისი მსგავსი, გახანგრძლივებული (პროლონგირებული) მოქმედების მქონე პრეპარატები, რომლებიც კორონარების (გულის კუნთის მკვეთავ სისხლარღების) გაფართოებულ ეფექტს რამდენიმე საათის განმავლობაში ინარჩუნებს. ასეთი პრეპარატის არამდენჯერმე მიღება დღის განმავლობაში, ფაქტობრივად, ხსნის კორონარის სახსნს და უზრუნველყოფს გულის კუნთის სისხლმომარაგების აღდგენას. რაც შეეხება სრულ განკურნებას, კორონარების პათოლოგიური ცვლილებები ათეროსკლეროზული პროცესის განვითარებასთანა დაკავშირებული. ამ პროცესის უკუგანვითარება, ფაქტობრივად, შეუძლებელია, თუმცა შეიძლება, მისი შენელება და პროგრესირების თავიდან აცილება.

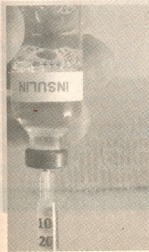
— ქალს რომელი ასაკი ოქტომალური მშობიარობისთვის და რაიმ?

— ყოველი ადამიანის ორგანიზმი დიფერენტული 5-6 საუცხის (გენური ცვლილების) მატარებელია. როდესაც მშობიარის ასაკი 35 წელზე მეტია, მატულობს გენური და ქრომოსომული მუტაციის მთავი ბავშვის დაბადების რისკი. რაც შეეხება ტლანტას, რომელიც თითქოსდა მშობლების ასაკზე დამოკიდებულიც, ეს საკითხი მეცნიერულად შესწავლილი არ არის და ასეთი მოსაზრება მხოლოდ ვარაუდს ნარჩუნდებს. მშობიარობა არც 18 წლამდე ასაკშია მიზანშეწონილი, რადგან ორგანიზმი მოუმწივებელია. ყველზე მისაღები ასაკია 18-35 წელი. ეს იმას არ ნიშნავს, რომ 40 წლის ქალისათვის მშობიარობა არ შეიძლება; მაგრამ მისთვის რეკომენდებულია მშობიარობამდელი დიაგნოსტიკა.

მალე ინსულინის ინიჩაჟიანი გაუმჯობესების რეცეპტი

ავსტრალიაში, ჯონ კრტინის უნივერსიტეტის მეცნიერია ვჯგუფმა ინსულინის შემცველს მიიგნა. ახალი გამოგონება დიაბეტიით დაავადებულებს საშუალებას მისცემს, ინსულინი აბრეტი შეეცალონ. მეცნიერებმა 10 წლის განმავლობაში 3 მილიონი ნივთიერება შეისწავლეს იმიტომ, რომ ინსულინის მოლეკულური სურათის იმიტაცია მოუდებოდა.

ნათ. სტატისტიკური მონაცემებით, დიაბეტიით დაავადებული პაციენტების 95% ინსულინის ინიექციას იკეთებს. ახალი პრეპარატი მათ საშუალებას მისცემს, დაავადების განვითარების გარკვეულ სტადიებზე ინსულინის თერაპიაზე უარი თქვან. ახალი პრეპარატი სხვადასხვა ტყვეების მეცნიერები და ინვესტორები დაინტერესდნენ — მათი მატერიალური დახმარებით პრეპარატი განვითარების ახალ საფეხურს მიაღწევს. მეცნიერები დარწმუნებული არიან, რომ მათ მიერ შემუშავებული სახელე მე-2 ტიპის დიაბეტის მკურნალობაში რევოლუციას მოახდენს.

ბიბლუსი

ბიბლუსი — იგივეა, რას ჰაპირუსი, გრაგნილი, წიგნი

წვეთი პოეზია

სონეტი ელლის

სონეტით მინდა ჩემი გრძნობა შენდამი,
 ელლი
 შენს სულს გადავცე!.. მაგონდება
 სოფელი შორი;
 ერთმანეთს შევხვდით; ყვაკილებით
 ხარობდა ველი.
 იყავი ნაზი, ისე როგორც ცყის ნიამორი.

მე შემიყვარდი — და მიყვარხარ —
 და მარად გელი,
 მე მინდა, შენი სიახლოვე შენი ამბორი,
 შენთვის ვოცნებობ მე, სონეტით
 მადილებული,
 და შენით, ელლი, ანთებული,
 მზის თანასწორი.

ყვაკილებია ჩემს გარშემო!.. მისი მინდა,
 ჩემო ბალებო, აყვაკილდით, იმხიარულეთ!
 გაზაფხულის დღე, შემხვედრის დღე ხომ დაგვიბრუნდა?..

ივხორეთ ყველამ სიხალისით და სიყვარულით!..
 და ამ ბუნების მე მანამდე ვარ გადაშვიდე,
 სანამ იმედი დამპირდება, რომ განახვ ჯიღე.

აპოლო იაგვილი

სახსროვარი

პახტაშ VI

სწავლა ჰგავს წყალსა წმიდასა,
 რულად მომდინარესა;
 რა მიჰხედეს კარგსა სათესსა,
 დროსა, ჟამსა და არესა,
 აღმოაცენებს ნაყოფსა
 ასწილად შესანყნარებსა,
 მორწყული ქვიშა ანასდად
 გაიდენს, გაიტარესა.

ქართულ სიტყვათა კონა

შეადგენილია
 არნოლდ ჩიქობავას რედაქტორობით
 1982 წელს გამომცემელი
 ძირითადი იმის
 განმარტებითი ლექსიკონის
 ერთობეულის მიხედვით
 შემდგენელი თემურ ივანიძე

ა

დასაწყისი იხ. „გზა“, №2-52, 2010 — №46, 2011

- მოხრალული** (ძვ და კუთხ.) — იგივეა, რაც შემხრალბებელი.
- მოგი** — 1. ცეცხლსახურთა ქურუმი; 2. ვარსკვლავიერიცხველი; გრძნეული, მისანი.
- მოგვერდი** — ჭიდაობის ფანდი, მოპირდაპირის თემოზე გადმოგდება.
- მოენე** — 1. ტყვე, რომლისგანაც შეიძლება, საჭირო ცნობების მიღება; 2. მეთვალყურე, ჯაშუმი, ენაჭინია.
- მოვი** (ძვ) — საპერანგე აბრეშუმის ქსოვილი.
- მოწმომე** — ამოქმულბებული, მოურიამულე.
- მოთალი** — ერთგვარი ფხვიერი ყველი.
- მოიმცვრეს** — რთელის შემდეგ ეწნახში აქაიქ შერჩენილ ყურძენს მოკრეფს — მოკრფლავს.
- მოინაგრებს** — გარჯით შეიძენს, იშოვის.
- მოინარიკლებს** — ამოიჭამს, მოინელბს, ბოლოს მოულებს (მშობლები მოინარიკლა).
- მოიფხვრება** — უშნოდ დანაოჭდება.
- მოიქაჩლებს** — თავს მოიქაჩლებს — ძალიან ეცდება რასმე, თავს გამოიღებებს რამესთვის, ვინმესთვის.
- მოიფრება** — მჭიდროდ თავს მოიფრებს, მოგროვდება.
- მოკვარახჭინებელი** — უშმაკობით, მიხეხრებით მოწყობილი (საქმე).
- მოკეცნის** — მცირედ შეჭმას რასმე.

გაგრძელება შემდეგ ნომერში

ჩანაწერები უბის წიგნაკიდან

ნოდარ ოშაბაძე

 სახელი — ნოდარ
 გვარი — ოშაბაძე
 მამის სახელი — ვლადიმერის ძე
 სასაბურო — კოსმოსი, ზღვა, ხმელეთი, ხანდახან — მინისტრული პასპორტი — უსაბუთო
 სისხლის ჯგუფი — უსისხლო
 რეზუს-ფაქტორი — ურეზუსო
 დარეკეთ მხოლოდ ცელესიის ზართ.

 საქართველო ძალიან ლამაზ და ჯიშინ ბუდურს ჰგავს, ოქროს უნაგრიო შეკაზმულ ბუდურს, თან ისე ლამაზ მდელიოზე და გამოსაჩენ ადგილასა დაბმული, ყველას უნდა შეაჯდეს, ლაგამი ამოსდოს და სარადლის ყიფინით და ვაშას ძახილით გააჭენ-გამოაჭენოს, მაგრამ, შედლობა ღმერთს, თვითონ არის ისეთი ფაქიზი და ფედიონი, ყველა ნაძირალას არ იჩვენს ზურგზე. მხოლოდ ღირსეულებს თუ შევიგენს ხოლმე და იმთავით თუ დაგარგეს ზომიერების გრძობა, გადმოაგდებს და ძირს დახარტებს. ბუერი მინახავს ასეთი.

 საოცარი ფრინველია მერცხალი. ერთიც რომ იყოს, ცა სასუბა, ასუბვა არნივით, ოლნდ არნივით იყრობს ეს. იღუმბუბით, მერცხალი კი — სიხალისით. ეს რომ ასეა, ამას ისიც ამტკიცებს: თოვლის მოსვლის წინ და თითქმის სასუბა ქილყუბუბით და მინც უსაშულოდ ცარიელია.

 ცხოვრება შესაათის ბუერგანას ჰგავს. ჩვენ, ადამიანები — მის ვიტრინაში გამოფენილ შესაკეთებელ, სხვადასხვა დირმის, ჯურის, ფორმის, ზომის, წონის და მექანიზმის მქონე საათებს... ზოგი მათგანი უზომოდ გაცუფთვლია და მოშლილია საშუადამიოდ. ზოგი წინ გარბის, ზოგი უკან რჩება. ზოგს ზამბარა აქვს განყუბუბილი... ზოგს რა სჭირს და ზოგს — რა.

 ზოგი რა დეტალის გამოცვლას საჭიროებს და ზოგი — რისას. ერთ მარადიულ უზარმაზარ უზომო უამში, დედაბაში გაჩერებულა თუ ნიკნიკებს თითოეული ჩვეთავანი, ვითარცა უამთადმწერელი და აღმწუსხველი. მესაათე კი, ვითარცა დედაბა, ზის, ხელისგულზე უდებს ჩვენი ერთი ციკტან სსუფელი. უზარმაზარი დედაბა თვალთ — გაამდიდრებელი მუშით გავათვლიერებს დიდ-

ხანს, ხანდახან არცთუ ისე დიდხანს, ხანდახან უზრალოდ დაგებუდას და თუ თქვა — ამას არაფერი ეშუებუბაო — და გვერდზე გადასდო, გათავებულია ჩვენი საქმე.

 ისე ეშინოდა სიბერის, რომ სიამოვნებით მოპკურცხლავდა ბავშვობისაკენ, მაგრამ საუბედუროდ, ბავშვობა არ უქონდა, და რაც მთავარია, ეს შუეშუებუბი იყო, ამიტომ იდგა, ელოდა და კანკალებდა.

 დიდი ხანს წინ მოვიკვლივ, ბატრონი თვის, მაგრამ არ მინდა ვეძლეული გაგებდ, თანაც ისეთი უდანაშაულო ადამიანისა, როგორიც მე ვარ. ძნელია ჩვენაირი კაცის სისხლი და ცოდეა ედოს კაცს კისერზე.
 ხანდახან იმასაც ვფიქრობ, ასეთ ნაძირალაზე როგორ გავისვარო ხელი-მეთქი.

 ხანდახან უცნაური გრძობა შემიპრობს — მინდა ისეთი ერის პატარა შვილი ვიყო, დამოუკიდებლობის პრეტენზია არ მქონდეს, ხოლო სხვას — ჩემი ქვეყნის დაუპრობის სურვილი. ო, რა ბედნიერი იქნებოდა ასეთი ყოფნა!

 დაბადება — თავისთავად არის უსაჩუქრო ღლოლა თავისუფლები-საღვ და სინათლისაკენ და რა ძნელია და მტკივნეული ეს პროცესი, მხოლოდ მშობიარე ქალმა იცის.

 ჩვენ სწორად ვხედებით ამ პროცესის მოწმენი, მაგრამ ამაზე არასოდეს გავფიქრია.

 სამგლოვიარო გვირგვინზე ასეთი წარწერა გავკეთებინათ: „ჭირფას და

დაუფიწყარ აგრაფინას ნინოშვილის ქუჩის ქალებისსაგან“.

 არაფერი არასდროს ისე სამარცხინოდ და თავისმომჭრელად არ ითვლებოდა საქართველოში, როგორც უპატიოსნება და ქურდობა. მარტო ის რად ღირს, რომ ქურდს მგერულად მახინჯი ჰქვია და ეს მახინჯი საქართველოში ერთიც რომ იყოს, მინც უნდა გადაშენდეს, რამეთუ ქართული ანდაზა ღლადადებს: „ას მშენებელს ერთი მგერველი აუთავადებაო“.

 დედამინა ის სუფელი სახედარი როდია, იმდენი აიკოდოს, რამდენსაც ვერ ზიდავს. არც ის ხე, იმდენი მოისხას, რომ ტოტები დაემსხვრეს. დედამინა კანბობია, იგი თვისინე სხუელი იცნებდა. რუსები ამას „самопожирание“-ს უწოდებენ. პარადოქსი ის არის, რომ ეს კანბობი კი არ ხდება, სუფედება.

 „შექვს მვერდს მიდებდი ქნარი, როგორც მინდა“ — მთელი კაცობრიობის შუეშუებუბა ოცნებაა გამოთქმული ამ ორ სტრიქონში, ლექსში კი — განხორციელებული.

 კაცობრიობას ჰქონია, რომ მან რალაცა უკვე ააშენა — სინამდვილეში ჯერ არაფერიც არ აუშენებია — იგი მხოლოდ აშენების საძირკველს რალაც გრანდიოზულისათვის, თვითონაც რომ წარმოადგენა არა აქვს.

 ჩვენ სწორად გვემინა სიტყვა გენოსის ხმარებობისა. სამიში არაფერია, იგი ასეა განმარტებული ლექსიკონში: „უდიდესი შუეშუებუბით ნიჭის მატარებელი ადამიანი“.

 სამიში მხოლოდ ის არის, რომ ეს განმარტება ვინმე უღირს ადამიანს არ მიუყვასდავით, თორემ ნიკო ლორთქიფანიძის მიმართ ეს განმარტებანიმდებად ბუენიერია და სისხლორცუელი, რომ ხანდახან გვიყვროს კიდევ, რეთუ ეს არ იცოდენი მისმა თანამედროვეებმა, რეთუ თავიდანვე ვერ გრძობდენ ამას!

 შესაშური ბიოგრაფია აქვს ნიკო ლორთქიფანიძეს. გაისხენით, რომელი მწერლის ბიოგრაფიის ამშუვენებს საქართველოში, და თუნდაც მის გარეთ, ორი დეული, არა პირად ღირსების, არამედ სამშობლოს, ერის წმინდა სახელის და ღირსების დასაცავად.

რუსულან გარიძე

— ასეთ ნაღმებს „ოთხიანებს“ ვეძახით, — შვინშნა მეორე გამნაღმელმა.

— რატომ? — დაინტერესდა ირაკლი.

— როცა ვიღაც მასზე აბიჯებს, მის გადაჩრეხას, სულ მცირე, სამი ადამიანი მივც სჭირდება ანუ გამოადის, რომ ერთი ასეთი ნაღმის მეშვეობით მონინაღმედგის ოთხი ჯარისკაცი ერთდროულად გამოგყავს მწყობრიდან.

— გასაგებია... — გამნაღმელს თავი დაუქნია შეფიქრიაინებულმა ჩავლეიშვილმა.

— რაც შეეხება ნაღმების დამზადებას, — განაგრძო გამნაღმელმა, — მათ იარაღის მწარმოებელი თითქმის ყველა მსხვილ ქვეყანაში აშხადებს, თანაც ზოგი — ლიცივნით, ზოგიც — მეკობრულ სალებს. ტერორისტებს საკუთარი მოდელიზაც კი აქვთ. იმის დარწმუნებით სათქმელად, ამ კონკრეტულ შემთხვევაში რა სახის ნაღმი გამოიყენეს, ასევეთქებელი ნივთიერების ნიმუში უნდა ვიპოვოთ. ასევე კარგი იქნებოდა, იმ მასალის პატარა ნაგლევიც გვეჩინოდა, რისგანაც ნაღმი იყო დამზადებული. ის შეიძლება, ლითონი, პლასტიკი და, თქვენ წარმოიდგინეთ, ხეც კი იყოს.

— თქვენი თხოვნის შესრულებას ყველანაირად შევეცდებით, — დაამიხედა გამნაღმელი ჩავლეიშვილმა, — და შემდეგ ისევ მოგმართავთ დამამარტოვებელი.

— საზოგადოარი იარაღია, — თავი უპაყოლოდ გადააქნია გამნაღმელმა, — თუმცა იმასაც ხშირად ამბობენ, ნაღმი ყველაზე იფი და ყველაზე საიფიერ ჯარისკაციაო. სადაც ჩავლავენი, 100 წლის შემდეგაც კი იმ ადგილზეა. არც წყალს ითხოვს, არც — საჭმელს, არც — ჩასაცმელს და არც — ხელფასს. უბრალოდ „ნეკს“ მიწაში და თავის დროს ანუ იმ ნაშე ელოდება, როცა ვიღაც უღბლო ფეხს დააბიჯებს...

— მივც რამდენ ხანს ინარჩუნებს საბრძოლო თვისებას? — ზუსტად არავინ იცის. ზოგჯერ 1-ელი მსოფლიო ომისდროინდელი ნაღმიც კი აფეთქებულა.

ამის შემდეგ ჩავლეიშვილი გამნაღმელს დაემშვიდობა და ისევ ბიბლიაშვილის სახლით შერბუნდა. ბალში, გუმბერიძისთან ერთად, უკვე ღვინიაშვილიც მუშაობდა.

წარმოებზე თქვენი შობაქველილება შეგიძლიათ გავიწარმოთ ელფოსტით gza.fantazia@gmail.com

სინკრუბის ვადასტი

— გამნაღმელებმა მიხიხრეს, ასავეთქებელი ნივთიერების ნიმუშისა და ნაღმის ნაგლევის პოვნა კარგი იქნებოდაო, — უთხრა მათ ირაკლი.

— აბა, ჩვენ რას ვაკეთებთ? — ჰკითხა მას გაღიზიანებულმა გუმბერიძემ.

— ხელს აღარ შეგიშლით, — მხარზე ხელი შინაურულად მოუთათუნა ჩავლეიშვილმა და თავად სოფიო ბიბლიაშვილის დაკითხვა გადამწყვიტა.

ირაკლის კარგად ესმოდა, რომ ამის გაცდენა მას შემდეგ აჯობებდა, რაც ქალი ცოტათი დამშვიდდებოდა და აზრს მოკრებდა, მაგრამ ვიღარ ითმენდა. მოუთმენლობის მიზეზი კი ის იყო, რომ ამის გარეშე გამოძიების ამოსაღარი წერტილის პოვნას ვერაფრით ახერხებდა.

— დღეს თათბირს ვაპირებთ? — ჰკითხა სახლიდან გამოსულმა ანა მორჩილაძემ.

— აუცილებლად. ნამუდღევს უნდა შევიკრიბოთ და გულმოდგინედ ვიმსჯელოთ გამოძიების მიმდინარეობაზე. მართლა, ხარაიშვილი სადღა? — დიდიდან ალადაშვილების ოფისში ზის, დოკუმენტების ინვენტარიზაციის შედეგებს ელოდება და ალბათ, იმაზეც უძიებდა ოცნებობს, რომ იქნებ სასწაული მოხდეს და ამ მოსაწყენი საქმისგან ვინმემ მისხანასო. — ამომწურავი ანგარიში ჩააბარა ღვინიაშვილმა ირაკლის, — ხარაიშვილი და ქადაღმელები ქექებში წარმოიდგენია...

— მაშინ იქნებ შენც მივებარო,

— სხობვა ანას ჩავლეიშვილმა, — რატომაც მგონია, რომ ეს მნიშვნელოვანია.

ამის შემდეგ ირაკლი სახლი შევიდა, ქურთუკი გაიხადა, სკამის საწურვეზე გადაკიდა და თვითონ ტელეფონი შევიდა. სარკემ ჩახედვისას ინსტრუქტორად უკან დიხია, რადგან იქიდან თვალტყანითღებული, გაუმარსავი და თმაბაურმგინელი ტიპი შემოსტყროდა. „თეიმურაზ ქსოვრელის დაბანილ-დავარცხნილ თანამშრომლებზე ალბათ საშიშრულეს საშიშელი შობაქველილება მოვახდინე, — დაასკვნა მან, შემდეგ პირზე წყალი შეისხა, თმა თითებით შეისხორა და ისევ ფიქრი განაგრძო: „უკვე კარგად ვხედავთ, რომ სოფიო ბიბლიაშვილი სიმართლეს ბოლომდე არ ამბობს, მაგრამ რატომ? რისი ამ ვისი ეფინია? იქნებ მათი, ვინც ბალში ნაღმი ჩაუდო? თუ ასეა, მის შუშს სერიოზული საფუძველი აქვს, მაგრამ აუცილებლად უნდა ავილაპარაკო და ამას მხოლოდ მისადმი ხაზგასმული თანაგრძობითი თუ მივალნეც წინააღმდეგ შემთხვევაში, ისევ თავის ნიუჯარში შევიკრიბო და საერთოდ ვერაფერს დავაცდენინებ“.

ჩავლეიშვილმა საზარულად სოფიო შეიხადა, სადაც სოფიო სკამზე მოკუნტული იჯდა. ბალში კი უწინდებურად ტყენიკოს-კრიმინალისტები მუშობდნენ და გუმბერიძის ბუზღუნიც ისმოდა. ირაკლის მოეჩვენა, რომ ეს ყველაფერი ადრე, ერთხელ უკვე მოხდა და ახლა აბსოლუტური სიზუსტით მეორედდებდა. ამის გამო, უსიამოვნო, თითქმის აუტანელი განცდა დაეფუფა, მაგრამ ახლა საკუთარ განცდებზე ფიქრის დრო ყველაზე ნაკლებად ჰქონდა. ამიერი, ერთი ღრმად ამოისუნთქა, საზარულად მისი მისი და მის წინ მჯდარი ქალს თავისი თვალში გამომცდელად გაუყარა. სოფიომ გამოძიების მხარეს ვერ გაუძლო, თვალები დამანამეყსავით დახარა და კიდევ უფრო მოიკუნტა. ირაკლი ერთი წამით მოეჩვენა; რომ სოფიო რააკით თიდი წნის წინ გარდაცვლილ-ღვდამისს თვალებზე: ზუსტად ისეთივე ქალბრა მან ჰკონდა და

ისეთივე გამხდარიც იყო... აი, სახე კი... რადგან უცნაურია და, ჩავლენიშვალს დედის სახე თითქმის აღარ ახსოვდა...

— კარგად მესმის, რომ აღელვებული ხართ, — მიმართა მან ქალს, — მაგრამ მაინც უნდა დავილაპარაკოთ.

სოფიომ, თანხმობის ნიშნად, თავი მორჩილად დაუქნია.

— მამ ასე, დილით აღმოაჩინეთ, რომ ღამე ბაღში ვილაც იყო, ხომ?

— დიახ, მაშინვე შევნიშნე.

— და რა მოიმიქმედეთ? ქალმა გამოამიძებულს გაკვირვებით შეხედა:

— ეს ხომ უკვე გითხარით... ყველაფრის თავიდან მოყოლა დავინიშნე?

— არა, ყველაფრის მოყოლა საჭირო არ არის. ჩემს კითხვებს უპასუხეთ.

— როგორც კი ინათა, მაშინვე ავდექი, — დაიწყო სოფიომ, — საერთოდ ადრე ვდგები. ბაღში გავიხედე და მივხვდი, რომ იქ ვილაც იყო ნამყოფი. ამიტომ, მაშინვე პოლიციამი დავრეკე.

— პოლიციამი დარეკვა ასე რატომ იჩქარეთ? — ჩაეკითხა ჩავლენიშვილი, რომელიც ქალის რეაქციას აკვირდებოდა.

— აბა, რა უნდა მექნა? — გაუკვირდა სოფიოს.

— რა და, თუნდაც ბაღში გასულიყავით და გენახათ, რა მოხდა.

— ვერ გაებედეთ.

— რატომ? სოფიომ კითხვას ნაუყურა.

— მიხვდით, რომ რაღაც საფრთხე გეშუქებოდათ, ხომ? — ჩაეძინა ირაკლი.

ქალი დუმილს განაგრძობდა. ერთხანს ხმა აღარც გამოამიძებულს ამოუღო. ბაღიდან კი ისევ გუმბერძინის ბუზღუნის ისმოდა.

— ვფიქრობ, ბოლომდე გულახდილი არ ხართ. მეტიც, რაღაცას ძალიან გულმოდგინედაც კი მიაღებთ. რატომ? — ბოლოს ისევ ჩავლენიშვილს მოუხდა დუმილის დარღვევა.

— იმიტომ, რომ ძალიან დიდხანს ვცხოვრობდი მუდმივ შიშში! — ნაშობიძახა უცბად სოფიომ და ჩავლენიშვილს ისე შეხედა, თითქოს ეს მისი ბრალი იყო.

— შიშს, ჩვეულებრივ, მიზეზი აქვს ხოლმე... — დაიწყო ჩავლენიშვილმა.

— ცხადია... — მაშინ ექნებ, გამანდოთ, რა ხდება? ეს მართო, თქვენს დაცვაში კი არა, იმის გარკვევაშიც დახმებ-

რება, თუ რა დავმართათ სინამდვილეში ამირან და გურამ ალადაშვილებს.

— თქვენი დახმარება არ შემიძლია, — თავი ნერვიულად გაიქნია ქალმა, — სამისო ძალა არ მაქვს.

— არც არის საჭირო. ისიც სრულიად საკმარისი იქნება, თუ ჩემს შევიხვებს გულახდილად უპასუხებთ, — მშვიდად განაგრძო ჩავლენიშვილმა, — თუნდაც თქვენი შიშის მიზეზით დაიწყეთ.

— ის თუ იცით, ყველაზე საშიში რა არის? — ხმადაბლა ჰკითხა გამოამიძებულს სოფიომ.

— რა?

— სხვისი შიშის ყურება.

— რას გულისხმობთ?

— ოცდაათი წელი ვიმუშავე ამირან ალადაშვილთან.

— ეს ერთხელ უკვე მითხარით.

— დიახ. და მიუხედავად ამისა, მას თითქმის არ ვიცნობდი.

— ესც ვიცი.

— მაგრამ მის საქციელში ცვლილებების შემჩნევა მაინც არ გამჭივრებია. ბოლო ხანებში შეიცვალა. თქვენ წარმოიდგინეთ, სურვილიც სხვანაირი ახდოდა.

— სუნი?

— დიახ. ეს შიშის სუნი იყო.

იცით, შიშს რა აუტანელი სუნი აქვს?

— ვიცოც, — მოკლედ მოუჭრა ირაკლიმ ქალს, — პირველად ეს როდის შენიშნეთ?

— დაახლოებით 3 წლის წინ.

— იმ პერიოდში რამე განსაკუთრებული მოხდა?

— არა, განსაკუთრებული არაფერი მომხდარა. მეტიც, თითქოს, ყველაფერი მეტისმეტად ჩვეულებრივადაც კი იყო.

— და მაინც, რაღაც შეიცვალა, ხომ?

— დიახ.

— შევეცადეთ, გაისხნოთ, რა? ეს მნიშვნელოვანია.

— ბოლო დროს მხოლოდ ამის გაკეთებას ვცდილობ, მაგრამ... —

ხმა აუთითოდა სოფიოს და სათქმელი აღარ დაასრულა.

ჩავლენიშვილი მიხვდა, რომ უფრო ფრთხილად უნდა მოქცეულიყო და ქალი არ დაფრთხო, რადგან ის რაღაცის გახსენებას მართლაც ცდილობდა.

— ამირან ალადაშვილთან თუ გისაუბრიათ ამ თემაზე?

— არა, არასდროს.

— მის ვაჟთან?

— არც მასთან. რატომღაც მეგონა, რომ გურამი მამას საერთოდ ვერაფერს ამჩნევდა.

— თავად როგორ ახსნით ამ შიშს? მაინც რისი ან ვისი უნდა შინებოდა ამირან ალადაშვილს?

— არ ვიცი...

— ძალიან გთხოვთ, კარგად დაფიქრდეთ. ამირან ალადაშვილს ველარაფერს ვუწვევლით, მაგრამ დღეს შეიძლება, თქვენც დაღუპულიყავით.

— ვიცი.

— როგორ მიხვდით, რომ საფრთხე გეშუქებოდათ?

— გულმა მიგრძნო.

— გული გულად, მაგრამ იქნებ ამის მიზეზი კიდევ რაღაც სხვაც იყო? — ჩაქვიძა ქალს ირაკლი.

— იყო, — როგორც ექნა, აღიარა სოფიომ.

— რა?

— ვიცოდი, რომ ღამამობით ჩემს ოფისში ვილაც შედიოდა ხოლმე და ამას ბატონი ამირანიცა და მეც თითქმის ყოველ დილით ვამჩნევდით.

— როგორ?

— ხან კალამი გვხვდებოდა გადაადგილებულ, ხან სკამი — გვერდზე განუღო...

— მეჩერ? არ ჰკითხეთ ამირან ალადაშვილს, რა ხდებოა?

— არა.

— რატომ?

— იმიტომ, რომ ამის უფლება არ მქონდა.

— რას გულისხმობთ?

— თავად ამიკრძალა.

— ანუ პირდაპირ გითხრათ, რომ ამ საკითხს არ შეეხო?

— რა თქმა უნდა, ასე არ უთქვამს. უამისოდაც ყოველთვის ხუსტად ვხვდებოდი, რისი უფლება მქონდა და რისი — არა.

— გასაგებია...

უცბად საშარეულოს მინიან კარზე გუმბერძინე მოაკაკუნა.

— ახლავე დაებრუნდები, — უთხრა ჩავლენიშვილმა სოფიოს და ფეხზე წამოდგა. გუმბერძინეს ხელში რაღაც პატარა დანახშირებული საგანი ეჭირა.

— ნაღმი პლასტიკატისაა, — დაინყო მან, — ამის თქმა უკვე ახლავე შეიძლება.

— ძალიან კარგი, — მაშინვე თავი დაუქანა ექსპერტს კმაყოფილმა ჩაუღივიშვინა.

— შეიძლება, მარტო მისი ტიპის კი არა, იმის დადგენაც შეუძლიათ, თუ სადაა დამზადებული, მაგრამ ამას უკვე დრო დასჭირდება.

— იმის თქმა თუ შეგიძლია, ბაღში ვის უნდა ჩაეფლა, საქმის მცოდნეს თუ დილექტანტს?

— შეძლებდა, ვიდავ-ვიდავები სატელეფონო ცნობარებს აქეთ-იქით დაფიქრებულად რომ ამ ისროდნენ. — ვიცო, რომელ „მსროლელზე“ გაქვს მჭვი, — გაუიღმა ჩაუღივიშვინა, — მაგრამ ნაღმი ხომ ადვილად აღმოვაჩინე. განა სპეციალისტები ნაღმებს ასე დაუდევრად ფლავებენ?

— რა თქმა უნდა, არა, — უარის ნიშნად თავი გააქანა გუმბერძემ, — ამიტომ, ვფიქრობ, რომ ეს მაინც უფრო დილექტანტის ნამოქმედარი უნდა იყოს.

„ანდა პროფესიონალის, რომელსაც უნდა, რომ დილექტანტი გვეგონოს“ — გაიფიქრა ჩაუღივიშვინამ, მაგრამ თქმით არაფერი უთქვამს და ისევ საშპარეულოში შებრუნდა. მას სოფიოთან ერთადერთი კითხვავდა ჰქონდა:

— ვინ არის ის ქალი, გაუშინ, ნაშუადღევს რომ იყო თქვენთან?

სოფიომ გამოძიებულს გაკვირვებით შეხედა:

— თქვენ... თქვენ საიდან იცით? — არა მგონია, ამას არსებითი მნიშვნელობა ჰქონდეს. ჯობს, კითხვავზე მივაუხირო.

— ის ქალი ჩვენი ოფისის დამაგებელია.

— რა ჰქვია?

— ზეინაბი.

— გვარი? — ასლამაზიშვილი.

— ან ცხოვრობს?

— ზუსტად არ ვიცი, მაგრამ სამსახურში მისი მისამართი ჩანიშნული გვაქვს.

— თქვენთან რისთვის იყო მოსული?

— აინტერესებდა, მომხდარის შემდეგ ოფისი მუშაობას თუ გააგრძელებდა, უფრო კონკრეტულად კი მას თუ შეუნარჩუნდებოდა ადგილი.

— სასწრაფოდ დამიდგინეთ ამ ქალის მისამართი და დამირეკეთ. თქვენს სახლს კი, სანამ ამის აუცილებლობა იქნება, პოლიცია უდარაჯებს.

— დიას, ახლავე ყველაფერს გაგირკვეთ... — დაფაცურდა სოფიო...

ამის შემდეგ ჩაუღივიშვილი ყველას გამოეშვიდობა და განყოფილებისკენ გასწია. გზაში გეგმას აწყობდა, ანდრო მოროტიასთვის რა და როგორ მოეხსენებინა, მაგრამ შეუი ადვილზე ვერ დახვდა...

დიღის პირველ საათზე, ჩაუღივიშვილმა პეტრე ლევიძის კაბინეტის კარი შეღო. ლევიძესთან ყოველი მისვლისას ირავლის მის კაბინეტში გამაფრებული უნესრიგობა აოცებდა. ყველაფერ ქაღალდები ეწყო: მავიდაზე, იატაკზე მოსმელებლისთვის განკუთვნილ სკამებზეც კი.

ლევიძემ ერთ-ერთი სკამიდან ქაღალდები სასწრაფოდ ნაოკრიცა და ჩაუღივიშვილს დაჯდომა შესთავაზა. ირავლი დაჯდა და მაშინვე სოფიო ბიბილაშვილის ბაღში მომხდარი აფეთქების ამბოს მოყოლა დაიწყო.

— ვითომ მართლა ნაღმი იყო?

— მაინც დაეჭვავა ლევიძე.

— გუმბერიძე, როგორც წესი, არ ცდება, — მშვიდად შენიშნა ირავლი.

— საერთოდ, მთელ ამ ამბავზე რას ფიქრობ? უკვე მიროტაქსაც ველაპარაკე და მიამწინა, რომ სწორად მოიქცეო, ავტოკატასტრაფის საქმეს რომ მიუბრუნდი. მაგრამ მართლა სულ მთლად არაფერია ხელჩასაჭიდი?

ჩაუღივიშვილი ჩაფიქრდა:

— ერთადერთი, რაშიც მოტივიც ვარ დარწმუნებული, ისაა, რომ ყველადფერი ანუ ადვოკატების სიკვდილიცა და მათი პირადი მდიგნის

ბაღში ნაღმის ჩადგეც ვილაცამ ნინანანარ დადგემა. მაგრამ იმას კი ვერაფრით ვხევედი, როდის და რით დაიწყო ეს ყველაფერი და რით დასრულდება?

— ნაღმი ალბათ, ბიბილაშვილის შესაშინებლად ჩაიფს, ხომ?

— არა, მის მოსაკლავად.

— ვითომ?

— დარწმუნებული ვარ. ამიტომ ამ ქალის უსაფრთხოება უნდა უზრუნველყოფილი იქნებ დროებით საერთოდაც სხვაგან გადაგვეყვანა საცხოვრებლად?

— ამ საკითხს მე მოვავგარებ, — შეჰპირდა ლევიძე გამოძიებულს, — ანდროს დაველაპარაკები.

— სოფიო ბიბილაშვილი საშინლად დაამფრთხაბი.

— აბა, რა იქნება?

— მართლა, მამა-შვილი ალადაშვილების შესახებ მინდობა, მეცითხება. შენ ხომ მათთან დიდხანს იმუშავე.

— ამირან ალადაშვილი დიდი უცნაური ვინმე იყო, — დაიწყო პეტრემ, — და შეიღაც ნელ-ნელა მას ემსგავსებოდა.

— მოდი, ჯერ უფროს ალადაშვილზე მომიყვიე, რადგან დარწმუნებული ვარ, რომ ყველაფერი სწორედ მისგან დაიწყო. ილონად, არ მკითხო, რატომ ხარ დარწმუნებული.

— რატომ არ გკითხო?

— იმიტომ, რომ მაინც ვერაფერს ვიკავებ. უბრალოდ, ასე მგონია და მორჩა.

— ამირან ალადაშვილთან საქმე თითქმის არ მქონია, — აქ რომ გადმოვედი სამუშაოდ, სასამართლოში თითქმის აღარ გამოვლიდა, რადგან ბოლო წლებში ძირითადად ეკონომიკურ კონსულტანტად მუშაობდა.

— მათ შორის თიმიურაზ ქსოვერელის კონსულტანტადაც, რაც საკმაოდ უნდა იყოს.

— რას გულისხმობ?

— რას და ნაკლებად ცნობილი, თითქმის არაფრით გამოჩენული ადვოკატისა და გლობალური ფინანსური იმპერიის დამაარსებლის ესოდენ მჭიდრო საქმიან ურთიერთობას. არ მიზნავ ახლა, ეს ყველაფერი უცნაურად არ მომქნებიათ.

— წარმოიდგინე, რომ არა, რადგან რამდენადაც ჩემთვისაა ცნობილი, საჭირო ადამიანების საჭირო დროს და ადგილზე პოვნა და ქსოვერელის, როგორც ბიზნესმენის გაყოყნება, წარმატების ერთ-ერთი მთავარი საწინდარია. შესაძლოა, ამ

კაცმა მოხუც ადვოკატში რალაც ისეთი აღმოაჩინა, რასაც სხვები, უბრალოდ, ვერ ამჩვენებდნენ.

— ეს კაცი, როგორც შენ უნოდე, რაიმე ბნელ საქმეებში ხომ არ არის გაჭრული?

— არა მგონია... ყოველ შემთხვევაში, მე მსგავსი არაფერი მსმენია. არადა, ცოტა უცნაური კია, რადგან როგორც ასეთ საქმეებში უფრო ღრმად ჩახედულები ირწმუნებიან, ყოველი დიდი ქონების უკან ასეთივე დიდი თუ არა, პატარა დანაშაული მინც იმალება. ამდენად, ქსოვრული ან მართლა გამოჩაღისია, ანდა, ჯერ დანაშაულში არავის გამოუჭირია — ანუ როგორც ასეთ შემთხვევაში ამბობენ ხოლმე, თუ არ დაიჭერ, ქურდი არ არის...

— ამირან აღადაშვილზე რაღას იტყვი? არც მის ბიოგრაფიაში მოიძებნება შავი ლაქები?

— ნამდვილად არა. პატიოსანი ადამიანი იყო, ცოტა პედანტი და მოსაწყენი, მაგრამ წესიერი...

— მაგრამ მაინც მოკლეს. უშიზოდ კი არავის კლავენ.

— ვერ ვხვდები, ამით რისი თქმა კინდა?

— ადვოკატს ხომ ექიმით სხვისი აადუმლოებები აბარია...

— მაგასი მართალი ხარ. მეც ვფიქრობ, რომ შეიძლება, ამ საქმის გასაღები სწორედ კლიენტებთან მის ურითიერთობაში იყოს საძებნელი. როგორც ჩანს, ამირან აღადაშვილის საადვოკატო საქმიანობაში იყო რალაც ისეთი, რასთანაც მარტო მას კი არა, მის ვაჟს და თვით მათ პირად მდევანსაც კი საკმაოდ მჭიდრო შეხება ჰქონდათ.

— გეტანხმები. ჰოდა, ჩვენც სწორედ ამ რალაცს თუ სულაც ვიღაცას ვეძებთ, მაგრამ ჯერჯერობით სწორულია უშედეგოდ. გურამ აღადაშვილზე რაღას იტყვი?

— ბევრს ვერაფერს. მამამისივით ისიც ცოტა უცნაური იყო. იმავეს კი ამბობდნენ, ცოლი იმიტომ არ მოჰყავს, რომ ქალებზე მეტად კაცებსკენ გაურობის თვალთ.

— სერიოზულად?

— არა მგონია. დღეს ხომ ახე ლამის ნებისმიერ უცოლო ასაკოვან მამადაცზე ჭორაობენ. თუმცა ეს ამავეი 10 ან 20 წლის წინ რომ გამეგო, ალბათ შანტაჟს არ გამოვირცხავდი.

— ისე, ამ ვერსიის შემოწმება არც დღეს გვანყენდა.

— შეამოწმე მერე, რა პრობლემაა?

— კიდევ რას დაუმატებ?

— ბევრს ვერაფერს. გურამს იუზორის გრძნობა არ აკლდა, მაგრამ უფრო ხშირად მაინც მოქუფრული იყო. ისე, ამბობდნენ, ვარც მეთევზეო, მაგრამ მე ამ საქმეში არასდროს გამოიმტკიცა.

— ლევიძე კიდევ რალაცის თქმას აპირებდა, მაგრამ უეცრად მის მაგიდაზე ტელეფონი აწვრიალდა. პეტრემ ყურმილი აიღო და ჩაუღეშვილს გაუწოდა:

— შენ გეტყვენ.

— გოგი ღვიწიაშვილი რეკავდა. მისი ადვოკატები ხმის გაგონებისთანავე ჩავლეიშვილი მიხვდა, რომ რალაც მინუგულეოვანი მოხდა.

— აღადაშვილების ფირმიდან გირეკავ, — დაიწყო გოგომ.

— მართლა? როგორ გაჩნდი მანდ?

— ამას არა აქვს არსებითი მნიშვნელობა.

— ანუ ბევრად უფრო მნიშვნელოვანი რამ მოხდა, ხომ?

— კი.

— მაშინ ყურადღებით გისმენ.

— მგონი, ვიპოვეთ, რასაც ვეძებთ.

— მაინც რა იპოვეთ?

— მუქარის წერილები...

გაგრძელება შემდეგ ნომერში

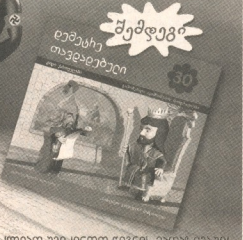
ყოველ პარასკევს, ყურნალ „საბავშვო ჟურნალთან“ ერთად, დიდი ჟარტყულების ბიოგრაფიების თითო წიგნი!

მალე გამოვა:

- 30 დეკრეტი თავდადებული
- 31 ჰამლეტ გონაშვილი
- 32 მიხეილ ჯავახიშვილი
- და სხვა დიდი ჟარტყულები

წიგნის ფასი: 2.50 (ქრნალთან ერთად 3.50)

საბავშვო ჟურნალთან ერთად გამოვა ბიოგრაფიების წიგნები სერია ბავშვებისთვის

ვაკე გამოსული ბოგაბი. შვიძილთათ შიძიხილთ წიგნის ბალაიბაში!

მშპპ კვარაცხელია
ნანარმოებზე ოქცერი
შთაბეჭდილება შეგიძლიათ
გაგვიზიაროთ ელფოსტით
gza.fantazia@gmail.com

ყალბი ლტოლვა

დასაწყისი იხ. „გზა“ №23-45

— მამაჩემთან რომანი რომ ჰქონია, იმ პერიოდში ექსკურსიაზე წასულა მისი კურსი და ესეც გააყოლია. იქ ერთი ჯგუფული ყოფილა, რომელსაც სიგიჟემდე უყვარდა თურმე... დედას დაუღვია, დამოთვრალა. ექსკურსია ორდღიანი ყოფილა, კარვებით წასულან. როგორც ჩანს, მთვარალმა თავი ვერ გააკონტროლა და იმ ღამეს იმ ბიჭთან ყველაფერი მოშობარა. მამაჩემისთვის კი ვერ უთქვამს. ამასობაში, მამამ ცოლობა სთხოვა, ისე უყვარდა, რომ დათანხმდა. გადაწვევით, შემოდგომაზე დაქორწინებულიყვნენ. ზაფხული ყოფილა. შემოდგომაზე კი გაიკრვა, რომ დედა ორსულად იყო. მაინც არ უთხრა მამას და ცოლად გაჰყვა, უკვე 2 თვის ორსული. ისეთი ბედნიერი იყო თურმე, რომ მეტი არ შეიძლებოდა. მამას გონების დაკარგვამდე ჰყვარებია. მუცელი რომ წამოეზარდა, მამას ეჭვიც არ შეშპარვია, რომ შეილი მისი არ იყო. ამასაც უფიქრია, ისე ვუყვარვარ, მამატიუნსო და უთქვამს, ეს ბავშვი შენი არ არისო. ვინ ექნებოდა ნეტავ, ინაზე? რამდენი შეიდოიანი იზადება, სულ არ ეთქვა არაფერი, არ სჯობდა? მამა ალბათ ვერც გაიგებდა სიმართლეს. დედას იმედი ჰქონდა, აპატიებდა, გაუგებდა. იმან კიდევ არ აპატია. ამტყდარა ერთი ამბავი. აბორტუ უკვე დაგვიანებული ყოფილა. მამას უთქვამს, ან გავაშვილებთ ამ ბავშვს, ან სახ-

ლიდან წახვალ. დედას კიდევ სად ჰქონდა წახსვლეული? არსად. შეეგუა თურმე ბედს. ბოლო 3 თვე სახლიდან არ გამოდიოდა, რომ არავის გაეგო მისი ორსულობის ამბავი. სულ ფრიალა კმობით დადიოდა. მერე ჩუმად აშობიარეს. ამასობაში მამას ვილაც უშვილო ცოლ-ქმარი უპოვია და რომ დაიბადე, იმათ ნაეკიყანეს.

— მიმიყდეს?

— არა, რა სისულელეა, დღიურში ამაზე არაფერი წერია! ან კი რა უჭირდა დასაგისო მამას, ფულს მეტა რა ჰქონდა! — დავიცა ნინამ მამამისი.

ისე შემახურა, თითქოს სურდო შემეყარა, სუნთქვაც კი გამიზიარდა. საშინელება იყო ამის მოსმენა.

— მაგრამ... მერე მაინც რატომ არ მომიკითხა?

— არ ვიცი, ანა. იქ მეტი არაფერი წერია.

— არც ის, ვინ არის მამაჩემი?

— არა, იმ თავისი ჯგუფულის არც სახელია წახსენები და არც — გვიარ.

— მაგრამ შეგეძლია ამის გაგება.

— და გინდა ეს? რაში გჭირდება კიდევ ერთი ტკივილი? დაფიქრდი. დაფიქრდი... პო, რაში მჭირდება... ისიც რომ ისე მომეცეს, როგორც დედა მომეცა, მაშინ თავი უნდა მოვიკარა. აჯობებს, ყველაფერი ისე დარჩეს, როგორც აქამდე იყო. საშინლად დავმძიმედი. ნანასთან გაჩერება აღარ შემიძლო.

— მე წავედი, — ვთქვი და წამოვედი...

მეგონა, ნანასთან ყოფნა დამამშვიდებდა, მაგრამ მოვეცუფედი. უარესად აფორიაქებული დავბრუნდი შინ. უზაროდ გაინელა დრო საღამომდე. გამუდმებით ლაღოზე ვფიქრობდი, ამიტომ ვერაფერი გავაუთეთ. ვინცედი და მის ტკივილიან წარსულში „ვიქვევობოდი“.

შელამბული იყო, რომ უეცრად რილაც ფხაჭუნის ხმა შემომესმა, თითქოს ვილაც კარის სახელურს აწვალებდა. არ შემშინებია, მაგრამ მაინც უსიამოვნოდ გამკრა გულში. ასე ქურდულად ვინ უნდა მომდგომოდა შინ?

სათვალთვალში გავიხედე. თქვენც არ მომეცუდეთ! სადარბაზოში ბნელოდა, ამიტომ, ვერაფერს დავინახე. მივაყურებოდე... ხმა არ განმეორებულა. ფრთხილად გადავატრიალე გასაღები და კარი ოდნავ გამოვღე. მოულოდნელობისგან შევკვივრე, რადგან სიბნელეში აშკარად დავლანდე ვილიცის სილუეტში. ალბათ, გულიც წამიკვივოდა, იმ ვილაცას რომ არ დავეჭვებე.

— მე ვარ, ნუ გეშინია! ლადო აღმოჩნდა.

— როგორ შემაშინე!

— არ მინდოდა შენი შეშინება.

— აქ საიდან გაჩნდი? — ჩურჩულით ვკითხე და ფერმიხდილმა უკან დავიხიე, ოთახში რომ შემოსულიყო.

— შენს სანახავად მოვედი, — მომიგო, დივანზე დაჯდა და მრავალმნიშვნელოვანი მზერა მესროლა.

ვიგრძენი, როგორ გამიშრა პირი. თვალი ავარიდებ. მინდოდა, მეკითხა, რისთვის მოხვედნიეთქი, მაგრამ ხმა ვერ ამოვიღე.

— ანა, მამატიუნ... მართლად არ ვიცოდი, ის ბიჭი შენი ძმა თუ იყო, — ძალიან ხმადაბლა მითხრა.

ბასუბი არ გავეცი, განმგმირავად შევხედე მხოლოდ.

— ვიცი, ცუდად მოგვეცეო. არ უნდა შეშპაროდა შენში ეჭვი, მაგრამ... იმ დღეს იმდენი რამე მოხდა... თან, ჩემ თვალწინ ისე ესუტეებოდი მას, რომ... კონტროლი დავკარგე.

ერთ ადგილას ვიდედი... ძლივს მესმოდა მისი სიტყვები. მხოლოდ მის სახეს შევუცქერებოდა და ხარბად ვთვალთვლიდი ჩემთვის ესოდენ საყვარელ სახეს. მერე ავტირდი... ჩუმად, უხმოოდ...

— შენ რა, ტირი? — ცალი წარბი აზიდა.

— არა, ეს, უბრალოდ, ნერვების ბრალია...

— ძალიან გამბდარხარ...

— შო. ცოცხა ვივადამყოფე და...

— არ ვივადა თბილისში.

— ვიცო, როზამ მითხრა.

— დემ-ის ანალოზი ჩავტივარე.

— დემ-ის? რისთვის? — კოპები შეიკარი გაოცებულმა.

— მინდოდა, დავრწმუნებოლიყავი, რომ ვასიკო ჩემი შვილია.

სამშინელი თავბრუსხვევა ვიგრძენი. ამაცხაცხაბა.

— და... და... მერე? — ძლივს ამოვილულულუღე.

— აღმოჩნდა, რომ ჩემი შვილია.

ალბათ, დაუფერებელია, მაგრამ ასეა,

— ოდენად შესამჩნევად გაიღიმა.

— სულაც არ არის დეკორაციული, — სისხრულისგან ხმა ამიკანკალდა, — მე ყველაფერი ვიცო, როზამ მამამბო.

— არ ვიცო, როზამ რა გიაბო,

მაგრამ მაშინ ისეთი დღეები გადავიტანე... ექიმები მარწმუნებდნენ,

ბავშვი 9-თვიანიაო. ჩემი ცოლი კი დაჟინებთ ერთსა და იმავეს იმიერებდა, 7-თვიანი დაიბადაო. არ ვიცოდი, ვისთვის დამეფერებინა. მე-

დიცინა ხანდახან ცდებდა ხოლმე. იმას კი რაში უნდა დასჭირვებოდა ჩემი მოჭყუება, ამას ვერ ვხვდებოდი. ამაზე ხშირად ვფიქრობდი, მაგრამ სულ ვყოყმანობდი. ვერაფრით გადაწყვიტე, ერთხელ და სამუდამოდ გაქურკვია, სინამდვილეში ვინ იყო მართალი. და აი, როგორც იქნა, გადაწყვიტე. არ ვიცო, რით დამათავრდებოდა ეს ისტორია, შენ რომ არ გამოჩენილიყავი.

— არა მგონია, ეს ჩემი დამსახურება იყოს, — ჩავილულულუღე.

— არის და მერე როგორ, რომ იცოდღე შენ იმდენჯერ მითხარი, ერთმანეთს ჰგავხართო, სანამ ეჭვი არ შემეპარა. ვფიქრობდი, ერთი პროცენტი მაინც ხომ არსებობს შინსი, რომ ჩემი შვილი იყოს-მეთქი? თან, ეჭვის საბაბიც მქონდა და ამიტომ, საბოლოოდ რომ დაემშვიდებულეყავი, აღარ დაგაყოფენე და ნავედი...

— და რომ არ აღმოჩენილიყო შენი შვილი, რას აპირებდი მაშინ?

— აღმაცურად გავხედე.

— იცი რა? ადრე თვალის დასანახავად არ მინდოდა ვასიკო. როგორ გითხრა... თან მეცოდებოდა, თან მშულდა... ცოლი ისე მიყვარდა, ნებისმიერ შემთხვევაში მივლდებდი მის შვილს, ვისგანაც უნდა ვყოლოდა, ოღონდ, იმისგან არა. მე ის

ძმად მივიღე, ხელი გაუფართე, ვენდე... მან კი ყველაფერს ხაზი გადაუსვა. სიკეთის ყველა მცდელობა წყალში ჩამიყარა.

— შემისი... არ გვინდა ამაზე ლაპარაკი. — შევეცადე, გამეადვილებინა მისთვის ტკივილიანი დღეების გახსენება.

— რაც შეეხება იმას, როგორ მოვიქცეოდი სხვა შემთხვევაში, მგონი, უკვე ნათელია. ვასიკო იმდენად კარგი თვისებების ბავშვია, და ისე დაფუძახებული, ვერანაირად ვულატივდი. ისედაც მის შვილად აყვანას ვაპირებდი.

ამის გაგონებაზე შემაფრთოლა. ნამით კვლავ თავბრუსხვევა ვიგრძენი და რომ არ წავეცულებიყავი, საგარქელში ჩავსევტე.

— რატომ მოგეცა ასე, რატომ მოგატყუა შენმა ცოლმა?

— როგორც ჩანს, იმდენად შემიძულა, რომ უნდოდა, შეიღის წართმევით შური ეძიო ჩემზე... მაგრამ იმაზე არ უფიქრია, მე რომ წინამორბედი ვარ. ბევრი რამ ჩემი ბრალია... ანა ბოლო პერიოდში გაბოროტდა. გადაიყვანა ჭკუიდან. სწორედ ამან განაპირობა ჩემი შურისძიებაც. მის ბავშვად უდანიშნულად ბავშვი შევიძულე.

— წარმომიადგენია, რა გადაიტანე... — ავწურწულდი, — მაშინაც. ახლაც... ეს სამიწელებაც... ვარგია, რომ ყველაფერი ასე კარგად დამათავრდა... შენ ის იპოვე... მან კი შენ... — ვუბნებოდი და არ ვიცოდი, ვის უფრო ვაწუგებდი — ლაღს თუ ჩემს თავს.

— ვასიკოს უკვე ველაპარაკე. შეძლებისდაგვარად ავუსხენი ყველაფერი. საოცარი ბავშვია... მგონი, გაუხარდა... ალბათ, მალე მამასაც დამიბახებ... იმედი... ხვალიდან უკვე იმაზე ვიზრუნებ, შვილად ოფიციალურად ვლიარო. და კიდევ ერთი... — თქვა და ხელი გიბისკენ წაიღო.

გაფაციცებთ ვადგებნებდი თვალს მისი ხელის მოძრაობას.

პატარა, ლაზანი კოლოფი ამოიღო.

— ეს შენ, ჩემგან, — თქვა და ნითელი კოლოფი მუხლზე დამიდო.

— რა არის? — ჩემდა უნებურად, მოვიკუტე, თითქოს რაღაც სამწინელება მედო კალთაში.

— გახსენი!

— არა!

— გახსენი, გახსენი, — ზედმეტად აღურსიანად მითხრა.

ისე რბილად იყო ნათქვამი, ძალაუნებურად ახსენი თავსაბური...

კოლოფში ბრილიანტისთვლიანი უღამაზენი ბეჭედი იდო. თვალები დაებუტე, თქმით კი არაფერი მითქვამს. პაუზა გაინუნა.

— ზუსტად იმ დღეს მინდოდა შენთვის ცოლობა მეითხოვა, შენს ძმასთან ერთად რომ დაგინახე ქუჩაში. საიდან უნდა მცოდნოდა... ისე უაზურდები მას, სისხლმა თავში ამასხა! არადა... სულ სხვა გეგმები მქონდა. ფაქტობრივად, ჩემთვის ის ძველი ისტორიის გამეორება იყო, გესმის? კიდევ ერთხელ ლაღატი... კიდევ ერთი საოცნებო ქალისგან. ამის გადატანას ველარ შევძლებდი... ამა ყველაფერი გავაფუტე... შეგიძლია მკვლად?

არ გავეწრეთუღვარ, მხოლოდ თვა-

ლები გავახილე და გავეხედე.

— მინდა, ჩემი ცოლი გერქვას და არ მითხრა უარი, გთხოვ.

თავი გაავანე.

— ხომ იცი, რომ ეს შეუძლებელია, რატომ მთხოვ ასეთ რამზე? რატომ მანამ?

— შეუძლებელი რატომ? — წინ

გადმოიხარა და იდაყვებით მუხლებს დაყვარა.

— იმიტომ, რომ მე შენი წრის ქალი არ ვარ. ჩვეულებრივი ძიძა ვარ მხოლოდ. შენ სხვა ქალი გჭირდება...

— რა სისულელეა. არც მე მაქვს ისეთი იდეალური თვისებები, შენ რომ მოგეწონება, მაგრამ ეს არ ნიშნავს, რომ ერთმანეთს ვერ გაეუცხვებით. ჩემი აზრით, ეს ჩვენთვის დაბრკოლებას არ უნდა წარმოადგენდეს.

— ეს სხვა რამეა...
— სამაგიეროდ, ახლის ერთი მიზეზი, რაც ორივეს გვეერთიანებს რაც რასაც ვერ უარვეყოფთ.

— „ვასიკო“, — გამიგელა გონებაში.
— სიყვარული! — ჩემდა გასაკვირვებლად, სულ სხვა მიზეზი დაასახელა.

გაოგნებულმა თავი აწვი და გამომცდილი მზერა ვესროლა.

— ვიცი, რომ გიყვარვარ... ამას ვგრძობ... ვხედავ... ყველგან... ყველაფერში... მეც მიყვარხარ...

— არა! — აღმოჩნდა ჩემდა უწებურად.

— კი... და უნდა დამიჯერო. ალბათ გამოიჭრება ამის დამტკიცება, მაგრამ უნდა შენდო. ჩემს სიტყვებს უნდა ენდო, ჩემს მზერას, ჩემს ტკივილს... გარდა ამისა, ჩვენ ვასიკო გავითვლიანებს. მას ორივე ვჭირდებით ერთად და არა ცალ-ცალკე. ხომ გესმის?

ამჯერად აღარაფერი მითქვამს, გაჩუმება ვამჯობინე.

— მიიხარო, რომ გიყვარვარ...
— მუდარა აღიშმა მის ხმაში.

თავი ჩავდუნე. ერთხანს ვფიქრობდი, მეთქვა თუ არა. არადა, ენის წვეწვრ მადაც მის ძინელად სათქმელი სიტყვა... ჩემთვის ძნელად სათქმელი... თუქვი, ერთი „სიყვარხარ“ მეტად მწირი იყო იმის გამოსახატვად, რასაც მის მიმართ განვიცდიდი. ამას მთელი რომანისთვის საჭირო სიტყვები არ ეყოფოდა!

— მიიხარო...
— ჰო... — ჩემთვის ჩავილაპარაკე.

— რა ჰო?

გულსაკლავად ამოვიოხრე, თმაზე ხელი გადავისვი, რომლებიც საცოდავად შეყვარე და ამოვილულულდე.

— მიყვარხარ.

მოულოდნელად ზეზე ნაშოჭყრა, ჩემ წინ მუხლებზე დაეხმო და ხელები დამიკოცა.

— როგორ ველოდი ამას, არ იცი რომელი ველოდი... თან, ვიმედოვნებდი,

ნებდი, რომ მეტყვოდი, თან მეშინოდა, იცი?

— მეწინაა? რისი?

— გიგონა, შენში უკვე ჩაკეალი ჩემი სიყვარული. ისე უსინდისოდ მოგვეცევი, ნესით, კი არ უნდა გიყვარდე, უნდა გჭულდე, გეზიზღებოდეს!

— შეშლებდა ასეც ყოფილიყო, შენი ამბები რომ არ გამეგო, — თავი დავივსე.

— არა გინდა... ნურაფერს იტყვი, ახლა არაფერს თქმა აღარ არის საჭირო... — სუნთქვაგახშირებულმა მითხრა, ნაშინა და ისე მაგრად ჩამიხუტა, სული შემიგუბდა.

— ღმერთო, რამდენ ხანს ველოდი ამას, — ჩურჩულით აღმიხმა.

— სულ რამდენიმე დღე, — მეც ჩურჩულით ვუპასუხე.

— თვე, — შემისწორა.

— რა? — უცვრად ხელი ვვარი, მოვიცილე და შევხვე.

ღალღაწილად, ერთმანეთში ჩახართული თითები კუფავ შემიწყო, ოთხანი გაიარ-გამოიარა, მერე შედგა, ჩემკენ შემობრუნდა და დახმული ხმით დაიწყო.

— არ ვიცი, როდის შემიყვარდი, მაგრამ ახლა რომ ვისინებ, მეგონია, რომ დანახვისთანავე. რა თქმა უნდა, მაშინ მეგონა, ჩემს გრძობებში ძალიან ზედაპირული იყო... მეგონა, რომ მხოლოდ შენთან დაწინაურების სურვილი მაშობრავდა. შენი საშუალოდ მონევა საუკეთესო საშუალება იყო, ჩემი განზრახვა სისრულეში მომეყვანა. ამიტომ, შეგხედი და დავითანხმე. ეს ძალიან იოლად მოსაგვარებელი საქმე აღმოჩნდა, მაგრამ მერე ყველაფერი გართულდა. ისიც კი არ ვიცოდი, როგორ მოგაყვარებოდი. რბილი ყოფილიყავი შენთან ურთიერთობაში თუ მეკაცი. რამდენი მახე დაბავებ და ყოველთვის ისე მოხერხებულად დამიძვირე, ვერაფერი გაგანეცე. გახსოვს, პირველად რომ გააკოცე? აი, მაშინ კი მიგხედი, რომ დამერხა. მას შემდეგ თავი დაგვარე. მას შემდეგ ნორმალურად არ მისინებ...

სულ ვფიქრობდი, ვფიქრობდი, ვფიქრობდი... თან მიხდოდა, მეთქვა შენთვის, რომ ძალიან მომწონდა, თან — მეშინოდა, ვითუ, დროებითი გატაცება აღმოჩნდეს ეს ყველაფერი და გაიპაროს-მეთქი. არ მიხდოდა, გული გტკენოდა. საერთოდ, ხშირად დამწარბოდა მსგავსი რამ ქალთან სიახლოვისას. შემდეგ შენ ისეთი რამ გააკოცე, მთლად დავივიწიე. არასდროს დამივიწყებდა ის დღე, რომ მიიხარო, შენს წინადადებაზე თა-

ნახმა ვარო... ავირიე... არ ვიცი, შენ რას განიცდიდი, მაგრამ ისეთი სახე გქონდა, მეგონა, სასიკვდილო იყავი განწირული. ადამიანს არ შეგავდი. გული მერეც, ის კონტრაქტი რომ მასხმდებოდა ჩემი თავი მძულს, მაგრამ მიღწედა დიდი იყო ცდუნება, ვეღარ გაეუძელი. სხვანაირად ვერაფრით მოვახერხე, ახლოს მოვსულიყავი შენთან. ეს ერთადერთი შანსი იყო, რომელიც დაგვახლოებდა. მერე შენ მიიხარო, ორმხრივ ერთგულებას მოვითხოვე და... ისეთი აბსურდული სიტუაცია შექმნა, ლამის გადავიხარხარე, ძლივს შევიკავე თავი, რადგან არ არსებობდა ამქვეყნად ქალი, რომელსაც შენზე გაცუქებდი. ვერაფერზე ვფიქრობდი, შენ გარდა. შენ კი ამ დროს პირობებს მიყენებდი! ძალიან საყვარელი კი იყავი, ისე, — ლაღიმ სევდიანად გაიღიმა, — კარგა ხანს ვარწმუნებდი თავს, რომ შენთან მხოლოდ სექსი მიხდოდა და დროთა განმავლობაში, როცა შენთან ფიზიკური სიახლოვე მომხერხდებოდა, ყველაფერი გამივილიდა... შევეცდი. პირველსავე ლაქს დავწვინებდი, რომ შენ გეყვებოდა ერთი დღეც არ შემეძლო გაძლება. და ვერასდროს ვერსად გავიშვებდი არადა, ისე იქცეოდი, რომ ზოგჯერ ეჭვიც კი მებაგრებოდა, გიყვარდი თუ არა სინამდვილეში... რაღაც მომენტში ჩემთან იყავი, ჩემი იყავი... მთვრელ ნაშუა კამირობად, მე აღარ შეუთვნილი. იცი, როგორი მესაყუთრე ვარ? ვერ წარმოიდგენს და ნელ-ნელა გავივი... რაც უფრო გრძელდებოდა ჩვენი ურთიერთობა, მით უფრო ღრმად ვებმობდი მახეში... რას ვიფიქრებდი, ოდესმე თუ კიდევ შევძლებდი ვინმეს შეყვარებაში ერთ შემეხიერე დელსაც მიგხედა, რომ შენ ხარ ის ერთადერთი ქალი, რომელიც მე მჭირდება. როგორც კი მიგხედი, იმ დღესაც გავცრდი ამ ბეჭდის საყიდლად. გონებაში ვიჭოვრებდი ფრაზებს, რა მეთქვა შენთვის, როგორ მიეთქვა... იმ დროს შემთხვევით დავინახე შენ ძმასთან ერთად და... მაშინ მეორედ მოვეკვი... მთელი ცხოვრება ასე ვიყავი... ვეცემოდი და ვდგებოდი, ვკვდებოდი და ცოცხლდებოდი... არა და არ დამთავრდა ეს პროცესი! არა და არ მოელო ჩემს ტკივილს ბოლო — არც ასე, არც — ისე... იმ დღეს ისე შემეხიერე, ისე შემეხიერე, რომ...

— რის? — ამ ხნის განმავლობაში პირველად ამოვიღე ხმა.

— საკუთარი თავის. მიგხედი, რომ კვლავ დავეცი და დავე-

ციე...
— რა? — უცვრად ხელი ვვარი, მოვიცილე და შევხვე.

ღალღაწილად, ერთმანეთში ჩახართული თითები კუფავ შემიწყო, ოთხანი გაიარ-გამოიარა, მერე შედგა, ჩემკენ შემობრუნდა და დახმული ხმით დაიწყო.

— არ ვიცი, როდის შემიყვარდი, მაგრამ ახლა რომ ვისინებ, მეგონია, რომ დანახვისთანავე. რა თქმა უნდა, მაშინ მეგონა, ჩემს გრძობებში ძალიან ზედაპირული იყო... მეგონა, რომ მხოლოდ შენთან დაწინაურების სურვილი მაშობრავდა. შენი საშუალოდ მონევა საუკეთესო საშუალება იყო, ჩემი განზრახვა სისრულეში მომეყვანა. ამიტომ, შეგხედი და დავითანხმე. ეს ძალიან იოლად მოსაგვარებელი საქმე აღმოჩნდა, მაგრამ მერე ყველაფერი გართულდა. ისიც კი არ ვიცოდი, როგორ მოგაყვარებოდი. რბილი ყოფილიყავი შენთან ურთიერთობაში თუ მეკაცი. რამდენი მახე დაბავებ და ყოველთვის ისე მოხერხებულად დამიძვირე, ვერაფერი გაგანეცე. გახსოვს, პირველად რომ გააკოცე? აი, მაშინ კი მიგხედი, რომ დამერხა. მას შემდეგ თავი დაგვარე. მას შემდეგ ნორმალურად არ მისინებ...

სულ ვფიქრობდი, ვფიქრობდი, ვფიქრობდი... თან მიხდოდა, მეთქვა შენთვის, რომ ძალიან მომწონდა, თან — მეშინოდა, ვითუ, დროებითი გატაცება აღმოჩნდეს ეს ყველაფერი და გაიპაროს-მეთქი. არ მიხდოდა, გული გტკენოდა. საერთოდ, ხშირად დამწარბოდა მსგავსი რამ ქალთან სიახლოვისას. შემდეგ შენ ისეთი რამ გააკოცე, მთლად დავივიწიე. არასდროს დამივიწყებდა ის დღე, რომ მიიხარო, შენს წინადადებაზე თა-

ნახმა ვარო... ავირიე... არ ვიცი, შენ რას განიცდიდი, მაგრამ ისეთი სახე გქონდა, მეგონა, სასიკვდილო იყავი განწირული. ადამიანს არ შეგავდი. გული მერეც, ის კონტრაქტი რომ მასხმდებოდა ჩემი თავი მძულს, მაგრამ მიღწედა დიდი იყო ცდუნება, ვეღარ გაეუძელი. სხვანაირად ვერაფრით მოვახერხე, ახლოს მოვსულიყავი შენთან. ეს ერთადერთი შანსი იყო, რომელიც დაგვახლოებდა. მერე შენ მიიხარო, ორმხრივ ერთგულებას მოვითხოვე და... ისეთი აბსურდული სიტუაცია შექმნა, ლამის გადავიხარხარე, ძლივს შევიკავე თავი, რადგან არ არსებობდა ამქვეყნად ქალი, რომელსაც შენზე გაცუქებდი. ვერაფერზე ვფიქრობდი, შენ გარდა. შენ კი ამ დროს პირობებს მიყენებდი! ძალიან საყვარელი კი იყავი, ისე, — ლაღიმ სევდიანად გაიღიმა, — კარგა ხანს ვარწმუნებდი თავს, რომ შენთან მხოლოდ სექსი მიხდოდა და დროთა განმავლობაში, როცა შენთან ფიზიკური სიახლოვე მომხერხდებოდა, ყველაფერი გამივილიდა... შევეცდი. პირველსავე ლაქს დავწვინებდი, რომ შენ გეყვებოდა ერთი დღეც არ შემეძლო გაძლება. და ვერასდროს ვერსად გავიშვებდი არადა, ისე იქცეოდი, რომ ზოგჯერ ეჭვიც კი მებაგრებოდა, გიყვარდი თუ არა სინამდვილეში... რაღაც მომენტში ჩემთან იყავი, ჩემი იყავი... მთვრელ ნაშუა კამირობად, მე აღარ შეუთვნილი. იცი, როგორი მესაყუთრე ვარ? ვერ წარმოიდგენს და ნელ-ნელა გავივი... რაც უფრო გრძელდებოდა ჩვენი ურთიერთობა, მით უფრო ღრმად ვებმობდი მახეში... რას ვიფიქრებდი, ოდესმე თუ კიდევ შევძლებდი ვინმეს შეყვარებაში ერთ შემეხიერე დელსაც მიგხედა, რომ შენ ხარ ის ერთადერთი ქალი, რომელიც მე მჭირდება. როგორც კი მიგხედი, იმ დღესაც გავცრდი ამ ბეჭდის საყიდლად. გონებაში ვიჭოვრებდი ფრაზებს, რა მეთქვა შენთვის, როგორ მიეთქვა... იმ დროს შემთხვევით დავინახე შენ ძმასთან ერთად და... მაშინ მეორედ მოვეკვი... მთელი ცხოვრება ასე ვიყავი... ვეცემოდი და ვდგებოდი, ვკვდებოდი და ცოცხლდებოდი... არა და არ დამთავრდა ეს პროცესი! არა და არ მოელო ჩემს ტკივილს ბოლო — არც ასე, არც — ისე... იმ დღეს ისე შემეხიერე, ისე შემეხიერე, რომ...

— რის? — ამ ხნის განმავლობაში პირველად ამოვიღე ხმა.

— საკუთარი თავის. მიგხედი, რომ კვლავ დავეცი და დავე-

ციე...
— რა? — უცვრად ხელი ვვარი, მოვიცილე და შევხვე.

ცი, რომ ველარ ავდაგებოდი. მოვკვებოდი და ველარ გავცოცხლებოდი... ყველაზე მეტად მაშინ გამჭირდა, როცა გაგაგდე. ის, რაც მაშინ ჩავიგინე, ჩემს ძაღვს ავღმატებოდა, მაგრამ სხვანაირად არ შემიძლია... იმ მომენტში სხვანაირად ვერ მოვიქცეოდი... მამატივ... ვიცი, რომ ბევრი ტკივილი მოგაყენე... თანაც, დაუშნახებოდა, მაგრამ იმდენად ძლიერია ჩემი სიყვარული, რომ მას ყველაფრის გადაფარვა შეუძლია.

— აღარ მითხრა ეგეთი რამეები, უკვე ყველაფერმა ჩაიარა, ლალო... ახლა ყველაფერი კარგადაა. მე... მეც მიყვარხარ... თანაც, ძალიან... — ალბათ ცხოვრებაში პირველად, ყველაზე თბილად წარმოვთქვი ეს სიტყვები.

— მიხარია ამის მოსმენა... — კვლავ გამიღიმა, კვლავ სევდიანად. — მაგრამ როზან მითხრა, ფულს მატანდა შენთანო... ამის გაგონებაზე კინაღამ ქვულდან შევიშალე. ყველაფრისთვის მზად ვიყავი, რაც უნდა გეთქვა, რაც უნდა შემოგეთვალო, მაგრამ ფული? გამაგიფა იმ ფულის ამბავმა... რატომ, რატომ გადამწყობდი, რომ ის ფული დაგებრუნებინა ჩემთვის?

ლიმილი ვერ შევიკავე. მივუახლოვდი, მკლავები მხარზე დავადე, ალერსიანად ჩახებდე თვალებში და ვთქვი.

— იმიტომ, რომ მიყვარხარ. სწორედ ის ფული შეურაცხყოფდა ჩემს გრძნობებს. არ მინდოდა, გეფიქრა, რომ ფულზე გაიყიდე. ფული საერთოდ არ მაინტერესებს.

— ვიცი. ახლა მჯერა, რომ მართლა შენი და-ძმისთვის გჭირდება ეს თანხა. მაშინ ვერ დაუშვებ. მე გიგონა...

— არა აქვს მნიშვნელობა, რა გეგონა. გვეყო უცდის გასწვება, ეს მხოლოდ ტკივილს გვაყენებს. მე შენ იქნად შემიყვარდი, სანამ ამ ნაბიჯს გადავდგამდი, მაგრამ ვიცოდი, ამის უფლება არ მქონდა და გამუდმებით ვაკონტროლებდი ჩემს თავს, რომ შენ არავფერი შეგემჩნია. მერე კი... მერე ყველაფერი აირია. როცა ჩვენი ურთიერთობა სხვა ფაზაში გადავიდა, ვიგრძენი, რომ უძლეური ვიყავი ჩემი გრძნობების წინაშე. რა გგონია, ჩემთვის ადვილი იყო, როცა გამოიბადე? მას მერე ადამიანად აღარ ვვარგავიარ.

— ქალად? — ეშმაკურად დამხედა და ცალი თვალი მოჭუტა.

— ეგ აღარ ვიცი, — გავეკვალე უცხად თავი მკერდზე მივაკე.

ძლიერად მომზვია მკლავები და მჭიდროდ მიმიხუტა გულზე.

— შენ გარეშე ვერ გაქვდე, ანა! დავინტო ვყველაფერი თავიდან. ვიცი, რომ არც შენ გქონდა დატყინილი ცხოვრება. შეიძლება ყველაფერი არა, მაგრამ რალაც-რალაცები ვიცი. ისიც ვიცი, რომ მე ერთადერთი მამაკაცი არ ვარ შენს ცხოვრებაში. არც მაინტერესებს. მერე რა? არც შენ ხარ ერთადერთი ქალი ჩემთვის! გარდა ამისა, მე საშინელი სასიათი მაქვს. უხეში ვარ, უშეური... შენ უნდა დამეზნარო. ჩემი შინაგანი ბუნება კაპიტალურ რეონტს საჭიროებს, ხომ იცი? — გაიცინა.

მიკვირდა მისგან ხუმრობის მოსმენა. ეს ისეთი უჩვეული რამ იყო...

— მაგრამ შენ მშვენიერად მოახერხებ ამას, ვიცი.

— მერედა, როგორ! მე ხომ ამის სპეციალისტი ვარ, — ზედ ყურთან ვუწერჩულე დარცხენილმა, — მაგრამ ვასიკო? ის როგორ შეხედება ამ ამბავს?

— მან უკვე იცის და არა მარტო მან... იცის როზანაც, ლევანაც... დიდი გულშემატკვირობით გამომატილეს, როცა მოვიდოდი.

— აბა, ერთი უყურე! — ყსიდად გაგზრანდი, — მთელი შეთქმულება მოგიზნადებიათ ჩემ წინააღმდეგ!

— რატომ გიკვირს? შენ ხომ შეთქმულებების სპეციალისტიც ხარ. აბა, გაისხივ, მე რამდენჯერ მომიწყვე ეგეთი შეთქმულება?!

გაღიმებულმა თბილად დავუქნიე. — ჰოდა, მაშინ უნდა გეფიქრა იმაზე, რომ ერთ მშვენიერ დღეს, თავადაც აღმოჩნდებოდი ხსვისი შეთქმულების მსხვერპლი. ზედა? მოვიდა დრო და შენც გაები ხაფანგში.

— ერთობ სასიამოვნო ხაფანგია, რომ იცოდე! — გადავიკისკიე.

— და ამ ხაფანგინდ ვერასდროს დაღწე თავს, ამის იმედი არ გქონდა.

— არც მინდა! — დამარცვლით ჩავიწერჩულე.

მან თბილად ამინია და თვალები ჩამხედა...

მერე კი... მერე სიტყვები ზედმეტი გახდა...

ქორნილი არ გადაგვიხდია. მხოლოდ მოკრძალებული სურნა გავშალეთ. თუმცა, საქორნირო კაბა მაინც მეცვა. ეს ლაღოს ახირება იყო. არ შეიძლება, ქალს თავისი ჯვრისწერის დღე თეთრი კაბის გარეშე დაამახსოვრდეს.

ის დღე ჩემს ცხოვრებაში ყველაზე ბედნიერი დღე იყო... ჩემთვის ძირფხვი ყველა ადამიანი გვერდით მყავდა.

ვასიკო, რომელიც დედას ვერ მესახდა, მაგრამ დედასავით ვუყვარდი.

ნანა, რომელსაც ჩემზე ნაკლებად არ უხაროდა ჩემი ბედნიერება.

სურკი, რომელიც კმაყოფილი ღიმილით მიმდროიდა დარბაზის ერთი ბოლოდან მეორეში და ლამაზ ქალებს ზურავდა.

ლევანი, რომელიც თვალს მიკრავდა შორიდან და ანული ცერა თითით მანიშნებდა, არაჩვეულებრივად გამოიყურებოდა.

როზა, რომელიც სიხარულის ცრემლების დამალვას არ ცდილობდა და გულაუწყებელი მზერით მლოცავდა...

ლაღოს მეგობრები, რომლებიც ჩუმი ღიმილით მავასებდნენ, ვიყავი თუ არა მათი წრისთვის მისაღები რთალი...

და ყველაზე მთავარი... ლაღო, რომელსაც მთელი საღამოს განმავლობაში მკერდზე ვყავდი მიხუტებული. ბედნიერებისგან გათანგული, მეც ისე ვყვარდებოდი მას, როგორც საღ კუნდას, რომელიც იცი, რომ არასდროს ჩამოიფშვინება...

დასასრული

კი უსარგებლო ნივთი გვერდზე მოისროლა... აი, დადგა მე-8 სად-
ფერძელოს ჯერი, ყველა თამა-
ხის ელვის, მაგრამ რატი მიცვა-
ლებულნივით დუმს. ბოლოს, სი-
მამრს შესჩივლა, ის ფურცელი
სადღე დამეკარგა, მიშველ რა-
ნიო. ლევანმა ხელი ჩაიქინა (ტულში
შუკურთხა კიდევ) და მომდევნო
სადღეგრძელოები ძმაცაყვებთან
სადღედა, დიდი გაჭირვებით
უკარნახა, თან სიმწრის ოფლი ას-
ხარდა... საბოლოო ჯამში ყველა-
ფერძეო ვერცხვად დამთავრდა და ლე-
ვანს სიმეფ მოხის ძმაცაყვების მო-
წონება და ქებაც დაიმსახურა, მაგ-
რამ სიმამრს რად დაუფედა ეს ყვე-
ლაფერი, მხოლოდ ღმერთმა იცის.
დარწმუნებული ვარ, დროის უკან
დაბრუნება რომ შეიძლებოდას, ლე-
ვანი აუცილებლად გამოცვლიდა
სიტყვს. ლუნა".

პატიმრების ექსკურსია

„დროის უკან დაბრუნება რომ
შეეძლოს, იქ გავაჩერებდი, რო-
ცა სისულელის გამო დამიჭირეს
და 6 თვე ციხეში გავეტარე. თუმცე-
ც, ყველაფერი კარგად დამთავ-
რდა და ახლა ვფრთხილდები, კი-
დეგ არ მოვხვდები იმნდა, მა-
შინდელი ამბები გავისენო: სა-
კანში 18 ადამიანი ვიყავით და
ერთმანეთის ცხოვრებით ცხოვ-
რობდით — ვის როდის ჰქონდა
სასამართლო, რამდენს მიუსჯიდ-
ნენ, როგორ განვითარდებოდა
მოვლენები... ეს თემები ყოველ-
დღიური განსჯის საგანი იყო...
ახალი პატიმრის შემომატება გა-
მოგვაცოცხლებდა და ხუმრობის
გუნებზეც გეაყენებდა. ჩვენს სა-
კანში ერთი „გამოცდილი“ პატი-
მარი იყო — გოგა. დიდი ცოდ-
ლუტი და ხუმარი ვინმე გახლდათ
და ახალ, გამოუცდელ პატიმრებ-
ზე ხალისობდა. ერთხელ ასე, 35
წლამდე ახაკის, სიმბალიური მა-
მაცაკი შემოიყვანეს. დაბნული
ჩანდა, კედლთან აიტუხა და ისე

გვათვალეიერებდა ყველას. ჩვენ გა-
ვუღიმიეთ და გავამხნევეთ. მიხ-
ვდა, რომ კაცობიები არ ვიყა-
ვით და იმანაც გაგვიღიმა. 1-2
დღე არაფერი და შესაბამის
გოგამ დიდიდენვე დაიწყო: აბა,
ექსკურსიაზე წამსვლელების სიას
ვინ შეადგენს? დღეს ხეთშაბათია,
კვირამდე რაღა დარჩა, თუ ამ
საღამომდე ადმინისტრაციას სი-
ას არ მივანვდი, ამ კვირის ექ-
სკურსიას გაგვიტყუებენო. მიე-
ხვდით, რომ ახალი პატიმრის გა-
სახონად ამბობდა და ყველაზე აფ-
ყვით „მამაბაღლობაში“. ერთმა
ფურცელი და კალამი მოიმარჯვა
და საითიოდ შეგვეკითხა, მიე-
დიოდით ექსკურსიაზე თუ არა.
ახლის ჯერიც მოვიდა. — სად
მივდგავით ექსკურსიაზე?
— იციხას ირაკლიმ სერიოზულად სა-
ხით. — ბოლნისში, აქვეა, ახლოს,
ძვირი არ დაგვიჯდება, 30-30 ლა-
რი გვექნება გადასახდელი, —
გოგამ ისე უმასუხა, მის გულ-
წინფლობაში ეჭვი არ შეგვაპრე-
ზოდა. — ნამოვალ, აბა, რას ვი-
ხამო? — თვალეში სისარულის
წაპურწვლები აუკიადდა. ცოტა ვი-
ხითხითეთ და იმ დღეს ამიღ დამ-
თავრდა ყველაფერი. საღამო ხანს
კი ერთი ახალი პატიმარი ისევ
შემოგვამატა. მეორე დღეს გავაგ-
რძელეთ ექსკურსიაზე ლაპარაკი...
„ვიხსენებდით“, „წინა ექსკურსიე-
ვის“ ამბებს... წინადღეს შემოსუ-
ლი პატიმარი დაინტერესდა და
ძალიან გაცოცდა, როცა შეიტყო,
რომ ექსკურსიაზე ვაპირებდით
წასვლას და იცითა — მე რომ
ახალი ვარ, ჩემი წამოსვლაც შე-
იძლება? — რა თქმა უნდა, შე-
იძლება. — დავაიმიეეთ ჩვენ,
— დღეს საჭირო პროდუქტის სია ჩა-
მოვწერეთ, — გამოცოცხლდა გო-
გა და ფურცელი და კალამი და-
აძირი. — სამწადე, 10 ცილი, —
დაიწყო წერა. ყველანი კივერიეთ
და რაც გავახსენებდობდა, ვკარ-

ნახობდით. როგორც იქნა, სია დას-
რულდა. — ვინ წავა საყიდლებ-
ზე? — სერიოზულად სახით იკით-
ხა ბოლოს. — აუ, მე წავად, რა,
რალაც დამრჩა გასარკვევი და პა-
რეტი მძავეს დაუურეკავ, მალა-
ნიშ მოვხვდება, გავარკვევ ყველა-
ფერს, — შემოგვეხებენა ახალი.
— კი, ბატონო, ავგრ სია, ფულს
კი ბადარავ ჩავაბარებთ, პატი-
მარს არა აქვს ჯიბეში ფულის
ჩადების უფლებაო, — უთხრა გო-
გამ და ფურცელი მიანოდა. ამის
შემდეგ ირაკლიმ მორიდებუ-
რითგოვა, ტელეფონზე დამარეკ-
ვინეთ, თუ შეიძლებაო (მაშინ ის
დრო იყო, როცა ყველა პატიმარს
მოზილური ჰქონდა). მიანოდეს ტე-
ლეფონი. ნომერი აკრიბა, ცოტა
ხანს დაელოდა და მერე ცოლს
სერიოზულად უთხრა: — წინო,
კვირას ბოლნისში ექსკურსიაზე
მივდგავით და შენ და ბავშვები
ჩამოვდით, სადმე დამხვდით, რომ
გნახოთო. — შენ ხომ არ გასულ-
ელელებულხარ მანდა, რა ექსკურ-
სია, რის ბოლნისი, ნორმალურ
ჭკუაზე ხარო? — შეიხვდა ცოდ-
მა. ეს კარგა ხანს უმტიკიებდა,
— პროდუქტის სიაც კი ჩამოწე-
რილი გეაქვს, გულებში, კვირას
მივდგავით და რატომ არ გჯე-
რანო? — ჩვენ კარგა ხანს ვითმი-
ნეთ, მაგრამ ბოლოს ჯერ ერთმა
დაიფხუქუნა, იმას მეორე აბყვა
და აფხარბადით ყველა. ირაკლი
ერთიანად განითლდა მიხვდა, რომ
„ჭამა“. ის მეორეც, პროდუქტის
საყიდლად რომ უნდადა წასვლა,
კუთხეში მიიკუჭა და კარგა ხანს
მხას არ გვეყედა. აი, ასე ვიხა-
ლისებდით ცხოვრებას და დროც
უფრო სწრაფად გადიოდა. პატი-
ვისცემით, მახალ".

გაქვეული საპატარძლო

„ბევრი მეგობარი მყავს და ყვე-
ლა ძალიან მიყვარს, მაგრამ მან
გოგონასთან განსაკუთრებული ურ-
თიერთობა მაქვს. ერთხელ, შეკ-
რების დროს მოვიფიქრეთ, გუდა-
ვითში წავიდეთ-თქო. მშობლებმა
უარი გვიხიბრეს, მარტო ზენ გა-
გიშვებთო, მაგრამ დიდი ხვენა-
მუდარის მერე ვითან დავითან-
ხმით და რჩევა-დარჩევისგან მოს-
მენის შემდეგ გავემგზავეთ ერთ-
ერთი მეგობრის მანქანით. ავტო-
მობილში სადგურზე სანჯავის ჩა-
სასხმელად გავეჩრდით. მოპირდა-
პირე მხარეს გაჩერებული მანქა-
ნა შევინახეთ, რომელმაც ჩვენი

თუ ვიკონას დიდხანს და და-
ყინულია ყუყუნი, შესძლავს დაწ-
ახლი, მოკარცხადებს

გზავნილება

კბილა ქაბუკედი ისდნენ და ერთ-ერთთ გავკრანჭე. ადგილზე ჩასულები ერთ-ერთ სასტუმროში შეგმერადით და როცა ნომერში ვბარგდებოდი, შევინხე, რომ ის ბიჭებიც იმავე სასტუმროში ბიზნესადვებოდნენ. უზარმაზარი ჩანს-თით ხელში დერეფანში მიმავალს, წონასწორობის შენარჩუნება გამოიჭირდა, მეტლახზე ფეხი გამიცურდა და ის-ის იყო, ძირს უნდა გაეშხლართულიყავი, რომ ერთ-ერთმა ბიჭმა ხელი შემავსვლა და გადაპარჩინა (რომანტიკა). ბევრი რომ არ გავგარქელო, გეტყვით, რომ ამ ბიჭს მოვეწონე და იქ ყოფნის მანძილზე შემანახა. შემანახა-მეთქი იმიტომ ვამბობ, რომ მე არ მომხონდა. ლექსომ სიყვარულიც ამიხსნა, მაგრამ უარით გავისტუმრე. ჩემი უართი გაგულისებულმა, წამოსვლის წინადადეგ აქტილთან ერთად მომიტაცა და გუდაურთან ახლოს, ერთ-ერთ სოფელში, ნაცნობის ნაცნობთან, სახლში მიმიყვანა. სახლის მეორე სართულზე გადაგვამალს და კარი გარედან ჩაგვიკეტეს. ლამის გადავირთი, კვიოდი და ვნიოდი, მაგრამ ვერაფერს გავხედი. ჩემმა მეგობარმა მოიციქრა და მომიბლური ბიუსტალტერში გადაამალა. შუალამისას გუდაურში დარჩენილ მესამე მეგობარს დაუკავშირდა და ჩვენი ადგილსამყოფელი შემოვლიდაგვარად აუხსნა. დიდი წვალუბის შემდეგ, გუდაურელი მამაკაცთან ერთად მოგვეგონო და დაგვირეკა, აქ ვარო. მე შოკში ვიყავი და აზროვნებაც კი მიჭირდა. ჩემმა მეგობარმა მოციქრა, ფარდები და ზენრები გადაგვება და ისე ჩავსულიყავით ფანჯრიდან. დიდი ჯახირით ჩავეჭვერი. ცხოვრებაში ასეთი შიში არ მიჭიამა. ყველაფერი კარგადა დასრულდა. მართალია, ჩემმა მეგობარმა ფეხი მოიტეხა, რადგან ცოტა მიმიწონინა და ე.წ. „თოქმა“ მის სიძიმძეს ვერ გაუძლო, ერთი კვანძი გაიხსნა და მინახუ დიდი სიმაღლიდან დაებრტყა, მაგრამ დანარჩენი მშვენიერად გამოკვივდა. ცხოვრებაში

პირველად მივხვდი, რას ნიშნავს მეგობარს ზურგი. ისინი რომ არა, ალბათ ჭკვიდან გადავიდოდი იმ მიმე შეუთებში. კისკისა“.

თმაზე და თემის გარეშე მოსული, მოკლე მესიჯები

„დროის უკან დაბრუნება რომ შემეძლოს? ალბათ არ გავიქმეოვდი იმ დანაშაულებს, რომელიც ჩავიდინე; მეტს ვისწავლიდი; არ მივაყენებდი ამდენ ტკივილს მშობლებს... ჰო, მშობლებს! ჩემ გამო მრავალი უშილო დამეცრევილი და გულისტკივილი გადაიტანეს. მაშინ ეს არ მესმოდა და უბრალოდ, ჩემსას „ვისწორებდი“ და არ მაღარდებდა არავინ... დროის უკან დაბრუნება რომ შემეძლოს, ვიძინებდი ნაკლებს, ვიოცნებებდი მეტს, იმ შეგნებით, რომ ყოველი წუთი დახუჭული თვალებით, 60 წამი დაკარგული სიცოცხლეა, 60 წამით დაკარგული სიყვარული ადამიანების სახეებით... გულს არ ვატყენდი არავის, არ გავხდებოდი სიყვარულის მათხოვარი, არ შევიყვარებდი ასე ძალიან, არ მივეცემდი ჩემი დამცირების უფლებას, არ დავიტანჯებოდი, ყოველ მის გახსენებაზე არ დავდგრიდი ასე უაზროდ ცრულ... დროის უკან დაბრუნება რომ შემეძლოს, მეყვარებოდა...“

მეყვარებოდა მხოლოდ მე და ამით ვიქნებოდი ბედნიერი, მისგან სახასუხო გრძნობას არ მოვითხოვდი... დაბოლოს, მე რომ შემეძლოს, მე რომ დროის უკან დაბრუნებულ შემეძლოს, არ ვიქნებოდი ცუდი, არამედ ვიქნებოდი ის, რაც ახლა ვარ. უბრალოდ, ყვამთ სელისგან დაღდამჩნეული, წინადადეგზე ცოტათი უკეთესი გოგონა ან უბრალოდ — ეშმაკი“.

„მამაჩემი საბერძნეთშია. რომ შემეძლოს, იმ დროს დავაბრუნებდი, როდესაც დედა მამა მიპატრონა და მათ ერთად ყოფნას ვისურვებდი. დღეს ბედნიერი ოჯახიც გვექნებოდა. ექი-ელი“.

„დროის უკან დაბრუნება რომ შემეძლოს, აფხაზეთში დავბრუნ-

დებოდი, მეყოლებოდა ჯანზე მყოფი ნათესაობა, ვინცნებოდი ახალგაზრდა და ბედნიერი, ზღვას და თორილებს მივუძღვნიდი ბავშვურ სტრუქონებს, არც გავრანდავდი... ევეჰ, ნეტავ შემეტალოს დროის უკან დაბრუნება... თინიფერი შენახებრა“.

„დაბადების დღის სამზადისს საყვარელი ბებოს ზარმა მომწყვიტა. — გილოცავთ, ჩვენი პირველი მერცხალო! — მომეფერა თავისი ტბილი ხმით და ლოცვაკურთხევის ბურანში გამხვია. ისე დამემშობებოდა, არ უკრძამობინებია, რომ პაპა უკვე ძალიან გიმედი იყო. ჩვეული ზრუნვით გამიზრთხლდა და საღამო არ ჩამომინარა. ორ დღეში, ნათლისობების, პაპა უფლისკენ მიმავალ გზას გაყვავდა და ტკივილთან ერთად დამიტოვა უკანასკნელ წუთებში მასთან არყოფნის სინანული. დროის უკან დაბრუნება რომ შემეძლოს, არ მოუშორებოდი მის სახეთმალს, დავეუკონიდი ზღვისფერი თვალებს, ნაჯაფარ ხელებს და ვეტყვოდი, როგორ მიყვარდა. არ მავინყებდა მისი სევდიანი ღიმილი ნათქვამი სიტყვებით, რომდესაც საახალწლო საჩუქარი გადავევი — ალბათ ვეღარ მოვესწრებდი მაგის ჩაცმას... მამაკებ, პაპა! როცა შენსავით დამათოეს თამში, მაშინაც ჩემთან იქნება შენი თბილი ოჯახობა და ეს სინანული, მაგრამ მართლა არ მეგონა, ასე ძალით თუ დაგტოვებდი. შენცემ მომავალი ბებოს უკანასკნელ სუნთქვას მოუფერე და მას გამოვატანე შენთან ჩემი სიბოძო. გიორგობა მოიღის, შენი სახელობის დღესასწაული და მე ჩამოვალ კახეთში, ავანთებ სათლელს და ვილოცებ შენი ტბილი სულსთვის, ოქროს თაპიკო. გემშვიდობებით შენთვის მოძღვნილი ლექსის ფრაგმენტით: „მენტრეობით, გულს აკლიბათ მუდამ/ უთქვენიბით სულ ტკივილებს ვებრძვი/ და ამქვეყნად აღარ დარჩა არვინ/ ვინც თქვენს თავს და თქვენს სიყვარულს შეცვლის! პარიფანა“.

ყურადღება!

თუ გსურთ, თქვენი მესიჯი „გზავნილებში“ დაიბეჭდოს, ტექსტი ვრცელი მესიჯით არ გამოგზავნეთ. ერთი მესიჯი (და არა — ამბავი) მხოლოდ 160 სიმბოლოს უნდა შეიცავდეს. ამიტომ, თუ ამბოს მოყოლას ერთ მესიჯზე მეტი სჭირდება, გთხოვთ დახანწევროთ და ცალკე ცალკე გამოგზავნეთ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, თქვენი მონათხრობი არ გამოქვეყნდება.

მომდევნო ნომრის თემა იქნება — „გამოაშვარებულნი ლაღატ“. ამბები შეგძლიათ გამოგზავნოთ მესიჯებით ტელეფონის ნომერზე: 5.77.45.68.61 ან მომწერეთ ელფოსტაზე: marorita77@yahoo.com

„სინეზუი გავრი მჯდარა, მავრამ ყველა ზოროტი არ არის“

„გზა“ №44-ში დაიბეჭდა 17 წლის ნინოს მესიჯი. იგი გენერდა, რომ შეუყვარდა ადამიანი, რომელიც რამდენიმე წლის წინ თავს დაესხა. „რადგანაც მაღალი და ცოტა ამ იყოს, ტანსრული ვარ, ასაკით ყველას იმაზე დიდი გვარნივარ, ვიდრე სინამდვილეში გახლავართ. მოდა, მაშინაც მოტყუვდნენ „ქუჩის ბიჭები“ და როცა სამაროშოტო ტაქსიდან ჩამოვიდი, იფიქრეს: ამ კარგად ჩაცმულ ყოვრანს აუცილებლად ექნება ფული, უკან გავეყვით და „აეახიოთო“. რა იცოდნენ, ჩემს ჩანთაში მხოლოდ რეგულები, წიგნები, სანერკლიამი და ფანქრები თუ ენყო. როცა სადარბაზოში შევიდი, მხოლოდ მაშინ მივხვდი, ვიღაცები რომ მომდევდნენ — მანამდე ზეგნა, უბნებელი თუ იყვნენ — და ნაბიჯს აფუჭებენ. მეშვიდე სართულზე ვცხოვრობ, მაგრამ რადგანაც ლიფტში ჩაჯდომის შემეზნდა, კიბეს აფუყვი. მეორე სართულზე დამეწივნენ და... ზურგს უკან რაღაც ცივი მომიადეს, თან — გამაფრთხილეს: იცოდე, ხმა არ აბილი, თორემ ყელს გამოგჭრით; ახლაცე მოგვეცი ჩანთა, საფულე, ტელეფონი, სამკაულები და თითხაც არ დაგაკარებთო. ძალიან შეგშინდა და მათ ისე დავემორჩილე, ხმაც არ ამომიღია... ერთ-ერთმა მათგანმა ჯიბეებზე დამისვა ხელი. იმის ნაცვლად, რომ შემშინებოდა, საბიჭუნებისადე ურუანტელებმა დამიარა, გავიტრუნე. მოგვიანებით მან ზგობრებს ჩემი ტელეფონი გამოართვა, რაღაც ნომერი აკრობა, მერე კი დამიბრუნა, — აიღე, ეს მობილური შენ უფრო გამოგადგებოთ“.

იმეღია, არ გენყინებთ, თუ გეტყვი, რომ ამ სტატიის სათაური — „კრიმინალზე შეყვარებული მოზარდის აღსარება“ არ მომეწონა. აჯობებდა წინ სიტყვა „დროებით“, „ვერგუბო“ რომე მანამდე მივგვერებოთ. ამ რაიმე მსგავსი მივგვერებოთ. ამ ქართულ მენტალიტეტს რა კუთხარი: ადამიანი დანაშაულს თუ ჩაიდნეს და ცინეში ამოყვდეს თავს, ცხოვრების ბოლომდე კრიმინალი უნდა ვეცახოთ? მას არავინ მისცემს სამუშაოს, რომ წესიერი ცხოვრების გზას დაადგეს. რატომ? ლიკა, იქნებ ამ კითხვაზე პასუხი თქვენ იცით? პატივისცემით“.

ერთგული მკითხველი, 25 წლის:

„ამ ინტერვიუს ნაკითხვის შემდეგ ჩემი თავი გამახსნდა, თუმცა მე თავად ვარჩეე მასთან დამორბედა... ნინო, სიყვარულისთვის იბრძოლე. თუ დარწმუნებული ხარ, რომ მართლა უყვარხარ და მომავალში პატიოსნად იცხოვრებს, მშობლების განწყენება ღირს. დაფიქრე და ჩემსავით არ დაიბანჯო. ახლა ცოცხალმკვდარი ვარ. P.S. მშობლებო, შეილეს ბედნიერების უფლება მიეცით, თუნდაც — ეს ბედნიერება ხანმოკლე იყოს. ყველაფერს შევცდებოზე ესწავლობო. არა მგონია, ახალგაზრდობა უშეცდომოდ ვინმეს გაეღოს“.

ღიმი ანგალი:

„შენი არ იყოს, მეც „ავარდნილი“ ტიპი მიყვარდა, მაგრამ მერე სხვას გავყვი და ახლა ოჯახი მაქვს, შვილს ველოდები, ის კი აღარ მაინტერესებს. გირჩეე, ლაშა დაი-“

კინყო“

ნაბაე:
„სიტუაციას ნუ გართულებ. გოგონა, მშობლებს დაუჯერო და ვიდრე ლაშა ცინიდან გამოვა, მათი თამაში ითამაშო. მესმის შენი, გენატრება, მაგრამ რას იზამ, უნდა მოითმინო. ღმერთის იმედი გქონდეს და 4 წელიწადი ერთად იქნები, სიცოცხლის ბოლომდე“.

ქუსა-2:

„ამ ამბავმა ძალიან დამთრგუნა. შენი კარგად მესმის, სიხარული. ძალიან პატივს ხარ და უკვე“

„ადამიანს სახუთარი თავის კონტროლი ყოველთვის შეუძლია“

რაღაც პერიოდის შემდეგ იმ ზიჰმა დაურეკა და შეხვედრა სასოვალა. „ჩვენ ერთმანეთი თავდადებულად შეგვიყვარდა. ის რაიონიდან გახლდათ და აქ ნათესავეებთან ცხოვრობდა... ზაფხულში, როცა ლაშას ნათესავეები დასასვენებლად ჩავიდნენ, მან ბინაში ამიყვანა და სწორედ იმ დღეს დავენდო. მშობლებმა გაიგეს, ქალიშვილი რომ აღარ ვარ. დედამ ჯერ კარგად გამოძიანდა, მერე კი მომთხოვა, — იმ ბიჭს შემახვედრე, ვინც შენი ცოლდა დაიდოო. ვაპირებდი კოდეც ლაშა შინ მიმეყვანა, მაგრამ... ჩემი სიყვარული დაიჭირეს. ლაშა ახალი დაქორცილი იყო, როცა მშავაცის პირით შემომიბოძავდა: ჩემთან შემოვიდებიო. მას მერე დღეში ერთხელ მივდიოდი და ვნახულობდი, მაგრამ ახლა ამასაც ვერ ხახრებ — ეს ამბავი მშობლების ყურამდე მივიდა და სახლში გამომკეტეს. ახლა სახლიდან გასვლის უფლებას ძალიან იწყობდა მაძღვეენ და მაშინაც, დროს მიხიშნავენ. არ ვიცი, რა გზას დაგადგე. 4 წელიწადი მომიწევს მის კარზე თუ ყოფილი...“

დას. მშობლების ზრუნვას — რაღაც შენ სისასტიკეს ეძახი — უნდა შეეგუო და მოითმინო. თავის მოკვლას სჯობს, ასე მოიქცე. ეს ტკივილი დროებითია და მალე დასრულდება. იცოდე, ლაშას უნდა დაელოდო, მას შენ ცოცხალი სჭირდება. ნუ უღალატებ. გისურვებ ბედნიერებას და ლამაზი ოჯახის შექმნას. გულს ნუ გაიტყვ და ფარ-ხმალს ნუ დაყრი, გასაგებია? ყველაფერი კარგად იქნება. მიყვარხარ დიოკოსავით. შენ გვერდით მიგულე. P.S. ლიკა ქავიას:

შორენა:
„ჩემო პატარავ, გთხოვ, გემუ-“

მწარედ დაისაჯე იმედია, უფალი
სწორი გზის პოვნაში დაგეხმარე-
ბა. საცხოვრებლად მის მშობლებ-
თან გადასვლას არ გირჩევ. ღმერ-
თმა დაბატოვოს და შეგწეოს“.

რამატკა:

„ციხეში ბევრი მჯდარა, მაგ-
რამ ყველა ბოროტი კი არ არის.

შეგებებიან და სიხარულით მი-
გაიღებენ. თუ მშობლების ნდობას
ისევ მოიოვებ, მერე ჩუმ-ჩუმად
ლაშას ნახვაც შეძლებ. აბა, შენ
იცი, კაკოცინ“.

UNLUCKY:

„ჩემო კარგო, რომ შეგაყვარდა,
ეგ დანაშაული არ არის და არც

იფიქრო, ასე სუსტი ადამიანები
იქცევიან, ხერ კი ვატყობ, ძალიან
ძლიერი ხარ. წარმატებები!“

თაბა:

„სიკვიდელზე ფიქრი გონებიდან
ამოიკვეთ. დამშვიდდი და ლაშას
დალოდე. სანამ ის ციხიდან გა-
მოვა, სკოლასაც დაამთავრებ. კარ-
გად მესმის შენი, მაგრამ მშობ-
ლებზეც უნდა იფიქრო, მათ უფ-
რო მეტ ტკივილს ნუღარ მიიყე-
ნებ“.

გიორგი:

„სიმართლე გითხრა, შენი არ
მესმის, მაგრამ ვიცი, ეს ყველაფე-
რი სიყვარულის გამო გააკვირე-
ცილდე, იმ ნაცინარ ბიჭს თუ გაკ-
ყვები, ცხოვრებას დაინგრევ —
ამაზე იფიქრე. მშობლებს შენთვის
ცუდი არ უნდათ. და კიდევ, თავის
მოკვლავზეც არ იფიქრო. ღმერთი
იყოს შენი მფარველი“.

ციცინა:

„არ ვიცი, რა გითხრა, რით გა-
ნუგეშო. ჩემი აზრით, მოთმინება
გაჩნთებს. აი, ნახავ, შენს მშობ-
ლებს გაბარაზება მალე გაუვლის
და მერე ყველგან ნახვლას შეძ-
ლებ; დამიჯერე, შენს სიხარულ-
საც ნახავ და ერთად გადამწვევტო,
როგორ უნდა მოიქცეთ. თავის მოკ-
ვლა გამოსავალი არაა, ასე ვერა-
ფერს მიიღწევ. რას ვიზამთ, ცხოვ-
რება ასეთი დაუნდობელია ჩინი,
გჯერადებს, რომ სულ მალე ძალი-
ან ბედნიერი იქნები. წარმატებებს
გისურვებ! უფალი გაფარავებს“.

ვირა:

„იმაში კი არ ხარ დამნაშავე,
ვილაც რომ შეგაყვარდა, არამედ
იმაში, რომ მშობლებს ასე ექცე-
ვი. იღოც, შენი შვილი შენ არ
დაგაგებავსო. მართლაც რომ კრი-
მინალის გამო, დედ-მამას გულს
საკვნი გავა დრო და როცა მისა-
ვლა დაგწერავს, მიხედვით, მშობ-
ლები შენ წინაშე მართლები რომ
არაინა...“

გზავნიკა:

„კარგია, ასე რომ ხარ შეყვარე-
ბული, მაგრამ მერწმუნე, ცხოვრე-
ბაში მხოლოდ სიყვარული არ კეა-
რა. დაუფრთხი, ყველაფერი ისე მოხ-
და, როგორც შენ გინდა და 4 წლის
მერე დაქორწინდეთ. რა გარანტია
გაქვს, რომ მერე კიდევ ბევრჯერ
არ მოგინებს მისი ცედა და ციხეში
სიარული? შედეგზეც იფიქრე —
შენი შვილი ასეთი წარსულის მქონე
მამით იამაყებს? თავს ნუ დაიღუ-
პავ! დამიჯერე, თუ გულით მოინ-
დებო, და 4 წლის განმავლობაში
მის დაინწყებას შეძლებ“.

თავის მოკვლა სიბავიიდან გამოსავლი არ არის და ამის ბავაითავე უარავის გამო არ ღირს

თუ იცი, რომ მასთან ბედნიერი
იქნები, დაელოდე. გათავისუფლე-
ბის შემდეგ ლაშასთან ერთად ოჯა-
ხის შექმნასაც მოასწრებ. ისე, სა-
ნამ რაიმეს მოიმოქმედებ, კარგად
დაფიქრდი. ხომ იცი, ნაცინარ კაცს
ცუდი რეპუტაცია ექნება. ერთი
რამ დაიმასხოვრე და გაითვალის-
წინე: დედის წინ მორბენალ კვიცს
აუცილებლად, შეგელი შეჭამს. შენმა
მშობლებმა იცინარ, რა არის შენ-
თვის კარგი და მათ დაუჯერე. რაც
შეუხებია თვითმკვლელობას, რალა-
ცებს ნუ ბოდილობ, თავის მოკ-
ვლა სიტუაციიდან გამოსავალი არ
არის და ამის გაკეთება არავის
გამო არ ღირს. შენ გგონია, ასა-
კით დიდი ვარ? არა, მხოლოდ 17
წლის გახლავართ. მართალია, პა-
ტარა ვარ, მაგრამ ვიღაც-ვიღაცა-
ბისად განსხვავებით, კარგად ვი-
ცი, ცხოვრება როგორი ძნელი-
ცაა. არ არის გამორიცხული, რომ
ის ადამიანი შენით დროებით ერ-
თობოდეს და როცა მოპებურდე-
ბი, სიგარეტის ფერფლით გა-
დაგავდოს. კარგად დაფიქრდი, სა-
ნამ დროა. რაც შეუხება ქალწუ-
ლობის დავარგებს, ჯობდა, ეგ ნა-
ბიჯი არ გადაგებდა. მოკლედ,
ცხედები, რომ ჯერ ისევ ბავშვი
ხარ და თავში გიქრის“.

ლუბა:

„შენს ადგილას კრიმინალთან ურ-
თიერთობის გაბმას მოვერიდებო-
დი. ისეთი პატარაც არ ხარ, რომ
ასე დაუფიქრებლად იქცეოდე. უნდა
მიმხედარიყავი, რომ ადრე თუ გვი-
ან, ის ბიჭი ციხეში ამოყოფდა
თავს. მოკლედ, შენს თავს დიდი
დალაიქოთია. გირჩევ, გარკვეული
დროის მანძილზე მაინც, მშობ-
ლებს დაუჯერო და დამოშინდე.
განტყრითვა გჭირდება, არაა ყვე-
ლაფერი გახანაწიბო. არა მგო-
ნია, ლაშას მშობლებთან თავი კომ-
ფორტულად იგრძინო; ისიც მეჭე-
ვება, რომ ისინი ხელგამოვლები

იმისთვის გაგკიცხავ, საყვარელ ადა-
მიანს რომ დანებდი. უზრალოდ,
მინდა გირჩიო: სანამ ლაშა ციხი-
დან გამოვა, ყველაფერს გაუქეცი,
კარგად ისწავლე და სახლშიც ისე
მოიქეცი, რომ მშობლების ნდობა
მოიპოვო; რაც მთავარია, თვით-
მკვლელობაზე ფიქრი აღარ გაბე-
დო! როცა თავისუფალი იქნება,
ის ცოლად მოგიყვანს, მშობლე-
ბიც ყველაფერს დაიფიქნებენ და
შეგიბრუნებინან. აბა, წარმატებე-
ბი! კაკოცე“.

სონია:

„ძალიან სევდიანი ამბავი აქვს
ჩინის. არაფერ იცის, ცხოვრება ვის
რას უზმაზებს და არავინაა უცოდ-
ლოდი. ჩინის რეჩე, ლაშას დაე-
ლოდის და მშობლებსაც გაუფოს.
მათთვის ასეთი ამბის გაგება, ცხა-
დაა, ძნელი იქნებოდა. ლაშას თუ
უყვარს, ციხიდან გამოსვლის შემე-
დეგ აუცილებლად მოიყვანს ცო-
ლად“.

მარიკუნა:

„კრიმინალს წინასწარ რომ ჩა-
უნჭეცი, რჩევა რატომ არავის ჰკითხ-
ებ? ახლა დახმარებას რომ იხოვო,
რისი იმედი გქონდა? უკვე ძალი-
ან გვიანია... დარწმუნებული ვარ,
შენს საქციელს არავინ გაამარ-
თლებს, მათ შორის — არც მე.
მეც 17 წლის ვარ, შეყვარებულიც
იყავი, მაგრამ შენგან განსხვავე-
ბით, ასეთი სურვილები არ მქალავ.
ადამიანს საკუთარი თავის კონ-
ტროლი ყოველთვის უნდა შეეძ-
ლოს. P.S. მხოლოდ კუხანოვი თუ
დაგეხმარება“.

ბავანა:

„სიცი, ძალიან მაგარი თავგადა-
სავალია, მაგრამ ცუდად იქცევი.
წარმომიდგენია, შენს მშობლებს
როგორ ატყინე გული. რჩევას ვე-
რავიან მოგცემს. ორივე კარგად
უნდა მოიფიქრო, როგორ მოიქ-
ცეთ და „ლოკე“ აუცილებლად უნ-
და ნახო. თავის მოკვლაზე აღარ

მოზილი-ზავნი

იბსათვის, რომ თქვენი მესიჯი „მოზილი-ზავნიში“ მიხედვს, მოზილური ტელეფონის SMS ფუნქციაში უნდა აკრიბით სიტყვა GZA გამოტოვით ერთი სიმბოლოს ადგილი და აკრიბით სასურველი ტექსტი შემდეგ მესიჯი გამოგზავნით ნომერზე 8884 ჩემს მოზილურზე მოსული მესიჯებით ამ რუბრიკაში არ გამოქვეყნდება (გამონაკლისი მხოლოდ უცხოეთიდან გამოგზავნილ მესიჯებზე) და კიდევ ერთი მესიჯი მხოლოდ 160 სიმბოლოს იტევს თუ გრძელი მესიჯის გამოგზავნა გსურთ, ის რამდენიმე მესიჯად უნდა გამოგზავნათ. **მისთვის ფასი 50 თეთრი**

ქალაქი

1. გავიცნობ სერიოზულ, დამოუკიდებელ მამაკაცს, ოჯახის შექმნის ზრისპქტივით. ვარ 42 წლის, დამატებითი მოსაწყემებით, ბინით უზრუნველყოფილი. დანარჩენი — პირადად.

2. ხანყის ეტაპზე, სამეგობროდ გავიცნობ სიმპათიურ, განათლებულ და აუცილებლად თბილისელ მამაკაცს. ვარ 42/170/59. წინააღმდეგ შემთხვევაში, ნუ შეუხედებით.

3. „გზა“ 37-ის მე-17 მესიჯის ავტორის ტელეფონის ნომერი მომეცით, თუ შესაძლებელია.

4. ვარ განათხოვარი. დაოჯახების მიზნით გავიცნობ სერიოზულ მამაკაცს, 30-დან 37 წლამდე. თავი.

5. ვარ 23 წლის, განათხოვარი გოგო. გავიცნობ ყურადღებიან მამაკაცს. აუცილებლად — დასაქმებულს.

6. ვარ სიმპათიური გოგო. სერიოზული ურთიერთობისთვის გავიცნობ სერიოზულ მამაკაცს, 20-დან 30 წლამდე.

მამაკაცები

7. ვეძებ მამაკაცურ, სითბოსა და

სიყვარულს მოკლებულ, 25-35 წლის გულბატკენ გოგოს, სამეგობროდ. ვიპოვით ერთმანეთი. გელოდებით.

8. გავიცნობ მომზიბვლელ ქალს, 25-35 წლამდე.

9. თქვენ გახოვეთ 44-5-ის ტელეფონის ნომერი. მივიღე ნომერი, რომელიც არარეგისტრირებულია. გახოვით, მომცეთ ნამდვილი ნომერი.

10. ოჯახის შექმნის მიზნით გავიცნობ კარგ გოგოს. ვარ 33 წლის. ზურა. ვეხმარები ნომერ 409ველს.

11. ვეხმარები გზის 15-ე ნომრის მე-5 სმს-ის ავტორს. ვარ 48 წლის, სამსახურიანი მამაკაცი. იქნებ ვიპოვოთ ერთმანეთი.

12. გამარჯობა. უბრალო გოგონას დაუფახლოვდები, 18-დან 25 წლამდე, თბილისელს. თუ დაინტერესდებით, პირადად ვისაუბროთ. გიორგი მჭვია, 21 წლის ვარ.

13. გავიცნობ 23-დან 35 წლამდე გოგონას ან ქალბატონს, რომელსაც დავეხმარები მატერიალურად. ვარ 36 წლის მამაკაცი.

14. გთხოვ, მომცეთ „გზა“ №44, მე-4 მესიჯის ავტორის ნომერი.

15. მარი, გახოვ, მომცე 43-ე ნომერი „გზის“ მე-5 სმს-ის ავტორი გოგოს ნომერი.

16. „გზა“ 45-ის მე-4 მესიჯის ავტორი თუ შეიძლება, გამოიმეხსუროს.

17. 45-ის მე-4 მესიჯის ავტორი გამოიმეხსუროს. ვარ მატერიალურად უზრუნველყოფილი. არ იზანებთ.

18. გავიცნობ 30 წლამდე ასაკის, სიმპათიურ, მარტოობით დაღლილ მანდილოსანს, სამეგობროდ. ვარ 34 წლის. დათო.

19. გავიცნობ ნორმალურ, ჩამოყალიბებულ მანდილოსანს, ფიზი-

კურად ლამაზს! მახინჯებმა არ შემაწუხოთ!

20. გავიცნობ 30 წლამდე გოგოს, ოჯახის შექმნის მიზნით. ვარ 35 წლის. გოგა ვარ.

21. ვარ 21 წლის, თბილისელი ბიჭი, კარგი გარეგნობის. სამსახურითა და ბინით უზრუნველყოფილი. სერიოზული ურთიერთობისთვის გავიცნობ 17-დან 24 წლამდე, კარგი გარეგნობის გოგოს.

22. მომეცით მანდილოსნის ნომერი, 30 წლამდე. მე ვარ 35 წლის, ოჯახის შექმნის მიზნით მინდა. გამოიტე, ძალიან გთხოვთ.

23. გახოვით, გამოიმეხსურეთ 45-ე ნომრის მე-4 სმს-ის ავტორის, ძეტკას ნომერი.

24. გახოვით, მომცეთ 45-ე ნომრის მე-4 მესიჯის ავტორის ნომერი, თუ შეიძლება.

ყურადღებამ! გთავაზობთ სემბოლოებს, რომლის მიხედვითაც „მოზილი-ზავნისთვის“ გამოსავაგინი მესიჯების ტექსტი უნდა აკრიბოთ. ეს განსაკუთრებულად ექნება საბერძნეთში მცხოვრებ მზავნილებს, ძალიან მათი მესიჯების გაშიფვრა მარტივად მიჭირს. მესიჯი, რომელიც ამ წესის მიხედვით არ იქნება აკრიბული, არ გამოქვეყნდება!

ა	-	a	მ	-	m	ლ	-	gh
ბ	-	b	ნ	-	n	ყ	-	y
გ	-	g	ო	-	o	შ	-	sh
დ	-	d	პ	-	p	ჩ	-	ch
ე	-	e	ჟ	-	zh	ც	-	c
ვ	-	v	რ	-	r	ძ	-	dz
ზ	-	z	ს	-	s	წ	-	w
თ	-	t	ტ	-	t	ჭ	-	wh
ი	-	i	უ	-	u	ხ	-	x
კ	-	k	ფ	-	f	ჯ	-	j
ლ	-	l	ქ	-	q	ჰ	-	h

ვეკაბ

25. ვეებ ახეტელ ზუკას. სად დამეტარგე, რატომ დამივიწყე გიყო, მენატრება შენი თვალები, ნაფლეთოო! ნაცნობ-უცნობი.

26. ვეებ კონთოთელ ნინო მამარდაშვილს, რომელიც გათხოვილია აკეთში, აეთო მორჩილძებზე. მათა ბარათული.

სხვალასხვა

• პატარავ, დედას სიხარული, როგორ ხარ? როდის მოვა... ჩემი ბუტია ბიჭი ხარ... როგორც პატარაობაში იცოდი, ზუსტად ისე იბუტები ახლაც... მაშინ მე სულ გაბუტული უნდა ვიყო და გაბრაზებული... დღერთს რაც უნდა, იმის წინააღმდეგ ვერ წავალით, დე... მინდა, რომ სულ ჩემ გვერდით იყო... მინდა, რომ დილით დამიძახო — დევე, ერთი ყავა და ანგარიში მომიტანო... ჩემო სიხარული, შენი გამბრაზებაც კი მომენტარა... იცი, როგორ ვეკალიხარ? დიდი იმედი მაქვს, რომ ყველაფერი კარგად იქნება. ღმერთი გფარავდეს. გიკოცნი მწვანე და ციმციმათ თვალებს. დედა.

• ჩემო სიცოცხლე, როგორ ხარ? ჩვენ არა ვეგვიხს, ვართ ძველებურად, უშენოდ. ძალიან მენატრები, ძალიან განვიციდი უშენობას და ძალიან მაკლიხარ, ჩემო სიცოცხლე. ყველაზე შენ გებედავ, ყველაზე შენ გახსენებ... რომ დაგვიბრუნდები, არსად გავიშვებ, გვეკრებები ძალიან. როცა საბას ვებრახდები, მუშობნება, ლტობო მუქუბებში, მე ჩოდილ ალა ვალო? მოვა მაშეიკო და მოგკალავსო. ჩემო ლამაზო, რომ განახე, შენს თვალბში სისუსტე დავიწყებ და გული მტეკინა. მიყვარხარ, როცა ყველაფერს მდებარად ხედები და უძკლავდები. ხომ იცი, შენი იმედი მაქვს, იმიტომ, რომ ყველაზე მაგარი მყავხარ, ჩემზე არ იდარდო, ჩემო ცხოვრება. რა მწელი ყოფილა, როცა ვიდაცას დლოდები და თვალს იცი,

რომ ვერ ვერ მოვა. ვერ თვეებია გასული, მაგრამ ღვთის ნებით, მალე გვეშველება. წერილი 11-ში გამოვგზავნე, სიხარული და ველოდები პასუხს. საბას ძალიან უყვარხარ და ყოველდღე გახსენებს. დიდი მამოხნი კი იზრდება. ბაღში უკვე ჩხუბობს. ქუჩაში კარგ მანქანას რომ დანიხავს, ამბობს, მაშეიკო რომ ცამოვა, ბევრ ფულს მოიტანს და „პარშუტა“ უნდა მიყიდოსო. კარგი, კარგად, ჩემო სიხარული, მიხედეთავს. მიყვარხარ უზომოდ. ახლა უკვე გადათვლი, რამდენი ასოა ამ წერილში და მომწერე. :) ნინო.

• ხეგია, ძალიან მომეხატრები და ძალიან, ძალიან მიყვარხარ. ვერ წარმოგიდგენ, როგორი ცუდია, უშენოდ. იმედგერი მინატრია, ჩვენთან რომ ყოფილიყავი... გახსოვს, სულელ ბავშვებს ქუჩას რომ გავირიგებდი ხოლმე? ახლა ისე მჭირდება ტონი რჩევები, რომ... ჩათვალე, რომ ისევე იქნება და დავიწყებთ ცხოვრებას, სადაც გავერდითო. უშენოდ არც გვიინდა და არც გვიცხოვრია. მიყვარხარ და ჩემი გიგი ნათლულიც შენ გგავს, რომ ვუყურებ, ვეიფდები... სრული ბედნიერებისთვის შენც გვეკრებები. მიყვარხარ და მენატრები. თათა.

• ხეგია, როგორ ხარ, შემოგველ? ეკა ვარ, ტრასასა და. იმედი, კითხვობო ამ შესიჯებს. სულ მინდობა, რამე მომწერა. საბუკა და ღლიზო ქძაკაცები არიან. ნეტავ დაგანახავ, როგორ თამაშობენ. ჩხუბობენ კიდევ, რა თქმა უნდა, ვისი შვილები არიან, ნეტავ? ნინის ღული ვეკითხები შენს ამბებს, მაგრამ მჯერა, რომ სულ მალე გნახავ და შენგან მოვისმენ ყველაფერს. ჩემებმა ყველა მოკვიტხას, ყველას გვენატრები. თავს გაუფრთხილდი, შენს ოჯახს ძალიან სჭირდებო.

• 666, ჩემო „სიმპიჯირო“ და მონატრებულო ძამეიკო, როგორ ხარ? ჩვენ ვართ, ძველებურად. ექიმ-ექიმ დავდევართ. დედა მყავდა ექიმებთან, ნინა კვირაში ვიყავით ვერ და ჩიყვის, გულის, სისხლძარღვების ექოსკოპიები გავუკეთე, ანალიზები ჩავაბარე, შაბათს დაგვიბარეს ენდოკრინოლოგთან და მივედი, კიდევ რამდენიმე ანალიზი ჩავაბარე, რომლის პასუხებიც 2 კვირის შემდეგ იქნება და ისევე მივალთ. ცოტა გულზე აქვს ცვილიდები, ოსტეოქონდროზიც აქვს და წნეები მაკის ბრალი ყოფილა, ეს ყველაფერი კი ჩიყვა გამოიწვია. საოპერაციოდ მოვამზადებთ ალბათ და განაგებულზე გავუკეთებ. მკურნალობა დაუნიშნეს და ახლა შედარებით უკეთია, დე-

ტაზუა და ექმის ეწუნუნება, მწვიდი მიყვარს და არ ვჭამო? :) მიუტანა ჩამონერილი საქმელების სია, დედალუსე, აქედან რისი ტება შემეძლია და რისი — არაო. :) მეც გიონი, საოპერაციო ვარ, დათხილის პასუხი მივიღე, საგანგამო და ცუდად არაფერია, მაგრამ თუ მკურნალობას არ დავექვემდებარება, მაშინ მომიწყვს ალბათ ოპერაციის გაკეთება, მაგრამ იმედი მაქვს, რომ ყველაფერი კარგად იქნება. მოვლდე, ასე... მიგვტალვთ კაცებმა და შემოგვიტია ჯანმრთელობის პრობლემებმა. არ ინერვიულო, ყველაფერი კარგად იქნება. ჩემი მთავარი სახერხები შენ და ის სულელი ბავშვი ხართ... თვეები კარგად ყოფნა პირობები... გუბუტუნე შენ... როგორ მისხარია ხოლმე, რომ იმედინადად ხარ და ჩვენც იმედს გვაძლევ... ახლა უკვე მალე გნახავთ... ცოტა და დარჩა. სავარაუდოდ, 30-ში. შენს ზარს ველოდებიო. ხმა მოგვანწინებ... დედამ მოგვიტოხა. რომ უყვარხარ, ედარდები და ნენატრები, ამას შეხსენება აღარ უნდა. ის მერე გაქვირებული ენახეთ, გაბუტულია, როგორ ვერ გადაგვყავრო... გაბუტსა ტუტები და ძლივს ვავიციებო, ბოლოს... ახლა მთელი დღე გული უნდა მტკიოდა, იმის დაგვიტოვებ სახს რომ გავისხენებ... ეჰ, ნეტავ შენ მაინც იყო ჩემ გვერდით, უფრო იმედინადად ვიქნებოდი. მატყრილურად არაფერი ვეკითხვარ, მაგრამ ხომ იცი, კაცის იმედი მაინც სხვა... ამ კვირას ივა იყო ჩვენთან, მე ვევი ენახე, გვიან ჩავედი, მაგრამ ტელეფონზე ვეკალავარაკე, მელოდებოდა თითონაც და გვიანლა გამყავა ბაბუამისს. სხვა ყველაფერი ძველებურად, სიხარული. ღმერთი გფარავდეს, მიყვარხარ და მენატრები. შენი დავიკო.

• დახო, ნინა კვირას ვეღარ მოგწერე, რომ გნახე, ყველაფერი დამავინწყდა. თელუნა ბოლო თვეები აღარ გახსენებდა, მაგრამ რომ გნახა, მას შემდეგ სულ შენზე ლაპარაკობს, მამასაც კი უთხარა, თუ სად მუშაობ. შენს გადაყვანაზე განცხადება დავწერე, ექილსაც ვუთხარე და ყველაფერი მოგვარა. ასე რომ, არ ინერვიულო. მაგრამ მენატრები. ცირა.

• 212. ჩემო სიხარული, როგორ გამახარა, რომ დამირეკე დღეს, ჩემო დიდი სიყვარული, არ ველოდებოდი შენს ზარს და გამახარე ძალიან, 2 დღეში გნახავო, გოცნი, მიყვარხარ. მარი.

• 212. ისე მენატრები, გულში

წუთობად ცრემლები მცვივა, მომე-
წვრები და ავტირდები, რადგან
ზრის ხარ და გული მტკივა, მომე-
წვრები... თანაც, როგორ მიყვარ-
ხარ... უზომოდ. მარ.

• 212. დღეს ჩვეს პატარა გო-
ყს შენი გამოგზანილი წერილი
წაუკეთეს. ძალიან გახარხარა, ბევ-
რჯერ წმავითხა, მამაკომ წერილი
წამომგზავნო, უხაროდა. ძალიან
გწახატობი, გუცხარ.

• 212. დიდი იმედი მაქვს, ჩემ
ჯერადი თოცა იქნება, ბედნიერად
ყოფილები და აღარასოდეს დამ-
ტოვებ მარტო, აღარასოდეს გამოუ-
დი მარტობის დიდ ტკივილს,
ღვთიერ გფარავებს. ნეტავ ხედავ-
დე, რა მწარეა შენ გარემო ყოფნა,
შენ ხარ ამდნუთხა ჩემი დიდი ტკივი-
ლი, დიდ სიყვარულით ველი შენს
დაბრუნებას, ღმერთმა დაგლოცოს.
პეკანიაზარ.

• რისტო, ძალიან რომ მენატრე-
ხარ, ისედაც ხომ იცი. მიჭირს უშე-
ნოდ ძალიან. ბავშვები მამლებენ იმის
ძალას, რომ ყურები არ ჩამოყარო
და ცხოვრება გაავარტულო. მართა-
ლია, იმედი მაქვს, მალე დამთავ-
რდება ეს უბედურება, მაგრამ დრო
აღარ გადის. რა კარგია, რომ შე-
მძალია, ვწერო რამდენიც მინდა.
გახსოვს, რომ მიწილივარ? რამდენი
რამე მინდა გითხრა და მოგიყვებ,
პგრამ გიფრთხილდები, რომ ჩამე-
ტოვები, მამინ გეტყვი, ცარიელია
ჩემი სულიც, ჩვენი სახლიც და ლო-
კინიც, უშენოდ. ხანდახან ვბრაზობ
შენზე, რომ ისეც მიმატოვებ და ჩემს
სისხრზე გადაიარა ისეც ამდენმა
პრობლემამ. ისიც მასხნებდა, ბო-
ლო დროს რამდენჯერ მანყვინებ.
უჭირობ, ყველაფერი დალაგდება
და იქნებ ერთხელ და სამუდამოდ
აფრთხილად ამოვიყვებინო, მიყ-
ვარხარ ძალიან იცოდე, თავს მოუ-
არე, აფთიაქში დეტრალექსი იყიდე.
გუშინ რომ განახე, თითქოს ცოტა
გულზე მომეშვა, რაღაც აბაღუდა
წერილი გამოიჩიდა. ბავშვები თვი-
ონ მოგწერენ. გუცხარ, შენი პას-
უკრია.

• რისტო, მამი, ძალიან მომენატ-
რე. გადმომცხვს, რომ ჩემი ქვევები
გახსენებდა, წინაზეც ვკერე მითხა-
ნი. მიყვარხარ ძალიან, შენთან ერ-
ოდ ყოფნა მომეწონება. ყველაფერი
კარგის იმედი მაქვს და ძალიან მინ-
და, რომ მალე იყო ჩვენთან. უფრო-
სი პასუკრია ვარ.

• რისტო, მამი, ძალიან მომენატ-
რე. მინდა ჩემთან იყო. აი, ნახავ,
ყველაფერი კარგად იქნება. სწავ-
ლის საქმეები კარგად მიდის. მიყ-

ვარხარ, გუცხარ. შენი პატარა მა-
მას...

• ლორი, ზდაროვა, ძმა. ძალიან
გვენატრები ყველას. მაგრად ტე-
ხავს, პასუხებს რომ ვერ გვაგვი-
ნებ. აქ რაღა მოგწერო, არ ვიცი,
ძმაო. კარგად ვართ ყველანი, ღე-
თის მადლით. ვარსიმა.

• თვე, ჩემო ცხოვრება თვე, ჩვენ-
თან ყველაფერი ძველებურადაა, ახა-
ლი არაფერია, საყვარელო, ძალიან
მენატრები, უზომოდ... თვე, ადრე სულ
არ მესიზმრებოდი, ისე გადიან... მე
კარგად ვარ, სანდრიც კარგადია, შენ
არ იდარდო ჩვენზე... თავს გაუფ-
რთილდი, ძალიან მჭირდები ჯან-
მრთელი და ისეც ისეთი ხალისიანი,
როგორმაც თავი შემაყვარე... სხვანი-
რი თემის მე უზრალად, არ ვიც-
ნობ... სხვანიარს მე ალბათ ვერას-
დროს შეგიყვარდები... მიყვარხარ ძა-
ლიან, ჩემო ერთადერთო. შენ საუკე-
თესო ხარ! თვე... იმედი, ბედნიერი
დღეებში დავიკავებ... იმედი მაქვს,
ყველაფერი კარგად დამთავრდება,
ახა, შენ იცი... სანდრიმ მიხორა, არ
ვიცი, მამას რა უნდა მივწერო, სულ
ერთხა და იმავეს ვწერო... გინავლე-
ლავ, ჩემო საყვარელო, გიკვირი თვა-
ლებს, გვერდები მაგ ტიპოდ გულში,
მიყვარხარ... მიყვარხარ... მიყვარხარ...
ბუტია.

• მეცო, ძალიან, ძალიან, ძალიან
მენატრები. (მარ.)

• 3198. არ ვიცი რა მჭირს, ბუუს.
ვერც ვწერ, ვერც ვწავფრს ვფიქ-
რობ. სამიწელმა უმიდობამ შემოი-
ყრო. ნეტავ, იქნება რა კიბე სასიკე-
თო ამ ნოემბერში? მენატრები. შე-
ნი თვე.

• 212. ჩემო სიხარულო, მართა-
ლი ხარ, როცა განახულობ, შემდეგ
უფრო ცუდად ვარ, ახლა ის ცუ-
დად ვარ, გული მტკივა. როგორ
მინდა, კიდევ განხო, ჩემო სიცოც-
ხლებე, მიყვარხარ. მარ.

• პეპ, როგორ ხარ? მე არა მი-
შავს. რაბომ არ დამირეკე, რომ შემ-
პირივ? სულ მე რატომ მატყუებ?
მაქედანაც ჩემს მოტყუებას ცდილობ.
პეპ, ნეტავ იცოდე, როგორ მომბეზ-
რდა ყველაფერი. მენატრები.

• 3198. მენატრები, მენატრები,
ბოლოდღე მენატრები. ვარ თვის
ულომდემ მოლოდინით და ისეც შე-
ნი ნახვის იმედი, ბუუს. გი, ძალი-
ან მიმიძინე უშენობა, ვერაფრით ვე-
გუებო. რა იქნება, მალე დამთავ-
რდებოდეც ეგ საშინელი პერიოდი.
ყველას მენატრები. თავს გაუფ-
რთილდი ბუუს, მიყვარხარ და გე-
ლოდები. სჯამ მოგაკითხა. გუცხარ.
შენი, შენი თვე.

• 272 გია, მალხაზი მე არაფერს
მიგონებს. ისიც ძალით გავაჯებო-
ბენ, რაც გააკეთა ზაფხულში. პრიემ-
ტი არ ჰქონია დამტკიცებელი. ნო-
ტარიუსთან მყავდა და რაც მივე-
ცით...

• რა ბედნიერი ვიყავი, როცა „სგუ-
შონს“ ხელიდან მაქმევედი და ერთი
ნუთი უჩემოდ არ გინოდოდა ცხოვ-
რე. მეშინია, არ გავცივდე უშე-
ნოდ. არ მინდა შეუხორცებელი ია-
რა გულში მე დამიტოვებ. მაგისანი-
რებს, ნაღდად — არა. დაგანახა, ხა-
კარგადია. მოვა დრო მიხვდები, ვის-
ზე გამეცვლე. თუ გამხოვდე, არა-
სოდეს გაბედო ჩემთან მოსვლა, მე-
ზიზღები! როგორ მატყუებდი და
მაბრძობებდი? საერთოდ, რატომ
ამიერიე უჯახი? არასოდეს გაიხა-
რებ! გაიკა — ბოლტისთვის.

• 3198 როგორ ხარ, გი? მე არა
მიშავს, დედაჩემი ჩამოვიდა და 1
თვით რჩება, ამან ცოტა გამაშალი-
სა. ჩვეულებრივად მიდის დღეები,
ახალი არაფერი ხდება და მოსანე-
რიც თითქმის არაფერია. გავა, რომ
მაკლიან და უშენობა მაშინდად
მანუხებს. პრობლემებს შეძლების-
დაგაგარდა ვუმკლავდები. თავს გა-
უფრთხილდი. გახსოვდეს, რომ ყვე-
ლას გვაკლიან და გჭყრდები. დღე
არაა, არ გავისხებოთ ძველი დრო.
დავიჯამირდა, გუნთ შენს დაგუ-
გუზუბულ ბუხარს ვიკონებოდი და
შენს შემწავარ მწავდა ვნაბრობით.
რთულია მონატრება. თვე.

• რისტო, უკვე ერთი კვირა გავი-
და, რაც განახე ყოველი დღის გათე-
ნება კომპარია უშენოდ. თამუ ჩამო-
ვიდა, პაჩისთან იყო მისული, ჩემ-
თან არ მოსულა ჯერ, ნელი გავ-
შემუდა. ბავშვები კარგად არიან,
გნატრულობენ, მეკითხებიან და მეც
არ ვიცი, რა უფხორა. დილაობით
კანკალით ვიცივძიებ, სულ მეშინია
რნალცის. მკვდარი ვარ, ოღონდ ვსუნ-
ებავ.

• ყველა შეყვარებულ ადამიანს გა-
უმარჯოს. ეს უდიდესი ბედნიერე-
ბაა...

• ჩვენს საყვარელ მაესტროს და
მის საყვარელ მავუნას ბავშვი შე-
ძინა! გილოცავთ ღმერთმა ჯან-
მრთელი და ბედნიერი გაგიზარ-
ნო. გეუბრუნეთ გულში! ცრახე
გიროლ.

• ნაომი ჰკივია ხალხს? რატომ?
მე შენნიარ დაუნახავი ნამდვილად
არ ვარ. ასე მგონია, დებილობია
ხარ დაავადებული. ნაომი.

• SEX BOY, ზღვა მადლობა, ყუ-
რადლებსიტვის, თანადგომისთვის და
ნი სითბოსთვის, რომლებიც ჩემ მი-

გზანაღები

მოგილი-ზანი

მართ გამოთქვამ და აზრს არ გიცვლის მიატე ხალხის ნაბრადარი ჩემზე. ყველა... კ. არ. შეუძლია, თითონისა და შავის გარჩევა. მასსოვს, ერთხელ ენიგამ მითონა, გამძლობებს გისურვებ მაგ გიგემში. :) მელია, ამდენ გიგს უსმინო. იმავეს გისურვებ შენ, გიო. დღეს ჩემზე ლაყბობენ (თან ნამეტანი გაუარძელდათ), ხვალ — შენზე, აქ არავინა დაცული. ნაომი. P.S. ელი-ელი, აღარც კი მასსოვს, ბოლოს როდის მითონებს „გზანი“, კარგი პიროვნება ჩანხარო (და ვილავ დაბნი რომ გეტყვის, უნიჭო მსახიბო ხარო...) ნუ, ეს ყველაფერი მგზანელობამ მოიტანა, თორემ... მართლა კარგ ბავშვი ვარ, ცუდი ნიღბით. ნაომი.

• ბუტა, რა საყვარლად ეგზავუნები, ჩემს გალიმებს ახერხებ ამ ბოლო დროს, საწნუხაროა, რომ ჩემ გარდა ვერავინ გამჩნებს. :) ვერ გიბრანადები და მეტიც, რადაცნარიად მომწონხარ კიდევ. ნაომი.

• ეპ, დროის უკან დაბრუნება რომ შეუძლებოდა, ალბათ ჩემზე ბედნიერი არავინ იქნებოდა... რატომ ვარ ასე ცუდად? უკვე იმდენად დაბრუნდა, რომ იმის თავიც კი აღარ მაქვს, ძლიერი ჭიანჭვე, სწორად ნაივითხეთ, ჭიანჭვე, და არა — ვიყო. რითი დაინაყო ყველაფერი? მუდმივ დემონსიაში, სახეზე ლიმონდამბეჭდობი, მუდმივად სახშირ, აღარც მეგობარი, აღარც სიყვარული და აღარც სიამავე ყველადროს იმედდაკარგულ და ამავე დროს მომადლის შემყურე იმ მომადლის, რომელიც ჩემს პატარა ანგელოზში იხრებდა! ერთადერთი, რის გამოც ვარსებობ, ვსუნთქავ და ვიციძი...

• ეპ, დროის უკან დაბრუნება რომ შეუძლებოდა, ამ ფურნალს უფრო ადრე ვიციდდი და უფრო აქტიური მგზანეული იქნებოდი. რა მაგარი ყოფილა მგზანეულობა.

• კუნკულა, რა ცუდი ხასიათი აქვს შენი გულის ვარდა, უკეთესს იმხარებზე აშკარად. იქნებ ჩვენ ცვალოთ? მომწონს შენნარი სოფელი, გულსუფთა და რომანტიკული ბიჭები. თან მე გალამაზება არ მჭირდება. ნაომი.

• ტყვია ვანაში ქალწულივით უცდის ხალხს, პირველ ნაბერკალს, მეორე მას უკვე ვეღარავინ ვერ შეაჩერებს — მიზნამდე მივა... ან ასეცდება შემთხვევით მიზანს... ასეც და ისიც, ნაბერკალი თავისას იზამს. 9.7.1.7.

• ახლა ძალიან ინატრები გულის სიმშვიდეს, სევდა განაგრძობს ისევე ისე მალულად ტირილს, მე ლამეს

ყველა ოცნება შენზე ისევე მივიდე. ჩემი გრძობები ნელა-ნელა ზეცისკენ მიდის. აბა, რა უფრო ამ მონატრების აბილევარებას, გვებები, ვიშლები, გული ისევე სევდიანია, ეს სიყვარული ასე როდემდე დაგეძლებდა... და მაინც ცვდილობ, დრო გაქვითი, უაზროდ ვიბტრევეთ თითოეული... გინდა, გულიანად გაცინო? მიყვარხარ ისევე. 9.7.1.7.

• ბუტა, ნუ, მიყვარს შენნარი ვიგინდარები და რა ვქნა? კიდევ უფრო მიხალისებენ ცხოვრებას, ნაომი ჰკვიდა ხალხს? კარგად დაფიქრე, აბა... თავს იდიოტად მიაყენებ, მაგრამ არ მგონიხარ მაინც. ნაომი.

• ვიჭირობ, ჩემში დეცს ინტელექტი, მაგრამ მე უფრო ვმოცივრად ინტელექტუალური ვარ და ეს ყველაფერი მინწყობს ხელს.

• ახლა დროის უკან დაბრუნება რომ შეუძლებოდა, ყველაფერს გააკეთებდი იმისთვის, რომ ჩემი სიყვარული არ დაეკარგა, შობობების ახირობის გამო! ეშმაკუნა.

• ეპ, დროის უკან დაბრუნება რომ შეუძლებოდა, ჩემს ცხოვრებაში ყველაფერს შეცვლიდი და ჩემს ყველა წინდასუბედაც მოქმედებას გაეანაბიბებდი. ეშმაკუნა.

• ნატო კაპანაძე, მიყვარხარ. უშენოდ არ შემიძლია. შენი მათხოვარი.

• ნაომს მადგელა წარმოდგენა რომ აქვს თავზე, ეგ შენი და შენნარი რეგენენის ბრაია! აბდაუბდა.

• გამარჯობა, ყველაზე მაგარი „გზის“ მგზავრები, მგზანეულობა. მარ, მაგარი ხარ, ყველაზე მიყვარხარ. დავიმგზავრებთ? :) კისკისა.

• სადა ხარ გოგოვ, გეტებს თვალები, მიყვარხარ მარად და მეყვარები.

• სალამი, მგზანეულებო! მე ახალი ვარ და იმედია, მიმიღებთ. ძალიან დიდი ხანია, „გზას“ ვკითხობ და სურვილი გაქვინდა, თქვენთვის მომწერა. ელენე.

• არნივით მუდამ თავს რომ დამტრიალებ, ჩემს მესიჯებს რომ დასაბეჭდავ მაიკანებ. მინდა მეკითხა შენი სახელი, შენ კი მოთხარი, ლურჯეთვალა შევია. მგონი, ანერია.

• ცოლ-შვილს არ მატანენ, გაგონილა, ხალხო? არც მე ნვაღა უშენოდ მიყვარხარ, წრუნუნა.

• ახლანდელი ჯეოსტარი მირჩენია შარშანდელს. მიყვარხართ ორივე, წრუნუნა.

• ნანგრევებზე ვინცები მე და შენ მყარი სიყვარულის აშენებას ნუ დაგვიშლით, ხალხო! წრუნუნა.

• ის, ვინც მე მეკუთვინს, ჩემთან

უნდა იყოს და მის მარტო დატოვებას არ ვაბირებ, გაიგე, მაი? გოცნი. • მაია ბარათული დიდი პატივისცემითა და სიყვარულით ვულოცავ გიორგობას. მაი, გიხარებ.

• უშეწინიერეს თვალებოს პატრონს, მაიკოს, უტვირთესი ამბორი ჩემგან, როგორც არასდროს.

• ხომ დანატრესებს ლუმიანატორიდან განახული თბილისი? ცოტაც და ეგაა! წრუნუნა.

• ჩემო ლამაზო თოლია, ალალი გული გქონია, თუ ასეთს მარტო დაგატყობ, მაშინ აღი არ გყოლია.

• ქალი უდროოდ დროს გამეტყვობა მარტომ რა ვაკეთო ბინაში? წრუნუნა.

• ლეგს, პატარავ, ძალიან მიყვარხარ, ერთი სული მაქვს, ისევე როდის გხახავ, ჩემო ცხოვრება. მაგონიხარ, ჩემი სუნთქვა ხარ. ახალი არაფერია. ეგრევე გაგაგებინებ. ილოცე.

• მაღლობა პატრულა, რომ შენნარი მიხალისა გორიდან თბილისამდე აიწვია და ყოჩაღ მე, რომ ყველაფერს გმირულად გაუქმელი. აი.

• მარი, ჩემი ქალბატონი მძლილობას იბრალებს და მალე არც ერთ ოროს არ გამოტოვებს. ვაიმევე! აი.

• ნეტავ, არ გოცნდები, გაგაქვს მე ხომ უშენოდ ცოცხალმკვდარი დაგვიყვარ. იცი? ლამას დავშორდი, რადგან მათთან მხოლოდ იმიტომ ვიყავი, რომ შენ გეუყვინა.

• ბუტა, მე სრული სერიოზულობით გწერ ამ ნეროსს. ახლა კი ვებრძობ, ასაკით პატარა ხარ. მოკლედ, მე მინდა შენი დანახვა. შენ რა დაგვიზავდება, სიტყვასაც არ გეტყვი, მხოლოდ დაგინახო. ეს ჩემთვის საკმარისი იქნება. გამოვბრუნდები და წამოვიღ.

• მარი, როგორ ხარ? რა ხდება, მესიჯს ხალხს მიმეტყვავ. ერთი ლუნა გაყავს სულ, ფურცლებზე აქამდე რუსისპირი გაყავდა. რა ხდება, ძველბიდან აღარავინ შემოგრჩა? ნომერი ხომ გცნო?

• გავიდა უაზრო და აზრიანი წლებიც, 37-ის გახდები. არაფერი მახარებს ამქვეყნად. არ ვიცი, როგორ ვიცხოვრებ, ვილოცებ და ამით გულს დავიწყნარებ.

• იცი, სულ მარტო ვარ, ფიქრმაც კი დაშტოვა. ჩემი სიყვარული? ყოველთვის სანდოა. ფეხით გადავთვალავ ღრუბელთა ნაითობას. სიცოცხლემ, სიკვდილმა, სულ ყველაზე დამატოვა. იცი, აღარ მინდა ჩემს სულთან... მარტოა... მე კი... მე სიკვდილმაც სულ მარტო დამატოვა... გიო16

ბილოსავ!

• ვულოცავ გაბედნიერებას ჩემს ფულს, ლიკა კირკიტაძეს და სიძეს, ლორგი თავაძეს. ისარეთ, იმრავლეთ და იბედნიერეთ! ძალიან მინდა თქვენ გვერდით ყოფნა, მიყვარსართ. ასევე, ჩემო ახალგაბედნიერებულ შვილებო, დაბადების დღეეზაგ გილოცავთ. გიოს — 22 ნოემბერს და ლიკას — 1-ელ დეკემბერს. სულით და გულით თქვენთან ვარ. დაგლოცოთ უფალმა. ნატო.

• გოგა ჩიქოვანს და ანი ოდიკაძეს... ლამაზებო, გილოცავთ გაბედნიერებას. გაიხარეთ, გამრავლდით და ტკბილად შეაბერდით ერთმანეთს. გუოცნით. თაშუნა სტურუა და მე — შუია.

• ირაკლი ჩემინავას დაბადების დღეს ვულოცავ მუდღე — ნათია და ირაკლი კომახიანი, ფოთიდან. უურუებენ ჯანმრთელობას და უღვე სიხარულს.

• გიო, ჩემო სიხარული, 21.11 შეე დაბადების დღეა. გილოცავ! გურუებ ყოველვე კარგს, რაც უფალს ადამიანისთვის მიუცია. ღმერთი გაზარდეს. შენი დედიკო.

• ჩემს საყვარელ ბიძაშვილს, ილია თანიძეს 17 ნოემბერს ვულოცავთ უკრის დაბადების დღეს. ვუსურვებთ ჯანმრთელობასა და უღვე სიხარულს. სიყვარულით, მამიდაშვილებო.

„მობილიზაციაში“ ნომრის გაგების შეზღუდვებია დღისა და ღამის ნებისმიერ დროს გატეხ. სამასად, მობილური ტელეფონის SMS-ფუნქციაში უნდა აკრიბოთ სიტყვა GSM გამოტყობი ერთი სიმბოლოს ადგილი, შემდეგ აკრიბოთ „კმა“ ნომერი, ტერმ. მესიჯის ნომერი და გაგზავნით ნომერზე 8884. თქვენს ტელეფონზე ავტომატურად მიიღებთ სასურველ ტელეფონის ნომრის მაგალითად, თუ ესტრუქ, „კმა“ N188-დან გაიგით მე-10 მესიჯის ავტორის ნომერი, მობილური ტელეფონის SMS-ფუნქციაში აკრიბოთ GSM 8-10 და გაგზავნეთ 8884-ზე 1 მესიჯით შეგვცლით მხოლოდ 1 ნომრის გაგება. უკრნალობ არც ერთი ტელეფონის ნომერი აღარ გამოქვეყნდება. 1 მესიჯის ფასია 50 თეთრი.

ფოტო, ხომეღმაც ნახინეხა დეკაიგა

• „თანამედროვე ვერის უბნის მელოდები“: ეს რამდენი ტურტი მოუპარავს ვარდოსა? მე კი ტყუალობით ვიკვავ თავსა!“

• „რამდენიც უნდა რეცხო, ფული მინც ჭუჭყაინია“. HUAWEY.

• „ჩემო ოცნების მამაკაცი“.

• „ილბლიანი სარეცი მანქანა“. ლუნა.

• „არა რა ჩემი შარვალი ისევ არ გასინჯა, ისე გარეცხა ჩაიხედე რა, ძალი, იქნება დოლარები დეცს ამ ჯიბეში“. მუჟუზა.

• „ჭუჭყაინი ფული უნდა გაირეცხოს“.

• „ტიტუტუ! ჩემი ტნასაცმელი შეეყარე გასარეცხად და ფულად ქვეუღლაა! ამის მერე ხშირად გავრეცხავ“. C.P.

• „რაც უფრო ხშირად გავრეცხავ დოლარს, მით უფრო მალე დაიბეგ ვალეებს“.

• „ფული, ხელის ჭუჭყია და რეცხეთ ვაცლი ლაქებს/ მერე თითრად დაეთვლი და ბანკირს მივაბარებ“. თამაზ მაქსინარაშვილი.

• „ნუთუ ცოლი მიწალინებს?“

• „რაც უნდა ბერეჯერ გავრეცხო ფული, ჭუჭყს ვერ მოაშორებ, იქნება ფუჭი“.

• „ფულის გათეთრება“. GOLEM.

• „ხელის ჭუჭყის სარეცი მანქანა“. დედოფლისწყაროელი.

• „მომეცი თხლის ჭუჭყი, თითონ გავრეცხავ მალე, თითონ დავფარავ

ვალეებს“. დედოფლისწყაროელი.

• „რა ვუყო ახლა ამდენ ფულს? ვერ გავრეცხავ, შემდეგ მოვიფიქრებ“. RAINBOW-იასამანი.

• „მღერთო! სად დაუშვალავს სიღდერს ფული?“. RAINBOW-იასამანი.

• „აჰ, ისევ დამაჯინყდა ვიბის ამობურუნება...“. DAKO-ELIS.

• „მოპოზუნდა შუნს ცოლს შენი ჭუჭყაინი ფულის რეცხვა, ახლა შენ თითონ გარეცხე“.

• „ვინ თქვა, რეცხვა ძალების საქმეო?“

• „ვიმუშავებ მრეცხავად!“

• „ცუდი ხერხით ნაშონ ფულს გარეცხვა უნდა“.

• „ორიგინალური ყულაბა“. სკორპიონი.

• „სათვალთ ბერვის დანახვა შეიძლება“. სკორპიონი.

• „იმდენი ფული აქვს, აღარ იცის, სად წაიღოს!“. მარიკუნა.

• „ბედნიერი“.

• „დაბარჯული ელექტრონერგია მანქანამ თოვად გადაიხადა!“. THE LITTLE.

• „ვაი, შე უბედურო, თუ მოგისწრო ცოლმა, შენც შიგ შეგვასამ და გავრეცხავს“.

• „უ, ცოტა მოშე, რა!“

• „ნახე, რა სუფთავა?“. ვარდოსი“ გავრეცხე“.

• „ახა, ვინმე შემეჯიბროს მე ფულის თელში, საიდუმლო საბალავა მიქვს, სარეცი მანქანაში“.

განიმ-აუბი

ჭიდაობის პროფესორი

ასე უწოდებს ლეგენდარულ ქართველ ფალავანს ვახტანგ ბალავაძეს 1953 წელს ბუქარესტის ახალგაზრდობის პირველ საერთაშორისო მეგობრულ-სპორტული თამაშებს გამარჯვების შემდეგ. ეს ახარებობები იმ დროისათვის იმდენად მასშტაბური იყო, რომ იგი მხოლოდ ოლიმპიურ თამაშებს ჩამოუყარდებოდა, ხოლო მოჭიდავეთა ტურნირი პრაქტიკულად, მსოფლიოს ჩემპიონატის ტოლფასი იყო. ბალავაძე სათვის დებიუტი საერთაშორისო სარბიულზე სწორედ მაშინ შედგა, თუმცა წესით, მას პულსინკი ოლიმპიურ თამაშებშიც უნდა მიეღო მონაწილეობა. იმ სეზონში მან საბჭოთა კავშირის ჩემპიონობა თავისუფალ ჭიდაობაშიც მოიგო და სამბოშიც, პულსინკოშიც გაემგზავრა, სხვა ქართველ ფალავანებთან ერთად, მაგრამ „მუსხლისი“ კომპლექსის საჭიდაო ხალხიანზე არ გამოსულა, საბადარეო იყო. ქვესაშუალო წონაში საბჭოთა ნაკრებს ხელი მოეცარა, ჩემპიონები კი თავისუფალ ჭიდაობაში მხოლოდ დევიტ ციმაკურიძე და არსენ მეკოევიძეები გახდნენ.

პრეზიდენტი

რუმინეთის დედაქალაქში გამარჯვებით ვახტანგ ბალავაძემ დაამტკიცა, რომ საბჭოთა მწვრთნელები აშკარად შეცდნენ. ახალგაზრდობის მსოფლიო ფესტივალზე მან ექვსჯერ შეხვედრა წინადად მოიგო და კვარცხლბეკის ყუბალეს საფეხურზეც ავიდა. ყველაზე ეფექტური მსოფლიოს მომავალ ჩემპიონთან — ნაბი სორრუსისთან ორთაბრძოლა აღმოჩნდა. ირანელთა ჯილა მან 20 წამში გააკრა

ბეჭებით ხაღიჩას. თუმცა შეიძლებოდა, ქართველი ფალავანი ბუქარესტიდან ოქროს მედალითაც არ დაბრუნებულიყო და ნაკრებიდანაც გაეირცხათ.

„მოსკოვიდან რუმინეთში მატარებით ისე გავეშვებოდა, სუენიერების ყიფდა ვერ მოვახერხე, — იხსენებს ბატონი ვახტანგი. — ვიფიქრე, კივეში შევიძენ რამეს იქვე სადგურთან ახლოს-მეთქი. სუენიერები კი შევიძინე, მაგრამ მატარებელზე დამაგვიანდა. სასწრაფოდ ტაქსიში ჩავჯექი, გზაში დავეჩვიე-მეთქი. მძღოლი კარგი კაცი აღეტირებულს, მიხიხრა: თუ დავენიეთ, შენს სპორტულ პოეზიას მასწავლებ, თუ არა და, მხოლოდ მგზავრობის საფასურს გადამიხდიო. ვერ დავენიეთ იმ მატარებელს, უკან დავბრუნდით რკინიგზის სადგურში და ისევ ის მძღოლი შემდეგ მატარებელზე ბოლუეთის შოვნაში დამეხმარა. ჩემდა ბედად, ბრესტში მივუსწარი ჩვენებს, მაგრამ მწვრთნელებმა ისეთ დღეში ჩამაგდეს, ლამის მიწასთან გაშანსორეს. მერე კი, როცა ჩემპიონი გახვდა, მწვრთნელები უხერხოდნენ, — შენთან ერთად, იმ ტაქსის მძღოლის ნილიც არის შენს გამარჯვებაშიო.

ბუქარესტში გამარჯვება პირველივე საერთაშორისო ტურნირზე ჩეთვის აბლზე მნიშვნელოვანი იყო ტოკიოს მსოფლიოს ჩემპიონატის წინ, რომელიც 1954 წელს ტარდებოდა. მანამდე მსოფლიოს ჩემპიონატებში ქართველებიდან მხოლოდ გივი კარტოზიამ იჭიდავა და ნეაპოლში პირველობაც მოიძივა კალსიკურ ჭიდაობაში. თავისუფალი სტილის ფალავნებს კი იაპონიის დედაქალაქში დებიუტი უნდა გვეჯილიდა. იმ პერიოდში ისე მოხდა, რომ ნაკრების მწვრთნელად ხან

მსოფლიოს ჩემპიონის დახვედრა თბილისში, 1957 წ.

კლასიკური სტილის სუეციალიტს გვინიშნავდნენ და ხან — თავისუფალი სტილისას. ბოლოს ისევ „ლასიკოსი“ ალექსეი კატულინი დაინიშნეს. იგი სხვის რჩევებს ნაკლებად აქცევდა ყურადღებას და თავად აკომპლექტებდა გუნდს. იხსანად ბევრი კარგი ფალავანი გვაჯდა და ნაკრებში საქართველოდან ექვსი მოჭიდავე მოხვდა კიდევ; მესვიდეც ქართველი იყო — მოსკოველი არსენ მეკოევიძე. ერთადერთი ავევსტეტ ქნგლასი იყო ესტონეთიდან. საწუნხაროდ, გუნდში ვერ მოხვდა ოლიმპიური ჩემპიონი დავით ციმაკურიძე, თუმცა ტოკიოში მოპოვებული სამი ოქროს მედალიდან ორს შე და არსენ მეკოევიძე და დავუფლეთ“.

ახლა, წლების შემდეგ ბატონი ვახტანგი ტოკიოს მსოფლიოს ჩემპიონატის პერიპეტებს რომ იხსენებს, ისე ჰყვება, თითქოს მართლაც ასე ადგილი ყოფილიყო ტოკიოში გამარჯვება. არც იმას აღნიშნავს განსაკუთრებით, რომ იგი თავისუფალი სტილით მოჭიდავეთაგან პირველია, არა მარტო ქართველ, არამედ საბჭოთა ფალავანებს შორის, ვინც ამ ტიტულს დაეუფლა. თანაც, მისი მეტოქეები — თურქი ბექირ ბიუქი, ირანელი მოჰამედ ალი ფარდინი და იაპონელი ოუტაქე კანგეო ძალიან ძლიერი ფალავნები იყვნენ.

სექციის სტედი ჩემპიონატის ფა-
ორტინგებად სწორედ ამ კუნთიგარ
ოლტეტის ასახელებდნენ. მათ ფონ-
ს გამბდარი ბალავაძე მძლეოსანს
უფრო ჰგავდა. შესაძლოა, ამის გა-
რ, ამ შეიძლება, იმიტომ, რომ საბა-
ჭლელო ჩირივება მონაწილეობ-
მწერ მსოფლიოს ჩემპიონატებში, ბა-
ლავაძე ოქროს მედალის რვაჯერ
პატივდებდა არ მიიწვედნენ. პირ-
დად წრეში იგი თურქ ბექიმ ბოქსს
წებობდა.

მასტანა ბალავაძე:

„ბიჭურ ფიზიკურად ძლიერი იყო, არც სისწრაფე აკლდა და მეტოქე-
ებს ნაშუი უფარდებოდა ფეხებში.
დღიდან მან ქართული ჭიდაობის
ოღობებით შემოიშობა, მაგრამ ის
ერ ფლობდა ისეთ ტექნიკურ არ-
სნადას, როგორც ქართულ ჭიდა-
ობაშია. ერთ მომენტში ფეხით შე-
კვდა ფანდის გაკეთებას, მაგრამ
მე კონტრლოლით გაუშვეთ და გა-
დაეკავა. ამის შემდეგ ხელსაყრელ
მომენტს ეძებდა, მაგრამ ასეთი მო-
მენტები მე მისთვის არ მიმოქცა. პი-
რობითი, კიდევ უფრო მოვუმატე
ტექნის და ხიდურზე გადავიყვანე.
ფრენიც ამ დროს გაიმაზა, მძ დავა-
მარცხე, თურქი ისე დაიღალა, თა-
ნადადებულბა ბელით გამოვიყვანე, მე
კი ჩვეულებრივად გამოვედი ხალი-
ბანად.“

„მომდევნო მეტოქე, ახალზელან-
დიელი ბიტერ მონაგპანი, ორთაბ-
რძლის დახუტობიდან 40 წამიც არ
ყოფ გასული, რომ ფეხებზე დაეკან-
კნე ვერც ფრანგმა რუსე შემზონ-
მა გამიწაა დიდი წინააღმდეგობა.
სამეგრე შეკავდა ხიდურზე დაჭერი-
ლი, ბოლოს მსაჯამა „ტუმუც“ დაა-
ფრესირა, მაგრამ გვერდითი არ-
მეტრი არ დაეთანხმა, თუმცა სა-
ბოლოდ მსაც დიდი ანგარიშით
140 მოუხედა არც ირანელი ომაპა-
მედ ალი ფარდინისათვის დამით-
მა ქულა — 90 მოუხედა. ერთბა-
დურბთმა — იაპონელმა იუტაკე კა-
ნაკომ შემლო ჩემთან შეხვედრის
დასაწყისში ორი ქულის ადუბა. ის
კარგი მოქიდავე იყო. გარდა ერ-
თისა, ყველა წინა შეხვედრა წინ-
დად მოიგო, ამიტომ ჩემთან ფრენე
ჭოფინდა ჩემპიონობის მოსაპოვებ-
ლად. თავიდანვე რომ დანინარედა,
მწერ ყრუ დაცვაში ჩავედა. კარგა
ხანს ვერაფერი მოუხეგრებე, შემდეგ
ფანდზე დაეჭირე და ბეჭებზე და-
ვანერე. მსაჯების იმედი არ მოქონ-
და და დიდხანს ხელი არ გაუშვეი
მეტოქეს, ვიდრე კანეკო ბოლომდე
არ გაიხშლართა ხალიჩაზე.
ტურნირის დასრულების შემდეგ

მსოფლიოს ჩემპიონები იაპონიის
იმპერატორ ხიროხიტოს სასახლე-
ში შეიძუე მიგვიწვიეს. მე და არ-
სენ მეკოკიშვილი ერთად მოხვედით
იმპერატორთან წარდგენის დროს.
არსენის გოლიათურ აღსავაობას რომ
აშედა, — ეს ნამდვილი ჩემპიონი-
აო, — თქვა მერე მე შემომხედა:
ესეც ჩემპიონიაო? — იკითხა. ჭი-
დაობის პროფესორიაო, — უბასუ-
ხეს ხიროხიტომ კი მაინც ჩაილა-
მარაკა: რა ვუთხარი იაპონელებს,
ამას რომ ოქროს მედალი გაატანე-
სო!. შემდეგ ვთხოვა, ლუდის კათ-
ხები ავჯელო და მასთან ერთად
ფოტოსურათები გადაგველო.“

ვახტანგ ბალავაძის ჭიდაობა ტო-
კიოს მსოფლიოს ჩემპიონატზე იმ-
დენდა შობამუქდავი იყო, რომ ყვე-
ლაზე ტექნიკური ფალავის პრი-
ვილი დაეწვიდოდა. იაპონელები
მიხედნენ, რომ 1956 წლის მელ-
ბურნის ოლიმპიადისათვის რაიმეს
თუ არ მოიფიქრებდნენ, ოქროს მე-
დალს იტაც ეს ქართველი დაეუ-
ფლებოდა. საოლიმპიადოდ ისინი ქვე-
საშულო წონაში ახალგაზრდა მი-
ცუო იკვდას ამზადებდნენ და 1955
წლის საბჭოთა ნაკრებთან სამატრო
შეხვედრებზე ჩამოიყვანეს მოსოკო-
ში. თუმცა მაშინ იგი საშუალო წო-
ნაში აჭიდავეს და თან დაავალეს,
ბალავაძის ორთაბრძოლისთვის
ედეგობინა თვალი. იკვდამ სამატ-
რო შეხვედრები ნაავო, მაგრამ სა-
მაგიეროდ თავისთვის მოიწინა, რომ
ქართველი პარტერში ისე მარჯედე
ვერ ჭიდაობდა, როგორც დღემში.
ვახტანგ ბალავაძემ ქვესაშუალო წო-
ნაში იუტაკა კანეკოს სძლია, საბ-
ჭოთა ანაკრებში კი საერ-
თა ანგარიშით 6:2 გაი-
მარჯვა და გემის მი-
ედვით გააგრძელა მზა-
დებდა მელბურნის ოლიმ-
პიური თამაშებისათვის.

ბოლო სანვრთნელი
შეკრება გუნდს ტაშკენ-
ტში ჰქონდა — იქაური
კლიმატი მეტ-ნაკლებად
ჰგავს ავსტრალიურისას.
გუნდის უფროსი მწვრთნე-
ლი ალექსეი კატულინი
კვლევ ბოლო მომენტამ-
დე ვერ წყვეტდა, ვინ და-
ეყვებინა გუნდში. ვახ-
ტანგ ბალავაძეს ხელის
მძიმე ტრავმა ჰქონდა, ლავინის ძვა-
ლი გაუტყდა, თუმცა ტაშკენტში თა-
ვის წონაში მაინც ყველაზე უკეთ
გამოიყვარებოდა. ასევე მხარი მოი-
ტება მირიან ცალქალამანიძემ და
თვეზე მეტი არ უფარჯიშია. ამი-

ტომ მწვრთნელი მის დუბლიორ-
საც ამზადებდა, ხოლო მსოფლიოსა
და ოლიმპიური ჩემპიონის არსენ მე-
კოკიშვილი უკვე 44 წლის იყო და
მიუხედავად მისი ავტორიტეტისა
და თხოვნისა, კარიერის ბოლოს მი-
ცვთა ოლიმპიურ ხალიჩაზე გამოს-
ვლის საშუალება, მწვრთნელმა მა-
ინც ახალგაზრდა ივან ვისრისტიუ-
კი ამჯობინა. აქვე გეტყვით, რომ
ვისრისტიუკმა მელბურნში შეექცა
და გილი დაიკავა და შემდეგ
მწვრთნელები კარგა ხანს თვალს
ვერ უსწორებდნენ ბატონ არსენს.

მირიან ცალქალამანიძემ ოლიმ-
პიური ჩემპიონი გახდა. კიდევ ერ-
თმა ქართველმა — გიორგი სხირ-
ტლაძემ ბრინჯაოს მედალი დაი-
საკუთრა, ხოლო რაც შეეხება ვახ-
ტანგ ბალავაძეს, ოლიმპიური ტურ-
ნირი მან ფინელ ტონო რანტანენ-
თან გამარჯვებით დაიწყო. შემ-
დეგ, სულ რაღაც სამიოდე წუთში,
ბეჭებით გააკრა ხალიჩას გერმანე-
ლი ალფრედ ტიმენდორფი, მესამე
წრეში კი იაპონელ მიცუო იკვდას
შეხედა. იკვდას ტაქტიკა მარტივი
იყო. დღემში როგორც უნდა გა-
ეცლო ბალავაძისათვის, ამიტომაც
ერთთავად გაურბოდა ბრძოლას;
მსაჯებზე ლმობიერები აღმოჩნდნენ,
გაფრთხილება არ მისცეს, ხოლო
პარტერში იგი მეტოქეს სჯობდა
და ქულებით გამარჯვა კიდევც-
საბოლოოდ, მიცუო იკვდა ოლიმ-
პიური ჩემპიონი გახდა, ვახტანგ
ბალავაძე კი ბრინჯაოს მედალს
დასჯერდა. თავდაც გულნაკულ-
ედი იყო და მისი თურქი მეგობარ-
ი, ჰუსეინ აკაბაშიც, ისიც ბრინ-

იმედნად შობამუქდავი იყო, რომ ყველაზე
გაქინკარ ფალავის პრიადი დაეკავებდა

ჯაოს პრიზიორი გახდა. არა უშ-
ავს, — დაამყვიდა ბატონმა ვახ-
ტანგმა, — სტამბოლის მსოფლიოს
ჩემპიონატზე მეც და შენც ოქროს
მედლებს მოვიპოვებთო.
ეს ჩემპიონატი 1957 წლის ზაფ-

ხელში ტარდებოდა, მანამდე კი სამ-
ჭოთა ნაკრებმა საფრანგეთში მას-
პინძლებთან სამაჭრო შეხვედრა გა-
მართა. იქაც საინტერესო ამბები

ლევან
თვდაშვილთან
ერთად

დატრიალდა. როცა მეტოქეთა წყვი-
ლები გახდა ცნობილი, ვახტანგ ბა-
ლავაძეს მძიმეწონოსანი თანაგუნ-
დელისათვის უთქვამს: შენი მონი-
ნააღმდეგ დიდი ვერაფერი მოქი-
დავუ, მეც კი ნავატყვე ცალი ხე-
ლითო. ეს შემთხვევით გაუგონია
ფრანგ უსწრნალისტს და მეორე დღეს
გახვედრა დაუფუქდავს: „ბალავაძე
საფრანგეთის ყველა მოჭიდავეს ხა-
ლიჩაზე იწვევს“.

მხატვრული ბალავაძე:

„მოვარდა ჩემთან საბჭოთა დე-
ლეგაციის ხელმძღვანელი და ჩხუ-
ბი დაიწყო... ეს რამ გათქმევი-
ნია? მე უფთხარი, არავერ გამო-
მინჯვია-მეთქი. გაზეთი მანახა, თან
დააყოლა... ჩვენი მძიმეწონოსანი
აჟად გახდა და ამიტომ მის მეტო-
ქესთან შერ იჭიდავებო. მიზეზი,
ფრანგ უსწრნალისტს ხენსაცია სჭირ-
დებოდა, გავებრადი და დელეგა-
ციის ხელმძღვანელს უფთხარი, მე
ვიჭიდავებ-მეთქი. მერე გავიგე მას-
პინძლების ჩანაფიქრი — უფრო-
დათ, ჩემი წონის მეტრეკესთან, შენ-
ზონთან ბოლომდე მოვქანტულიყა-
ვი, რომ მერე მძიმე წონაში, შირ-
მაკირთან წაშვეო, მაგრამ არ გა-
მოუვიდათ: შენზონი ათიოდე წამ-
ში ნაუქცეო, მეორეს კი თითქმის
30 ქულით მოუვტე. მეორე დღეს
გახვეთებმა დანერეს: „ბალავაძის და-
მარცხება შეუძლებელია, თუ ერ-
თდროულად სამ კაცს არ ეჭიდავა“.

თურქეთში ჭიდაობა რომ უყვართ
და იციან, ამას წყალი არ გაუვა,
მაგრამ იქაურ ქომბაგებს, ინგაბე-
ლი ფეხბურთის ფანების მსგავსად,
ნაგება გამოჩნეულად არ უყვართ.
ამიტომ სტამბოლში რომ გამიარ-
ჯებოდა კაცო, ესე იგი, მართლა ჩემ-
პირნია. „მეამდე ფაშას“ სახელო-

ბის სტადიონზე მოწყობილ საჭი-
დო არენაზე ვახტანგ ბალავაძემ
ყველა მეტოქე დაამარცხა და ფი-
ნალში თურქ ისმაილ ივანს შეხ-
ვდა. თურქი მართლაც
ძლიერი ფალავანი იყო;
შემდგომში, რომის
ოლიმპიურ თამაშებზე
ვერცხლის მედალს დაე-
უფლა, ხოლო ტოკიოში
ოლიმპიური ოქროც მო-
იპოვა. მაგრამ ბალავა-
ძესთან საყოთარ მოედან-
ზეც ვერაფერს გახდა.
ტურნირის დაწყებამდე
ადგილობრივმა გავთე-
მა „ისტამბულმა“ გულ-
შემატვიკრებს ქართვე-
ლის ქაილი შესხენა:
სტამბოლში მეც და ჩე-
მი მეგობარი ჰუსეინ აკაში ჩემში
წონის გავხდებით. აიან ცოტა შე-
ფიქრიანა ბატონი ვახტანგი — ტყუ-
ილი კვენა არ გამოიმიჯდესო.

ვახტანგ ბალავაძე:

„ოგანი ორჯერ დეაგდე ხალი-
ჩაზე და პრაქტიკულად, გამარჯვე-
ბაც გავინადე. შეშელო მაგის ნაქ-
ცევც, მაგრამ ვალიზინაშეული ვი-
ყავი და ჩემი ტექნიკური ილეთი
მაქსიმალურად ვერ გამოვიყენე. ძა-
ლიან უხეში მეტოქე იყო, ხელით
ვანიშე, არ გინდა, თორემ მეც გი-
პასუხებ-მეთქი, მაგრამ მაინც გააე-
რსელა — თავი დამარტყა მეკრძმი
და ახალღებული არეინიდან გადა-
მაგდო. მე რომ მეხასუხა და ხელი
გამურტყა, შეჯობრებინდ მომხინდ-
ნე, ამიტომ მოთმინება ვამჯობი-
ნე. სწრაფად ნამოვხტი და თურქე-
ლად უფთხარი: ძალიან კარგი, ვნა-
ხით, რასაც იზამ-მეთქი. მე ფრეც
მაძლევდა ხელს და ასეც დამბავე-
რად მეხვედრა. მსოფლიოს ჩემპი-
ონის მეორე ოქროს მედალი მოვი-
ვიცე. სხვათა შორის, მჩატე წონაში
ჩემი პირიანი ვახა პუსეინ აკაშიც“.

ვახტანგ ბალავაძე მსოფლიოს ჩემ-
პიონატებში ბოლოს, 1959 წელს,
თეირანში მონაწილეობდა. იმ სე-
ზონში საბჭოთა კავშირის ხალხთა
მეორე სპარტაკიდაზე მან მეორე
ადგილი დაიკავა. ჩემპიონი მიხე-
ილ ბეკურაშვიცი გახდა, მაგრამ ქარ-
თველი ფალავნის ავტორიტეტი იმ-
დენად დიდი იყო, რომ ნაკრების
მწვრთნელებს ქვეასშუალო წონაში
მაინც მისი იმედი ჰქონდათ. თუმე-
ცა, თურქების არ იყოს, ჭიდაობა-
ში ნაგება არც ირანელებს უყვართ,
მით უფრო — საყოთარი გულშე-
მატვიკრებს თვალწინ. ბალავაძემ
ამჯერადაც კარგად იჭიდავა, მთა-

ვარი კონკურენტებიც ჩამოცილა
გზიდან, მათ შორის ძველი ნანსო-
ნი, ისმეთ ოგანი და დასკვით ორ-
თაბრძოლაში ირანელ ჰაბიბის შეხ-
ვდა. ჰაბიბიც ძლიერი ფალავანი
იყო, მომდევნო ორი მსოფლიოს ჩემ-
პიონატეც მისი გამარჯვებით დამ-
თავრდა და თავის საწმობლოში
ის გახდა ჩემპიონი, მაგრამ ბალა-
ვაძისათვის არ მოუგია.

მხატვრული ბალავაძე:

„ძალიან მინდოდა, მსოფლიოს
ჩემპიონის მესამე ოქროს მედალიც
მომეპოვებინა, მაგრამ ირანელი, ვე-
რაფერი რომ ვერ მომიხერხა, თავ-
ვით დამეჯება მეკრძმი და ნეტები
ჩამიტყვია. ჭიდაობის ვაგონელე-
ბა ველარ შევეყლი. ექიმებმა გულ-
მკერდი გადამიხვიეს და ისე გამოე-
ყენეს არენიდან. რას იზამ, ჭიდა-
ობაში ასეთი რომ ხდება. ირანელი
მსოფლიოს ჩემპიონი გახდა, მე კი
იძულებული ვიყავი, ვერცხლის მე-
დალი დამეჯერებოდი“.

ჭიდაობას რომ დაენება თავი,
„ჭიდაობის პროფესორი“ საბჭოთა
ნაკრების მწვრთნელად მიიწვიეს. 10
წელი ავარჯიშებდა ქვეყნის საუკე-
თესო ფალავნებს. მისი შეგარდე-
ბიდან ყველაზე ტიტულავანი —
ლევან თედიამვილია, მსოფლიოს
ხუთგზის და ოლიმპიური თამაშე-
ბის ორგზის ჩემპიონი. სხვაჯ ბეგ-
ერი დაუყენებია ფეხზე, ანა მსო-
ლოდ ჭიდაობაში. დიდი ხანია, ვიცე-
ნობ ბატონ ვახტანგ და მის მიერ
გაკეთებული კეთილი საქმეები რომ
გავიხსენი, ამას ცალკე სტატია დასა-
ჭირდება. 20 ნოემბერს FILA-სა და
საქართველოს ეროვნული ოლიმპი-
ური კომიტეტის ორდენოსანს, თბი-
ლისის საპატეოს მოქალაქეს, ვახ-
ტანგ ბალავაძეს 85 წელი უსრულ-
და. ჯანმრთელად ბრძანდებიდეთ,
ბატონო ვახტანგ!

ანექლოცები

გონების საპარჯიშო

„გზის“ ერთგული
მართხველისათვის
(კითხვები)

ქვემოთ მოცემული კითხვები ჟურნალ „გზაში“ სხვადასხვა დროს გამოქვეყნებული მასალების მიხედვით არის შედგენილი. შეეცადეთ პასუხი გასცეთ ამ კითხვებზე ისე, რომ

„პასუხების“ სვარბისა
არ გაგაჩვიოთ თავალი

1. პირველ საბჭოთა ატომურ ბომბს „რდს“-ი დაარქვეს, რომელსაც არაოფიციალურად ასე მეფრავდნენ: „რუსკიე დელაიუსტ სამი“. როგორ იმიფრებოდა ეს არევიატურა სინამდვილეში?

2. იმპერატორი ტიბერიუსი იშვიათად ცვლიდა საკუთარ მოხელეთს. რა მოსაზრებით?

3. დასახელებთ დაავადება, რომელსაც საქართველოში მეორენაირად ხუზარას ეძახდნენ.

4. როდესაც გერინგმა მიწის მალალ თანამდებობაზე დაინიშნა, თანაპარტიულებმა შეასხენეს, სუთთა არიული წარმომავლობის არ არისო. რა წამოიხატა გაბრახვებულმა გერინგმა?

5. სადაური ლავშია „ტორტილა“?

6. როგორ დასაჯეს პოლონელებმა ტარას ბულბა?

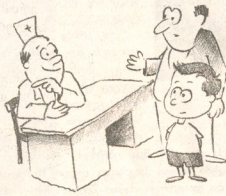
7. რა რის პიროლატრია?

8. ვინ და სად გახსნა პირველი საჯარო ბიბლიოთეკა?

9. საქართველის საზღვრებს გარეთ კიდევ სად გვევლება კახური სოფლების მსგავსი ტოპონიმია: პატიკანთ უბანი, ონიკანთ უბანი, დათუანთ უბანი და ა. შ.

10. „პაცი სალალობოდ კი არა, ტანჯვისთვის არის განწილი. ქვეყნისა და ხალხის წინაშე არავის მოუხდია ლალობით ვალი“. რომელი ლიტერატურული პერსონაჟი მოძღვრავდა ამ სიტყვებით ვიკონთარ შეილს?

11. ვინ შეარქვა უსურებსს გახსნის მოყვარულ ელვარდ შევარდნაძეს ხუმრობით „ელვარდ სკვერნი“?

— ექიმო, ჩემმა ბავშვმა ხურდა ფული გადაყალპა!
— ხურდა ფულზე ევერ გვერდით, ჩემი კოლეგა მუშაობს..

ორი დირექტორი საუბრობს:
— ახალი მდივანი მივიღე.
— მერე, როგორია?
— არა უშავს, მაგრამ ჩემი ცოლი სჯობია. თუ გინდა, ნაიყვანე ერთი კვირით.

ერთი კვირის შემდეგ:
— პა, რას იტყვი?
— მართალი იყავი, შენი ცოლი სჯობია.

აფთიკიანი უზარმაზარი რიგია შედის ქჭიკია:
— ხალხნო, იქნებ რიგი დამითმოთ, სახლში ლოგინს მიჯაჭული ადამიანი მელოდება.
ქჭიკია ურიგოდ გაატარეს.
— 5 ცალი პრეზერვატივი, თუ შეიძლება!

— ქალბატონო, რამდენი წლის ბრძანდებით?
— თქვენ რამდენს მომცემდით?
— ასე, 15 ლარს!

სვანი მაისურებს ყიდის.
— ეს მაისური რა ღირს?
— 8 ლარი, მაგრამ თუ მოგეწონია, 9 ლარად გაგატან.

გემის კაპიტანი ჟურნალისტს თავის თაგვადსავალს უყვება:
— ცხოვრებაში ყველაზე სამონადის ამბავი მახსენდება, როცა ჩინეთის პორტში თოჯინებით დატვირთულები ღია ზღვაში გა-

ვედით და შტორმში მოყვევით.
— ძლიერი შტორმი იყო?
— ძალიან! ყველაზე სამონადის კი ის იყო, გემის ყოველი გადახრას უკლებლივ ყველა თოჯინა ფართოდ რომ ახელდა თვალბს და ერთ ხმაზე ტირიდა: „დედეააააა!“

დედ-მამა სტუმრად მიდის. ნასვლისას შვილს მოძღვრავენ:
— მარტო მოგინწევს დარჩენა იცოდ, არ გაბედო კაბინეტში შესვლა, არ გაბედო ნიგნების კარადის გაღება, არ გაბედო ზედა თაროდან შვედნიანი ნიგნის გამოღება და მესხეთ გვერდიდან ას მესხეთ გვერდამდე წაკითხვა! ჩვენ გვიან დაგბრუნდებით!.. ჭკვიანად მოიქცე!..

დაბრუნებულები ხედავენ, რომ არ გატარა მათმა ხრიკებმა. როგორც დატოვდა შვილი კომპუტერთან, ისევე ისე იჯდა.

კაცი მივიდა ექიმთან. ექიმმა გახინჯა და ეუბნება:
— ოო, ჩემო კარგო, მარჯუნა ფილტვის ამოჭრა მოგინწევს.
— ხომ არ გაგვიღი, ექიმო? ფილტვებს ცხოვრებაში არ შევუწუხებუივარ, — შემინდა პაციენტი.
— არა, ფილტვები სრულ ნესრიგში გაქეთ... აი, ღვიძლი კი აღარ ეტევა, ისეა გადიდებული.

სვანი ბაზარში კიტრს ყიდი მივიდა მოხუცი პენსიონერი ქალი, აილო კიტრი, ხელში ატრიალებს და ამბობს:
— ეიმ, რა ძალიან პატარაა და რა ძალიან ბებერი...
— შენ თვითონ რასა ჰგაგებარ...
— შეუბღვრა სვანმა.

საღამოს ბუხრის წინ მოკალა-
ფებული ინტელისელი ლორდი გა-
ხის კითხულობს. შემოვიდა კა-
პიტანდინი:

— სერ, თქვენს კაბინეტში ქურ-
დია შემომტრიალი.

— კარგი, ჯეიმს, — ამბობს ლორ-
დი ისე, რომ გაზეთს თვალს არ
შეშორებს, — მომიტანეთ ჩემი თო-
ფი და სანადირო კოსტიუმი... უმ-
ჯობესია — კუმბოკრული...

— ძვირფასო, მოდი, ხუთ საათ-
ზე შევხვდეთ ერთმანეთს.

— კარგ, შევხვდეთ, ოღონდ მით-
ხარი, შენ რომელ საათზე მოხვალ?

მილიონერი ინტერვიუს აძლევს
ჟურნალისტს:

— რა არის თქვენი წარმატე-
ბის საიდუმლო?

— მოთმინება და კიდევ ერ-
თელ მოთმინება.

— გასაგებია, მაგრამ შემოი-
ღია, დაგისახელოთ უამრავი საქ-
მინობა, რომელშიც მოთმინება
წერ გიმშველით.

— მაგალითად?

— მაგალითად, საცრით წყლის
ტარება.

— ცდებით, ჩემო კარგო, უზრა-
ლოდ, უნდა აიღოთ საცერი და
დელოდოთ ზამთარს.

ახალგაზრდა მამამ შვილი პე-
დატრთან მიიყვანა.

— ექიმო, ცოლი 2 კვირით მივ-
ლინებაში წავიდა და ბავშვი შე
დაიბრუნდა. სუფთა პაერზეც დამ-
აფას, „მარგანცოვიკის“ აბაზანებსაც
უშაბადებ და მასაჟსაც ვუკეთებ,
მაგრამ არაფერი შველის, დღითი
დღე იკლებს წონაში.

— რას აჭმევთ?

— რას ვაჭმევ?! ფუ, ამის დედა
პიტრე, ეგრეთც ვიცოდი, რომ რა-
ღაც დამავინყებოდა!..

ახალი წლის ღამის შემდეგ მა-
მა ქალიშვილის საქმროს საყვე-
დურობს:

— ჯერ ერთი, თქვენ დამპირ-
დით, რომ ჩემს ქალიშვილს ახალი
წლის დადგომამდე მოიყვანდით
ახლში. და მეორეც — ეს საერ-
იოდ არ არის ჩემი ქალიშვილი!..

მიხორმატრულმა განაჩერა:

— რატომ არ უკეთია თქვენს

მგზავრს უსაფრთხოების ღვედი?

— ვისა, კაცო, ჩემს სიდდერსა?..
რავი, უფროსო, ნკმუტუნი დაინ-
ყო და ავუსევი...

ორი მეგობარი ხვდება ერთმა-
ნეთს. ერთს თვალი აქვს დალურ-
ჯებული.

— თვალზე რა მოგივიდა?

— გუშინ წყლიდან ერთი გოგო
ამოვიყვანე, ცოლმა მომისწრო და
თვალი ჩამილურჯა.

— რას მელაპარაკები?! საიდან
ამოიყვანე, ზღვიდან თუ მდინა-
რიდან?

— ჩვენი აბაზანიდან...

მოხუცმა მეზობალმა ოქროს
თევზი დაიჭირა.

— შენი ცოლი კიდევ ცოცხა-
ლია? — ეკითხება თევზი.

— კი...

— აუ, მაშინ შემწვი და შემჭა-
მე, რა!..

გონების საპარჯიშო

„გზის“ ერთგული
მართხვალისათვის

(პასუხები)

1. „რეაქტივნი დვიგა-
ტელ სტალინი“.
2. ტიბერიუსი ამბობ-
და, მაძლარი ბუზები მშინ-
ერზე ნაკლებად იკბინე-
ბიანო.
3. ციმბირის წყლული.
4. „აქ მე ვწყვეტ, ვინ
არის ებრაული და ვინ არა“.
5. მექსიკური.
6. ზაპოროჟიელი კაზაკ-
თა პოლკონიკი პოლონე-
ლუმბა ცოცხლად დანვეს.
7. პიროლატრია და
ცეცხლთაყვანისმცემლობა
სინონიმებია.
8. ბენჯამინ ფრანკლინი-
მა საკუთარი ძვეყანაში.
9. ფერეიდანში.
10. ხევისბერი გოჩა.
11. ნოდარ დუმბაძემ.

ჩვენი უცხო მალაია

ჰოროსკოპი

17-23 ნოემბერი

ვიჩქი

ახალი საქმეები თქვენგან მეტ დროსა და ენერჯიას მოითხოვს. ყურადღება მიაქციეთ შვილების ჯანმრთელობას. ხუთშაბათი კარგი დღეა მოგზაურობის დასასრულად.

კუჩრი

სასიამოვნო ცვლილებების დროა. გაენიანი ნაცნობების წყალობით, პრობლემებს ადვილად მოაგვარებთ. უფროსს ახალი იდეები მომავალ კვირას გააცანით.

ტყუპი

ამ კვირის პოპულარული ნიშანი ხართ: გარშემო მყოფები თქვენს სკანდალურ გამოხდომებს დადებითად შეაფასებენ. სიყვარულშიც გაგიმართლებთ.

კიჩქინი

თანამოაზრეების დახმარებით, ადვილად განახორციელებთ ახალ იდეებს. მეტი ყურადღება მიაქციეთ შვილების სწავლას. უქმეებზე ნათესავების პრობლემების მოგვარება მოგიწევთ.

ლომი

ეს პერიოდი შეხვედრებით, მგზავრობითა და საქმიანი მოლაპარაკებით იქნება დატვირთული. ნუ მიიღებთ ნაქარვე გადაწყვეტილებებს.

ქაჩვი

სამსახურში გაგიმართლებთ, უფროსი შრომას ან ფულადი პრემიით აგინიზალურებთ, ან დაგანინაურებთ. უქმეებზე ძველი ნივთებისგან გათავისუფლდით.

სასწორი

დაავსეთ საკუთარი შრომა. წინააღმდეგ შემთხვევაში, არაკეთილსმსურველი ბოროტად მიითვისებს თქვენს წარმატებას. კვირის ბოლოს ხანმოკლე მივიღინება გელით.

მირიანი

ენერგიულ და აქტიური ხართ. რთულ საბუშროსაც კი მარტივად გაართმევთ თავს. უფროსი შეგაქებთ და კოლეგების თვალში ავტორიტეტს აიმაღლებთ. უქმეები მეტკბობით ერთობ, ქალბატონებს გააატარებთ.

მშვიდმოსახე

თქუ სამსახურის შეცვლა გადაწყვეტით, ნუ ათქვამდებით, ყველაფერი კარგად ანონდანონით და ისე მიიღებთ გადაწყვეტილებას. მეტი ყურადღება მიაქციეთ ოჯახს.

თხის წაბ

თქვენი შრომა შედეგს გამოიღებს და კარგ გასამრჯელოს მიიღებთ. გაგიუმჯობესდებთ ურთიერთობა უცხოელ კოლეგებთან. შესაძლოა, გააფორმოთ ახალი კონტაქტები და ახალი ბიზნესიც წამოიწყოთ.

მჩხეხე

უსიამოვნებების თავიდან ასაცილებლად, გააკონტროლეთ საკუთარი ქვეყები და რეულიკები. პარასკევს მნიშვნელოვანი გადაწყვეტილებები მიღება მოგიწევთ.

თმხეხე

ახალი პროექტის დაწყებამდე, დაასრულეთ მეფი; მეტი ყურადღება მიაქციეთ დეტალებს. დაძაბული კვირის ბოლოს მზიარული და რომანტიკული უქმეები გელით.

წყლის ზოდიაქო

16 ნიშანი ეგზოტიკურ აღმოსავლურ ჰოროსკოპში

ზღვის ცხენოძვა (1-18 იანვარი)

მეგობრული და მზიარული ნიშანია. დაიძინებელ მტროს კი საუკეთესო მეგობრად გაცხადის. წარმატებას მიაღწევს მომსახურების სფეროსა და კინემატოგრაფში.

ყურადღება უნდა მიაქციოს კუჭ-ნაწლავის სისტემას.

ხამანგი (19 იანვარი-11 თებერვალი)

ფიცი ხასიათი აქვს. ხშირად უსაფუძვლოდ ნერვიულობს. არასდროს მიატოვებს გაჭირვებაში მყოფ მეგობარს. ემოციურმა ნატურამ არჩევანი შემოქმედებით სფეროზე (მსახიობობა, მხატვრობა, მომღერლობა) და ჟურნალისტიკაზე უნდა შეაჩეროს.

მაუზა (12 თებერვალი-3 მარტი)

მიმზიდველი გარეგნობის წყალობით, უამრავი

თავყანისმცემელი ჰყავს. ადვილად პოულობს გარშემო მყოფებთან საერთო ენას, მაგრამ ყველაფერი მალე პებზრდება. უნდა გაფურთხილდეს ნერვულ სისტემას.

ზღვის ვარსკვლავი (4-24 მარტი)

უნდა, რომ მის სახლში იდეალური სისუფთავე იყოს. უყვარს მოდური ტრანსცემელი, აქსესუარები. მისგან კარგი არქიტექტორი, სტილისტი, დეკორატორი და ტრანსკამის დიზაინერი დადგება. ახალგაზრდობაში კანის დაავადებები შეაწუხებს.

ზვიზვი (25 მარტი-8 აპრილი)

მიზანდასახული მტაცებელია. გამარჯვებისთვის ნებისმიერ მხებვრელს გაიდებს. ცნობისმოყვარე და აქტიურია. დაჯილდოებულია დიდიერის თვისებებით. წარმატებას მიაღწევს პოლიტიკასა და პედაგოგიაში. ზვიგვის სუსტი ნერტილი თავია.

გაგრძელება შემდეგ ნომერში

დასაწყისი იხ. გვ. 11

სასამართლოზე ისიც გაიორკვა, რომ ინფორმაციები ალექსანდრე რევაზიშვილი იყო — ვაზგენ მინასიანისა და მისი მეუღლის თანავალსებელი და მეზობელი. ისიც ამჟამად ნარკოტიკის შექმნა-შენახვისთვის იხდის სასჯელს.

ალმასანადი რეპაზიშვილის ჩვენებიდან:

„ლევან კიკაბიძეს ბავშვობიდან ვიცნობ, ჩვენი უბნელია დემეტრეშვილი მან გამაცნო. უოთხარი, რომ ჩემს მეზობლად ცხოვრობდა „ცეკავიკი“... ვაზგენი სკოლაში ხშირად ტრაპაზობდა, რომ მამამისი მოსკოვში ბინის ყოფდას აპირებდა... უოთხარი, 100 ათასს მოგვყენებ, თუ გაიტაცებ-შეთქი... რამდენიმე დღეში უბანში გავიგე, რომ ის გაიტაცეს... იმ წუთიდან არადფერი მიმიღია. კიკაბიძემ მომიტანა ნაშაბად და მითხრა, შენ გამო უფრხულოლობაში ჩავყარდი, ოჯახმა სულ 10 ათასი გადაიბადა... კიდევ უნდა მოგვეცეს მათუთი და შერე გავყოითო... ამ ამბიდან 2-3 კვირაში სალაში ვიყავი, სროლის ხმა რომ მომესმა იქ მისულა ვერ გავებდე, მივხვდი, ამათი გატყუებული რომ იქნებოდა... შემდეგ შევხვდი დემეტრეშვილს. ძალიან გაბრაზებული იყო, დაემუქრა, არსად არადფერი თქვა, თორემ შენ და შენს ოჯახსაც ისევე დაგიბოკავებო... ჯგუფის სხვა წევრებს არ ვიცნობ“.

მონსტე გიორგი ოთარაშვილიც ნარკოტიკებისთვის იხდის სასჯელს. ის მინასიანის ოჯახზე თავდასხმას ადასტურებს და ჯგუფის წევრებსაც

ამხელს დანაშაულში. თავად, აღიარებს სასჯელს, ამ დანაშაულისთვის 6 წელი მიესაჯა.

ვიკრები ოთარაშვილის ჩვენებიდან:

„გვრტიშვილების სახლში ვიყავით, როცა კიკაბიძემ თქვა, რომ მის უბანში ცხოვრობდა ფულიანი ბიზნესმენი... ცველელობის დღესაც დემეტრეშვილის მანქანით ვიყავით. ის გარეთ დარჩა. სახლში მე, მშვიტი გვრტიშვილები, ქეთარაძე და მოდებაც შევიდით. ნიღბები ფულს გვეკეთა. ოთახში 6-7 ადამიანი დაგვგებდა. ისინი შედა სართულზე ავიყვანეთ და ერთ ოთახში შევყარეთ. მე ქვემოთ ჩამოყვანი, იქ ავადმყოფი ბიჭი იყო და იმას ვესაუბრებოდი. ფულს და ძვირფასეულობას ვითხოვდი. უცებ სამი-ოთხი გასროლა გაისმა, შემდეგ გვრტიშვილმა მითხრა, ნაუვიდეთო და დემეტრეშვილის მანქანით წამოვიდით. ისინი კობა გვრტიშვილს დახოცა“.

პროცესზე დაიკითხნენ ისინი პოლიციის ყოფილი თანამშრომლები. მათი თქმით, დაზარალებულები შემინებულები იყვნენ და არ ითამაშრობდნენ გამოძიებასთან. დანაშაული გაუსხნელი დარჩა. ჩვენება უკვე მისცეს ექსპერტებაც: ექსპერტების დასკვნით, გარდაცვლილებს თითო ქრილობა ჰქონდათ მიყენებული. ადგილზე გარდაიცვალა ნუშან მინასიანი, დედა-შვილი კი — საავადმყოფოში.

დაიკითხა ვაზგენის ბიძაშვილი, რუ-

დოლფ მინასიანი. მისი თქმით, ოჯახი ქორნილისთვის ეზადებოდა და უცრად ეს ტრაგედია დატრიალდა.

რეალური მინასიანი:

„ბიძაჩემს 4 შვილი ჰყავდა: გაიანე, გულნარა, ვაზგენი და გორიკა. გორიკა დაბადებიდან ინვალიდი იყო. არადფერი დაუკლავია, მაგრამ ვერ უშველეს... ყველაზე სახლში იყვნენ, მამა შორის — ვაზგენის მეუღლე ქრისტინა და მათი ჩვილიც. იმ დღეებში ხელმოწერა და ქორნილი უნდა ჰქონოდათ. ამისთვის ეზადებოდათ...“

სასამართლოზე პროკურატურის მტკიცებულებების გამოქვეყნება გრძელდებოდა. ამის შემდეგ, ბრალდებულის ადვოკატები თავიანთ მტკიცებულებებს წარმოადგინენ და შეცვლიბიან, დემეტრეშვილის გამართლებას მიადიწიან.

საბოლოო ვრდიქტს ნაფიცი მსაჯულები გამოიტანენ. პირველად კენჭს გამამართლებელი განაჩენს უყრიან, თუ ამას ვერ მიაღწევენ, მაშინ — გამამტყუნებელს. თუ ვრდიქტი გამამართლებელი იქნება, დაკავებულს სასამართლო დარბაზშივე გათავისუფლებენ და განაჩენი არ გასაჩივრებია. გამამტყუნებელი განაჩენი კი შეიძლება, ერთხელ გასაჩივრდეს სააპელაციო სასამართლოში. მსაჯულებს მიღებულ გადაწყვეტილებაზე განმარტების გაკეთება არ მოეთხოვება. თუ ნაფიცი მსაჯული დადებულ ფიცს დაარღვევს და თაბორისა და კენჭისყრის საიდუმლოს გათქვამს, მას ჯარიმა ან პატიმრობა ეკისრება.

იაკონური სენსაცი

სადიქტუ

„გის“ შნა ნოზიში გამოქვეყნებული სულოკუს პასუხები

*** მარტივი**

9		6	1		
2		7	.		4
	5			2	7
8		3	5		
	4		9	1	
	7		5	1	3
5	9	1		8	
	1		3		2
	4	6			1

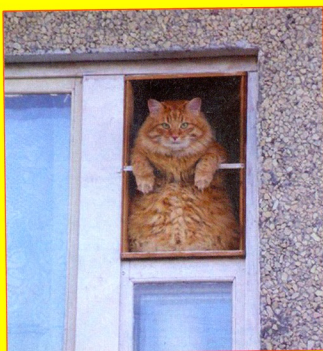
**** საშუალო**

	4			6	3
				4	7
	8			9	4
3			6	8	7
9			4		
		2	5		8
	2	3	4		7
	1	6			2
	9	8			1

რთული

	5	9			6
6		1			8
	1		3		5
			5	8	
	9		2	6	3
4				9	2
	5		6		1
8	6			3	9
	7			4	5

ფოტოკუჩიოზები

„გამომცემლობა ხალხბრა“-ის ახალი წიგნები

გამომცემლობა ხალხბრა

გვ. რაოდ.: 48 გვ.
ფორმატი: 21.5 X 25

ამ არაჩვეულებრივი წიგნიდან თქვენი პატარები ისწავლიან ფილმის შექმნას პროფესიონალის მსგავსად. გაიგებენ, თუ როგორ შეიძლება დრამის, დოკუმენტური ფილმისა თუ ანიმაციის გადაღება. უტიპუბრორდის ყუთში ყოი იპოვიან ყველაფერს, რაც ნამდვილ კინორეჟისორს სჭირდება.

ფასი: 24.99

ჩემი საყვარელი ხეთნთიანი ზღაპრები

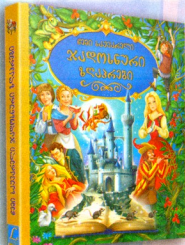
გვ. რაოდ.: 186 გვ.
ფორმატი: 22X28.5
ყდა: ბალიშა

ფასი: 24.99

ამ წიგნში მოთხრობილია თვრამეტი შესანიშნავად ილუსტრირებული ზღაპარი. ისინი ძალიან უყვართ პატარა მკითხველებსაც და მათაც, ვისაც ცოტა ხნით მაინც სურს თავი შეაფაროს საოცრებებით სავსე ჯადოსნურ ქვეყანას. ძილის წინ ამ სხარტი ნამზობის მოსმენას, მართლაც რომ, არაფერი ჯობია!

ჩემი საყვარელი ჯადოსნური ზღაპრები

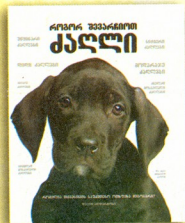
გვ. რაოდ.: 186 გვ.
ფორმატი: 22X28.5
ყდა: ბალიშა

ფასი: 24.99

ამ კრებულში თავმოყრილია ყველასათვის საყვარელი რვა ზღაპარი, რომლებიც შექმნილი და დამუშავებულია გამოჩენილი მხატვარების, ძმები გრინებისა და ჰანს ქრისტიან ანდერსენის მიერ. ამ საოცარ წიგნში პატარები აღმოაჩენენ თავდადასავლებით აღსავსე ჯადოსნურ სამყაროს.

როგორ შევარჩიოთ ძაღლი

გვ. რაოდ.: 176 გვ.
ფორმატი: 25X29
ყდა: მაგარი

ფასი: 19.99

ამ წიგნიდან შეიგეობთ ყველა საჭირო ცნობას ძაღლის, დახლოებით, 130 ჯიშის შესახებ, რაც გონივრული გადაწყვეტილების მიღებაში – თქვენთვის საუკეთესო ოთხფეხა მეგობრის მოძებნაში დაგეხმარებათ.

ტეონარლო და ვინჩის ულის წიგნები

ფასი: 24.99

გვ. რაოდ.: 14 გვ.
ფორმატი: 23.5X28
ყდა: მაგარი

გადააულებენ თვალს მის ულის წიგნებსა და ჩანაწერებს. გაიგებენ, თუ როგორ შეძლო რენესანსის უიკამში მცხოვრებმა აღმომავალმა ასეთი გენიალური დანადგარებისა და მექანიზმების გამოგონება.

შეიძინეთ წიგნის შალაზიეში!

ნომბრის ნომერი

ბეა მონდი

BEAUMONDE

ნოემბერი 2011, №11
ფასი 5 ლარი

თაკო გარეჩილაძის
ფსაქარიმენტები

გალების
მოდური „360განი“

Forever
Young
& Posh
Sexy

SASHA PRISHVIN
PHOTOGRAPHY

ISSN 1987 - 510X

9 1771987 510004

უხ ბემობხრეთ!

1-

b 111/40

ბილინი®

გეორეთა «ბილინის მება გეთეგებებში»

12 იანვრამდე და მოიგებ:

- ორი ახალი ტოიოტა ლანდკრუიზერ 200
- სამი ორკაცხიანი საბურღი ლას ვეგასში, სასტუმრო «ნეგარ პალასში», ყველა საბურღის მფლობელს აბრეთვე გადაეხება 5000 დოლარი

მონაწილეობისთვის აკრიფა *500#0X

გაბილინიანი უახლესი
 მომსახურება მოგიწოდებთ გეორეთის სარეკლამოების შემსრულებელი კომპანია ბილინიანი
 გეორეთის რეკლამოლოგი ყოველდღე 3 ღამით მისსაბამის მიმდებარე ბათეგებების 1 რეკლამო
 ბათეგებებზე გეორეთში 15 იანვრის რეკლამო 2-ის პირდაპირ თელოში 18:30 საათში
 გეორეთის № 19-03/274

www.beeline.ge